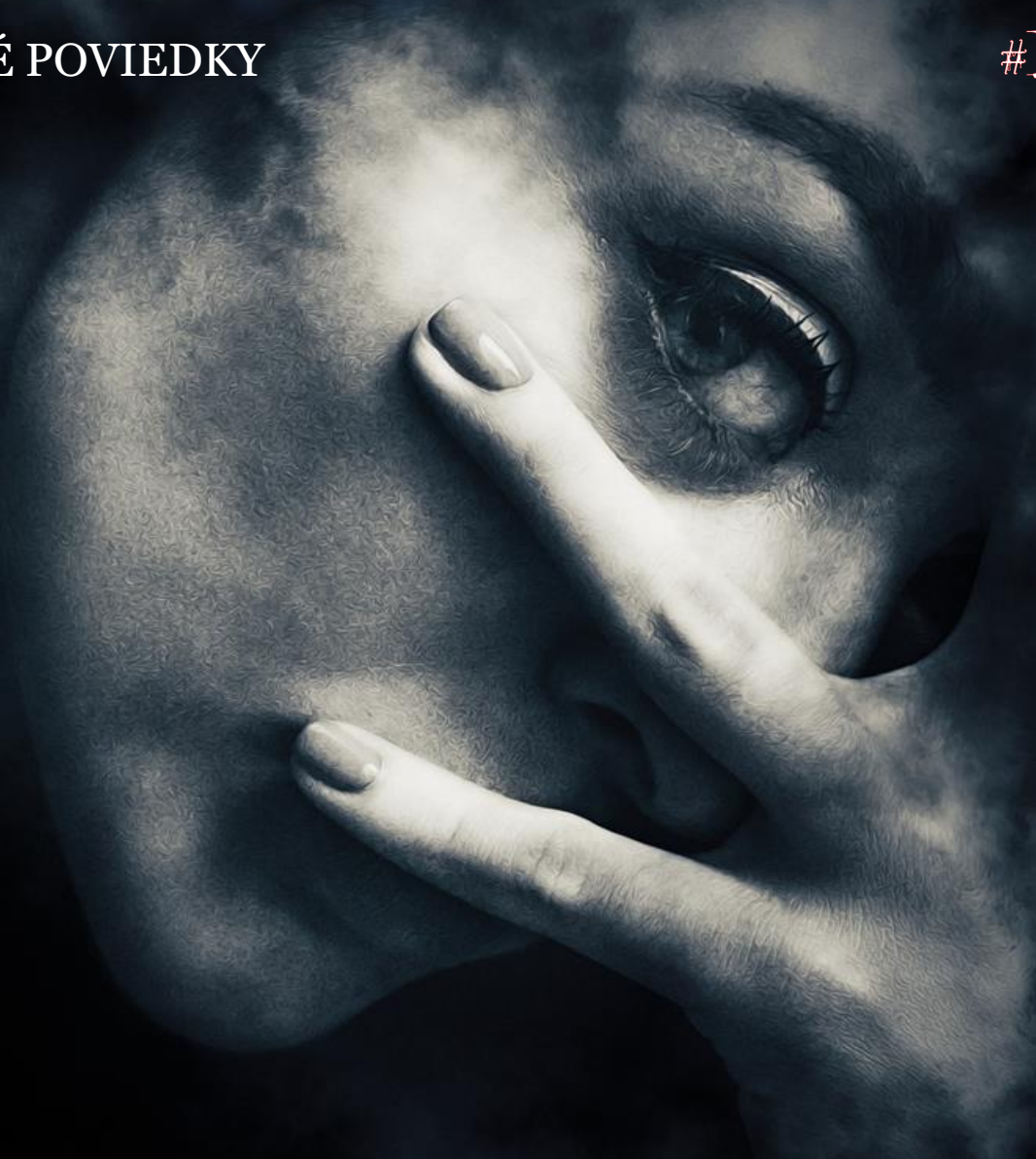


CHARON

HOROROVÉ POVIEDKY

#1



Zuzana **DROPOVÁ**

Andrea **FARKAŠOVÁ**

Lukáš **POLÁK**

Ingrid **RUDAVSKÁ**

Pavel **SKOŘEPA**

Honza **VOJTÍŠEK**

OBSAH ČÍSLA:

BITEVNÍ POLE

Autor: Honza Vojtíšek
Fotografia: Tomáš Farkaš

21.
STRANA

NEMÁ ODPOVEĎ

Autor: Ingrid Rudavská
Ilustrácia: Ingrid Rudavská

49.
STRANA

CVIKLA

Autor: Andrea Farkašová
Fotografia: Pixabay

103.
STRANA

VLASTNOU KRVOU

Rozhovor s autormi
Pýtal sa: Radoslav Kozák

4.
STRANA

ĎAKUJEM, TETUŠKA

Autor: Zuzana Droppová
Ilustrácia: Zuzana Droppová

35.
STRANA

PRVNÍ NOČNÍ JE JAKO DOTEK SAMOTNÉ SMRTI

Autor: Pavel Skořepa
Fotografia: Peter Cwooky Murín

81.
STRANA

ĽUD LESA

Autor: Lukáš Polák
Ilustrácia: Alexandra Power

121.
STRANA

Hmla sa rozostúpi a šum krvavočervenej rieky Styx zintenzívnie. V ovzduší cítiť zápach hnijúceho mäsa hriešnikov. V diaľke sa týči postava v čiernom plášti. Opiera sa o palicu na starej čiernej plti. Na brehu blčia dve vatry, inak okolie zahľahuje úplná tma.

Podídete bližšie a pozdravíte sa. Spod kapucne na vás hľadí tvár starca s kostnatými, vyziabnutými lícami a prepadnutými očami. Gestom ruky vás pozve na palubu. Za prevoz nechce mince. Namiesto toho si vypýta len vašu dušu. Nastúpte a **CHARON** vás prostredníctvom tohto elektronického zvitku vezme na cestu do ríše večnej temnoty.



Náš prievozník vám počas plavby rozpovie šesť desivých príbehov. Pripravte sa na neľútostný boj s nepriateľom, tajomné stareny, príznaky vlastnej minulosti, mŕtvol, bizarné kreatúry a odpudivé nákazy. Svet očami prievozníka je chmúrny, ponurý, bezútešný, plný nástrah a nič v ňom nie je tabu. Chcete doň vstúpiť? Prijímete jeho ponuku?

Ak áno, vítame vás na palube. **CHARON** sa čoskoro odrazí od brehu a vezme vás tam, kde sa väčšina ľudí vkročiť neodváža.

Pripútajte sa, bude to divoká jazda. A bude vás stáť len jednu mizernú dušu. Aj keď vašu vlastnú.

Radoslav Kozák

Sledujte nás:

Facebook:

<https://www.facebook.com/CasopisCharon>

Eknizky.sk:

<https://eknizky.sk/members/casopischaron>

Youtube:

<https://www.youtube.com/channel/UCe0SxHlCOOaQQYGhRpr9yOA>

Instagram:

https://www.instagram.com/casopis_charon

BITEVNÍ POLA

Honza
VOJTÍŠEK



BITEVNÍ POLE

Honza Vojtíšek

Marian otočil klíčkem a motor utichl. V chladném vzduchu zůstal jen tiše cvakat. Ještě jsem nestihla ani vystoupit z auta, když se zadní dveře s bouchnutím zavřely a obě děti se s hlasitým křikem „Babííí“ a „Mója“ vřítily vchodovými dveřmi do domu. Jako v ozvěně se z něj ozývalo dupání nohou po schodech a radostné výskání.

„Marianno, Mariko...“ zavolala jsem za nimi hlasitě, „Mariko, opatrně. Zpomal!“

„Jen ji nech, vždyť tady dlouho nebyly,“ prohodil ke mně klidně Marian přes střechu auta.

Stáhla jsem obočí. „Vždyť, ale...“ ukázala jsem rukou ke vchodu a ne-

vědomky pohlédla do třetího patra budovy. Stála tam Marika, moje tchyně, a hleděla dolů přímo na nás. Zrovna v okamžiku, kdy se naše pohledy střetly, se z bytu za ní rozlehl hluk. Dcery v pořádku dorazily, živé a zdravé. Jen co jsem se pohledem vrátila k Marianovi, protáhl pravý koutek.

„Nech toho, prosím tě. Nezačínej s tím znovu. Už jí nic není. Je v pořádku.“

Marika, naše starší dcera, si v zimě zlomila nohu. Doktoři jí odhalili tzv. juvenilní kostní cystu. Podstoupila dvě operace, nejprve vyztužení zlomené kosti kovovými pláty, později kostní štěp, aby se jí kost vypl-

nila. Nenesla jsem to vůbec dobře, upjala jsem se na dceru, na starost o ni a stala se ze mě přecitlivělá matka. Prakticky nic jsem jí nechtěla dovolit, uzavřela jsem ji doma, všechno dělala za ni. Bála jsem se o ni. S Marianem jsme se o tom několikrát pohádali a když už začali mít nárážky i doktoři, skoro se mi zhroutil svět. Prošli jsme si hodně špatným obdobím, kdy nás paradoxně s Marianem drželo pohromadě to, co nás zároveň od sebe odpuzovalo – nemocná dcera. Ale zvládli jsme to. Marika je už zdravá, bez následků a veškeré stopy jejího zranění postupně mizely i z našeho vztahu. Zařekla jsem se, že jí nechci a ani nebudu dál ubližovat a omezovat ji, ale občas to ještě zákeřně vyhřezlo na povrch.

Znovu jsem pohlédla na balkon. Tchyně už byla uvnitř, určitě děti častovala sladkostmi.

„Promiň,“ vydechla jsem odevzdaně.

„Nic se nestalo.“

„Alespoň mi nelži.“

„To chceš, abych tě tu seřval?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„No vidíš. Já vím, že se snažíš. Je to už přes půl roku. Zvládli jsme to. Marika to zvládla. Je mladá a zdravá. Silná.“

Jasně, po vás, samozřejmě. To jen já jsem přecitlivělá, věčně skuhrající puťka. Ale nic jsem neřekla. Moc dobře jsem věděla, že tohle by ho rozpálilo doběla. Nesnášel, když se lidi podceňovali a sami se shazovali.

„Půjdeme?“ pobídl mě a pokývl hlavou ke vchodu.

Usmála jsem se a vykročila.

Objal mě kolem pasu, sjel dlaní níž a lehce poplácal můj zadek. Naklonil hlavu, políbil mě do vlasů a zašeptal: „Všechno je v pohodě. Uvolni se.“

Než jsme vyšlapali tři patra, snažila jsem se jeho radu co nejlépe poslechnout.

U tchyně s tchánem v bytě to vonělo jako vždycky. Zvláštní směs pečiva, dřeva a čehosi neurčitého. Rozkvetlé louky, parným dnem vysušený les, pastviny poté, co se přes ně přežene stádo dobytka... Kdo ví, pokaždé to vonělo stejně, ale nikdy jsem nedokázala určit přesně po

čem.

Marika s Mariannou se každá z jedné strany tulily k babičce, ta je objímala rukama kolem ramen a prsty jim čečrala vlasy. Obě do sebe soukaly čerstvě upečené koláče. Na jejich provinilých výrazech ve tváři bylo vidět, že se je snažily spořádat, než s Marianem vyjdeme nahoru. Nestihly to. Marianna měla rty ob-lepené zrníčky máku.

„Ahoj,“ pozdravila nás tchyně. Mariana políbila na tvář, mně věnovala úsměv. „Tak dlouho jste tu nebyli.“

„Nemohli jsme,“ pronesl lehce podrážděně Marian, „Marika potřebovala klid, není tu výtah... Vždyť víš.“

„No jo,“ sklonila tchyně hlavu k dětem. „Už jsi zdravá?“

„Úplně, babi,“ dceřina pusa, měnící tvarohový koláč v mazlavou bez-tvarou hmotu, se roztáhla do úsměvu. „Jako rybička, říkal doktor. Což je zvláštní, protože ryby přeci nohy nemají.“

„Jedna jo,“ oponovala Marianna. „Jmenuje se latirémie a je hódně

stará. Ještě starší než naše babi.“

„Jó?“ vyhrkla tchyně a znovu jí rozcuchala vlasy. „Dejte si,“ ukázala k talířům s koláči. Byly i ořechové, tchyně věděla, že je mám ráda.

„Později,“ odpověděl Marian, odložil tašky na židle u kuchyňského stolu a pomalu se rozhlédl. „Kde je táta?“ zeptal se najednou.

Marianna zvedla hlavu k babičce. „Jo, kde je Mója?“ zeptala se.

„Marianno!“ okřikli jsme ji s manželem současně.

Tchyně po nás sekla pohledem a řekla: „Jen ji nechte. Mojmírovi... Tátovi to nevadí. Mají to takhle domluvené.“

„Jo,“ přidala si Marianna.

„Ty mlč, Maro!“ dloubl do dcery Marian. „Tak kde je? Věděl, že přijedeme.“

Tchyně stáhla lokty k tělu a lehce od sebe obě děti odtlačila. „Děti, vemte si ještě po koláči a jděte na chvíli do obýváku. Podívejte se na poličku, vyřezala jsem nějaké nové figurky.“

„Grgalicu?“ vyhrkla nadšeně Marika a proběhla korálkovým závěsem

do vedlejší místnosti.

„Mami?!“ pozvedl Marian tázavě obočí.

„Tu ne,“ zavrtěla hlavou.

„Kdo nebo co je Grgalica?“ zeptala jsem se zmateně.

„Ale, takové strašidlo,“ mávla tchyně rukou.

„Jo, strašidlo,“ usmál se Marian a rukama naznačil v hrudi náležitě obdařenou ženu.

„Co?“ vyhrkla jsem.

„Ale nic,“ mávl teď rukou manžel, „vysvětlím později. Tak co je s tím tátou?“ udeřil na matku.

„Boha jeho...“ vydechla tchyně a tiše vzlykla. „Na stará kolena mu už úplně hráblo.“

„Neříkej mi, že začal lítat za ženskýma,“ pousmál se Marian. „Kde? Vždyť vás tady v obci žije šest a půl a všechno to jsou staré...“ zarazil se.

„Ale ne,“ vrtěla tchyně hlavou. Otočila se, otevřela zásuvku skříňky za sebou a vytáhla balíček papírových kapesníků. „Snad možná kdyby to byla alespoň ženská. To by trochu dávalo smysl.“

„Fajn, tak kolem toho přestaneme

poskakovat, jo? Děti sem za chvíli vletí zpátky. Co se děje?“

„Prostě se zbláznil. Vlezl nám na zahradu krtek a trochu nám pocuchal úrodu. No, trochu... Dost. Táta se rozhodl ho vyhnat. Moc se mu to nedaří, ale úplně tomu propadl. Už ho nezajímá nic jiného než ten krtek. Už není vůbec doma, furt jen na zahradě nebo něco kutí v garáži. Občas mu tam musím i to jídlo donést, jinak by nejedl. Pořád vymýšlí, jak ho vystrnadit.“

„Krtka?“ vyhekl nevěřícně Marian.

„Jo,“ přitakala. „Nejdřív koupil takový ten zvukový plašič. Vypadá to jako ro... No vždyť víš, zapíchne se to do země a vydává to zvuk. Odporný zvuk. Ze zahrady to vyhnalo tak akorát mě. Hrozně nepříjemný zvuk, jako kdyby mi do hlavy někdo zapíchoval rozzhavené dráty.“

„To vás úplně chápu,“ položila jsem jí ruku na paži, „ani já ten zvuk nemám ráda.“

„No vidíš,“ podívala se výmluvně na syna, jako by jí něco vyčítal. „Pak mu začal pouštět hudbu. Nejdřív ke starému rádiu přidělal na drátky

malý repráček z jiného rádia. A ten mu strčil do nory. Normálně mu vyhrával,“ uchechtla se. „Ale nijak to nepomohlo. Tak u Vietnamce koupil takový ten válcovitý reprák, jak to teď nosí mladí venku. Víte, co myslím?“ Když jsme přikývli, pokračovala: „Rozhrabal jeden krtinec, zasuňul to dovnitř a pustil na plné pecky. Celá zahrada se otřásala, jako když ke Stárkům přijedou mladí a udělají si grilovačku na zahradě. To už si na Mojmíra začali sousedi ukazovat a posmívat se mu. Kdyby jen věděl, jak je mi trapně. Už ani moc nechodím ven. Nesnesu ty věčné rádoby vtipné dotazy a nenápadné pošklebky za zády.“

„To je to až tak hrozné?“

Přikývla. „Je, Mariane. Je. Ale s tátou je to ještě horší. Nepomohlo ani to. Tak normálně začal po ulici a podél cesty sbírat... Já to ani nemůžu říct,“ položila si rozevřenou dlaň na hrud' a na okamžik zadržela dech. Pevně sevřela rty, pohledem uhnula do strany. V koutku levého oka se jí zaleskla slza. Bylo vidět, že se jí to nechce říct, ale výraz její tváře vy-

jadřoval úlevu, že my jsme jediní, kterým se přece jen může svěřit, a že se jí možná uleví, když to vysloví. Když své trápení bude sdílet s někým chápavým.

Marian k matce přistoupil a chytil ji za oba lokty. „No tak, mami. Jen to řekni. Nám to přece můžeš říct.“

„On,“ vyhekla a hlas se jí zlomil ve vzlyk, „on, normálně... Ach bože.“ Pokřičovala se. „Sbírá psí hovna. Plouží se každé ráno vesnicí a sbírá do staré plechovky psí hovna. Přes den pak do té plechovky ještě močí, dvakrát jsem ho z balkonu zahlédla, jak na pastvě nabírá kousky kravského lejna a přidává to do toho. Pak to míchá a leje to tomu krtkovi dovnitř. Celá zahrada smrdí.“ Teď už se neudržela a rozplakala se. „Ten jeho boj mi vzal všechno, co jsem měla ráda. Zahradu, procházky... Nemůžu už ani ven. Všichni se na mě dívají, určitě si na mě ukazují a posmívají se mi. Jsem jen doma a na balkoně, když zrovna není nikdo před domem. Úplně se zbláznil. Na mé řeči nedá, jen mávne rukou. Chápeš? Přijde mi, že ten krtek už

není na naší zahradě, ale zavrtal se mu do hlavy. Přímo do mozku. A z něj ho jen tak někdo nedostane. Už ho nezajímá nic jiného, jen ten krtek a jak ho dostat. Normálně se už bojím toho, co se stane, až se mu jednou podaří ho vyhnat nebo...”

„Děda chce toho krtečka... ublížit mu?“ přerušila náhle babičku Mariika. Stála ve dveřích, šňůrky s korálky se kolem ní vinuly jako proudy vodopádu.

Všichni jsme na ni překvapeně pohlédli.

„Ne, zlatíčko,“ pronesla tiše tchyně. Dlaněmi si setřela slzy z tváří a pokusila se usmát. „Ne. Chce mu to tam jen znepríjemnit. Aby odešel pryč.“

„Do jiné zahrady?“ přidala se k sestře Marianna. „Ke Slavíkům?“

Rozesmáli jsme se.

„Asi...” vyhekla tchyně.

„Takže je na zahradě?“ zeptal se Marian.

Tchyně zavřela oči a několikrát přikývla. „Už od rána. Sebral všechny negativy našich fotek z dovolených. Všechny. Nenechal tu ani je-

den film. Prý že ho vykouří...”

„Tak jo, jdu tam.“

„Jdeme taky,“ zavýskly děti a rozběhly se ke dveřím.

Marian na mě pohlédl a mlčky přikývl.

„Jdu s vámi,“ pronesla jsem a usmála se chápavě na tchyni. Nedomýšlela jsem si představit, že tam teď s ní zůstanu sama. Spojení našich dvou problémů by nás jistě vystresovalo a nutilo nás mlčet. Ona by se snažila zdržet připomínek ohledně mé přecitlivělosti, já bych v tu chvíli nevěděla, jak s ní ohledně bojechtivého tchána soucítit. Má přecitlivělá ostražitost s její radostí rozmazlovat a dělat vnučkám, co jim na očích vidí, nešla dohromady.

„Jen jdi,“ sklopila oči k zemi, „počkám tady. Zatím něco připravím.“

Ještě něco schovává v troubě, pomyslela jsem si a opustila kuchyň.

Na zahradu se z domu vychází zadním vchodem. Snad byl při našem příjezdu příznivý vítr nebo je třípatrový dům se třemi byty v každém podlaží dostatečně veliký, že fungoval jako přirozená zábrana, ale

když jsem vyšla zadním vchodem, udeřil mě do nosu ostře štiplavý zápach. Byl nepříjemný a řezal v nosních dírkách, až mi vyhrkly slzy. Čím více jsem se blížila k brance rodinné zahrádky, jíž zrovna procházel manžel s dětmi, tím byl zápach silnější.

Popoběhla jsem, abych Mariana s dětmi dostihla. Brankou jsem procházela jen chvíli po nich. Bylo nad slunce jasné, že zápach vychází z naší zahrady. Rychle jsme obešli zahradní chatku, prošli mezi tújemi a dvěma tisy. Jako ranní mlha na lesní cestě nám vycházel vstříc tmavě šedý kouř.

Jakmile jsme dosáhli volného prostanství vedoucího k záhonkům, chtěly se děti rozběhnout, ale Marian je zarazil.

„Držte se u nás, nejde tu moc vidět, ještě šlápnete na hrábě.“

„A bude po bábě...“ zanotovala Marianna.

„No, to vás děda učí pěkný věci,“ přitulil ji Marian k sobě. „Tati?“ zavolal nahlas před sebe.

„Dědo?“ přidala se Marika, poslušně krácející vedle Mariana.

„Mójo,“ upozornila na sebe i mladší dcera.

„Táto...“

Postupovala jsem za nimi, s rukama na ramenou svých dětí. Míjeli jsme poslední dva stromy.

Před námi se něco ozvalo. Na krávy, většinou se pasoucí hned vedle zahrady, to byl zvuk vysoký a ostrý.

„Něco jsem...“

„Tak tati, ozvi se,“ nenechal mě domluvit Marian. „Děsíš děti.“

„Ne-e,“ zavrtěla odhodlaně hlavou Marianna.

„Kuš,“ zasyčel na ni Marian.

Zvuk se ozval znovu. Tiché zaúpění.

„Támhle,“ vykřikla jsem a ukázala prstem.

Tchán seděl v rohu zahrady na zemi, zády k nám, nakloněný na pravou stranu.

„To je blbec,“ okomentoval jeho objev Marian, „určitě tam něco kutí. Tati?“

Místo odpovědi se ozvalo jen další zaúpění. Jako když si někdo leknutím povzdychne ze spánku.

Přiblížili jsme se na pár kroků.

Kouř byl o něco hustší, ale šlo přes něj vidět. Přesto nám trvalo notnou chvíli, než jsme si uvědomili, co vlastně vidíme.

Tchán seděl holým zadkem na rozhrabaném krtinci. Lacláčové montérky měl stažené až na stehna. Podle všeho byl mimo.

„On mu tam snad se...“ zarazil se Marian včas – možná kvůli dětem, snad následkem šokujícího odhalení. Poklekl vedle otce, uchopil ho za ramena a otočil k sobě.

Tchánovy oční důlky vyplňovalo jen bělmo. Jako by tam zorničky nikdy nebyly. „Hej, tati?!“ lehce s ním zatřásl. Z tchánových úst uniklo jen tiché vydechnutí a nitkovitý pramínek slin.

„Asi se nadýchal toho smradu a udělalo se mu špatně,“ oznámil nám očividné.

„Holky, běžte nahoru za babičkou,“ přikázala jsem a odstrčila je od nás, „hlavně pryč z toho zápachu, ať se vám nezamotá hlava. My tam dědu přivedeme. Rychle. Ať babička připraví studenou vodu.“

„A nějakého lomcováka,“ houkl za

nimi Marian. Postavil se na nohy a pokusil se zasunout ruce pod otcova ramena. „Pane bože, to je fakt...“ vzepjal se na kolenou a o kousek tchána odtáhl.

Z vyhrabané nory se okamžitě zvedla na tři prsty silná stužka šedého kouře. Nerozředený zápach byl ostrý jako dobře vypěstované papričky. Marian ještě dvakrát otcem škubl, aby ho dostal dál do volného prostoru. Tchánův holý zadek několikrát zasvítil vstříc nebi. Všimla jsem si zarudlých popálenin a dvou bobtnajících puchýřů na obou jeho půlkách.

„Zahrabej to nebo něčím zalej,“ vykřikl Marian. Po tvářích se mu řinuly kapičky potu, bezvládný otec mu visel na pažích.

Zmateně jsem se rozhlédla kolem. O kus dál stála konev. Dvěma kroky jsem k ní přiskočila a s vírou v srdci ji zvedla. Byla těžká. Zašplouchala. Snažila jsem se co nejvíce jejího obsahu namířit přímo do doutnajících nory. Hlavou mi proběhla myšlenka na dětství, kdy jsme schválně do ohně házeli suché listí a hráli si na

děti z Kouřové hory, pojmenované podle jednoho seriálu. V zemi to zasýčelo a díra po mně plivla hustým cárem dýmu. Nohou jsem ji rychle zahrnula okolní hlínou.

„Dobrý, už to nech, pojd' mi s ním pomoci.“

Odhodila jsem konev a přistoupila k oběma mužům.

„Jak to s ním vypadá?“

„Dýchá, ale je mimo. Musel se toho fakt nadýchat, že odpadl. No a pak už ho to dorazilo.“

„Zprava, nebo zleva?“ zeptala jsem se.

„Zleva,“ odpověděl Marian, byl levák, a tak si chtěl vzít otcovu pravou stranu.

Na tři jsme ho zvedli a podpírali z obou stran. Tchán nám moc nepomáhal. Vlastně vůbec. Prostě na nás visel a nechal se táhnout. Poslední měsíce trochu zhubl a podle všeho k úbytku váhy pomohl i jeho zanícený a koncentrovaný boj se slepým hmyzožravcem. Marian se pokoušel škvábými pohyby svého ramene a nadzvedáváním otcova těla posouvat tchána kupředu. Já ho jen přidržo-

vala, aby nespadl. Hlava se mu komíhala ze strany na stranu. Slina, visící z pravého koutku, vlála v prostoru jako utržený lem z vlajky.

Trvalo nám notnou chvíli, než jsme dostali tchána do bytu. Montérky se mu mezitím shrnuly až někam ke kotníkům a musela to být pro všechny velmi zábavná podívaná. Tchyně seběhla dolů, ale spíše nám jen zavázela, než aby nějak pomohla. V prvním patře se na ni Marian utrl, ať jde nahoru a připraví postel a vodu, abychom tchána trochu probrali. Jakmile ho zaslechly děti, v mžiku z chodby zmizely v bytě.

Dotáhli jsme tchána do ložnice a položili na postel. Rychle jsem mu zula boty, stáhla montérky a přikryla ho peřinou. Holky jsme vyhnali pryč z místnosti. Řekli jsme jim, ať jdou na počítač, že teď na něm můžou být. Moc se jim nechtělo, ale věděly, že by všechno jen zhoršily. Tchyně donesla v lavoru studenou vodu a čistý ručník. Rychle jsem ho namočila a začala tchánovi otírat obličej. Tchyně přecházela kolem postele

jako nervózní lvice v kleci. Pořád se zastavovala, nakláněla a snažila se mi ručník vzít z rukou.

„Prosím tě,“ snažila jsem se ji od sebe co nejprívětivěji odehnat. V jejích očích se bilo zoufalství, strach a vztek. „Já to udělám. Běž si sednout do kuchyně, pomoz Marianovi najít nějaký ten alkohol, co mu chtěl dát na povzbuzení. Případně domluvte co a jak, jestli budeme někam volat, když se to nezlepší.“

Zastavila se a hleděla na nohu postele. Přesně mezi mě a tchána, ležícího na posteli. Už jsem se chtěla posunout, aby mi nevadila, když se pohnula. Přejela si prsty po ztrápeném obličejí a odešla.

Natáhla jsem se a nohou zavřela dveře. Vypláchla jsem ručník, lehce ho vyždímala, aby v něm zůstala nějaká voda, a pak ho tchánovi připlácla na čelo. Pomalu jsem jím přejížděla zleva doprava a mačkala ho v dlani. Látka ronila kapky vody, které stékaly po Mojžírově nehybné tváři.

Dýchal pravidelně. Možná ne úplně naplno, ale nedusil se, nezadrhával, nekašlal. Brala jsem to jako dob-

ré znamení.

„No tak...“ povzbudila jsem ho, ale pak si ho vybavila, jak tam sedí jako král na trůně. „Jako malé dítě,“ zašeptaly mé rty.

Obličej měl celý mokrý. Když jsem mu přiložila ručník na tvář asi po sedmé, odvrátil ji ode mě. Z jeho úst vyšel ostrý zvuk nelibosti. Vída, napadlo mě, asi nebude tak zle.

Odložila jsem ručník do lavoru a postavila se. Přesně v tu chvíli se dveře otevřely a vstoupil Marian. V ruce držel lahev skotské s velkým panákem místo víčka.

„Tak jak?“ zeptal se a přivřel za sebou dveře.

Pokřčila jsem rameny. „Je pořád mimo. Ale možná už spí. Nevypadá to, že by mu bylo nějak špatně. Ne-kašle, nedusí se. Asi je jen omámený. A popálený.“

„Popálený?“ vyhrkl.

„Jo, všimla jsem si toho, když jsi ho zvedal. Má...“

„... popálenou prdel,“ dořekl za mě.

Usmála jsem se. „Jo. Asi i stehna. Bude ho to pěkně bolet. Možná více

než hlava.“

„Ještě aby člověk na stará kolena hlídal i rodiče,“ povzdechl si.

Střelila jsem hlavou ke dveřím. Ani nevím, zda jsem se více bála toho, jestli ho uslyší děti, nebo matka. „Pššššš,“ zasyčela jsem tiše a neso-uhlasně zavrtěla hlavou.“

„No jo,“ sevřel rty. „Myslíš, že mu to pomůže?“ pozvedl lahev alkoholu.

„Asi mu to neuškodí. Přinejhorším to vyhodí,“ pokrčila jsem rameny.

„Tak jo,“ sundal z hrdla panáka a nalil.

Ustoupila jsem stranou a vsunula ruce pod tchánovu hlavu, abych ji přizvedla. „Tak mu to dej. Běž pak dát jednoho i mámě, nevypadá dobře. Já ho zatím umeju.“

„Umeješ?“ vyhrkl Marian překvapeně.

Pokývla jsem hlavou ke tchánovu pasu a odpověděla: „Jo, jeho... zadek a nohy. Prohlídnu ty spáleniny. Zkuste najít nějakou mast, možná obvaz nebo čistý šátek. Až přijde k sobě a ty spáleniny taky, asi to nebude moc příjemné.“

„To asi ne,“ uznal.

„Zvládnou to tady,“ usmála jsem se na něj. „Možná se pak běž podívat ještě na zahradu. Pořádně to zalít a zahrabat, ať to tady ještě neshoří. A přestane ten smrad. Úplně se mi usadil v nose a nechce zmizet.“

„Je tím celej načáchlej,“ pokývl Marian hlavou k otci. „Kdo ví, jak dlouho tam v tom smradu seděl.“

„Uklidni mámu,“ pokývla jsem hlavou ke dveřím. Z nějakého důvodu se mi nechtělo odhalovat tchánovo nahé tělo, prohlížet ho a omývat před jeho synem. „A najděte nějakou tu mast. Určitě tu něco musí mít. Máma docela zásobila lékárničku, když jsme tu začali nechávat děti.“ A mně by chtěla vyčítat nějakou přehnanou pečlivost, dodala jsem v duchu.

„Tak jo,“ mrkl na mě tak pronikavě, že se mi vybavila jeho dlaň na mém pozadí. Bylo to sotva před pár desítkami minut a přitom se to zdálo tak dávno.

Dveře se zavřely a já pomalu odsunula peřinu z tchánova těla. Na okamžik se jeho tělo napjalo, rychle

se nadechl a zadržel dech. Tiše zasýkl. Asi závan chladného vzduchu na citlivé popálené kůži. Copak bude dělat, až mu tam vjedu mokrým hadrem?

Najednou se tchánovo tělo pohnulo. Leknutím jsem odskočila. To se však jen pokusil přetočit na bok, ale neúspěšně. Po krátkém vzepětí tělo povolilo a převalilo se zase zpátky na záda.

Zvedla jsem jeho pravou nohu za kotník a kousek ji odtáhla. Jeho penis byl scvrklý a vrásčitý, prakticky celý se schovával v chomáči kudrnatých šedin. Odsunula jsem i levou nohu.

Tchánovo břicho se zachvělo, uniklo mu tiché uprdnutí.

„Ale no tak...“ navzdory celé situaci jsem se musela usmát. Zapůsobilo to na mě jako zábavné rozptýlení.

Pohnula jsem levou nohou ještě kousek.

„... ostanu... mrde...“ zamumlal tchán, pohnul rukou a podrbal se na bříse.

To bylo dobré znamení.

Rychle jsem vstala a rozsvítila.

Světlo seshora dokázalo vyhnat několik stínů, jež vrhalo tchánovo tělo. Viděla jsem trochu lépe. Rudé popáleniny se mu táhly od řitního otvoru na obě stehna. Zranění nevypadala nijak vážně ani hluboce, jen povrchová záležitost. Asi tam zase tak dlouho neseseděl. Anebo zamezil přístupu vzduchu natolik, že filmové pásy moc nehořely. Mokrým hadrem v ruce jsem opatrně odtáhla jeho varlata. Z hráze vystupoval nalitý puchýř, hned vedle něj ulpěl kus... Odvrátila jsem hlavu a pokusila se to po paměti co nejrychleji a zároveň nejopatrněji otřít.

Tchán zaúpěl.

Střelila jsem po něm pohledem a zahlédla, jak se mu na okamžik propadlo břicho. Jako když se snažíte přetlačit nějakou vnitřní bolest. Nebo nesnesitelný tlak.

„Promiň,“ zašeptala jsem a vymáchala ručník v laboru.

Znovu zadržel dech a jeho nohy se pohnuly. Pokrčil je v kolenou a přitáhl k tělu. Připomínal teď ženu při porodu. Paradoxně mi však ulehčil práci a zlepšil výhled. Ne tedy, že by

bylo o co stát.

Vyždímala jsem ručník a rychle chtěla využít příhodné situace. Než jsem ho však stihla přiložit k popálené kůži, unikl z jeho konečnicku další vzduch. A pak...

Vidím to pokaždé, když zavřu oči, proto trpím nespavostí. Děsí mě to.

Doktor mi řekl, abych to zkusila zpracovat literárně. Napsat to. Popsat. Vykreslit slovy. Nemyslet na to, co se snažím sdělit, ale jak to sdělit a pokusit se to udělat co nejlépe.

„Nesnažte se popsat něco, co se stalo, zkuste vytvořit něco, co by se mohlo stát,“ řekl mi s úsměvem. Blbec.

Tchánovy půlky se zachvěly, rozestoupily a z otvoru mezi nimi vystříkl hustý narůžovělý gejzír. Nebyla to však jen krev. Připomínalo to – dlouho jsem se snažila přijít na nejvhodnější popis a každou tu dlouhou minutu přemýšlení si doktor samozřejmě nechat dobře zaplatit – rozmíchaný malinový nebo borůvkový jogurt s kousky ovoce. Nebyla to jen krev, ale i kusy tkáně, ano, tkáně, odmítám to nazývat jinak, a

zbytky stráveného jídla. Kdyby to nebylo skutečné a neodehrálo se to přímo před mýma očima, vypadalo by to jako hodně levný trik z nějakého béčkového hororu, který si pouští Marian s dětmi.

Sprška, doprovozená odporným zvukem a ještě odpornějším zápachem, dopadla na prostěradlo někde mezi tchánova kolena. Okamžitě se začala do látky vpíjet. Tmavorudá skvrna se rozšiřovala do všech stran. Občas z hmoty vystoupila bublinka a praskla.

Koukáš na horor, koukáš na horor, přeskakovalo v mé mysli jako zaseknutá gramodeska. Není to skutečné. Jen sedíš s dětmi a manželem na gauči a koukáte na film. Instinktivně jsem při té myšlence natáhla ruku a sáhla vedle sebe. Místo hladkého přehozu se však má ruka setkala s hladinou vody v latoru.

„Ach bože,“ vydechla jsem při návratu do reality.

„Ááááá,“ odpověděl tchán jako sbor v pozadí.

Jeho břicho se opět propadlo, kolena roztáhla od sebe.

Otevřela jsem pusu, ale slova i vzduch zůstaly uvnitř. Bizarní kombinace, spojující hned několik myšlenkových i skutečných vjemů, jim nedovolila vyjít ven.

Tchánovo tělo na tom bylo ale evidentně opačně. Druhá várka byla silnější, hlasitější a mohutnější. Dostříkla dál. I hroudy tkáně v ní byly větší.

Vůbec jsem nechápala, co se děje. Tohle nebyla jen krev a... jídlo. A co jsem věděla, tchán ráno nejedl. Takhle nevypadá nestrávené jídlo. Tohle byly opravdu... kusy jeho samotného. Něco uvnitř něj...

Tohle však nebylo to nejhorší. Než jsem totiž stihla v mysli nějak poskládat a utřídit to, co se přede mnou odehrávalo, do nějakého souvislého pořádku, přišla třetí vlna. A za ní...

Z tchánova těla vylezlo cosi slizkého a černého. Nejprve jsem si myslela, že je to po salvě průjmu normální, pevný... hovínko, řekla by Marika, exkrement, řekl by odborník a nutil by mě napsat psychiatr. Ale i když to tak na první pohled vy-

padalo, nebylo to hovno, jak by bez skrupulí řekl Marian. Ono se to totiž hýbalo.

HÝBALO!

Vylezlo to z tchána! Tedy vylezlo, spíše vycouvalo, když o tom teď tak přemýšlím. Válcovité, pokryté krví a kdo ví čím vším slepenou srstí. Hrnuło to před sebou směs krve, stolice (napsala jsem já) a ani se nechci zamýšlet nad tím, jestli i vykousaných, vytrhaných, vyškubaných částí tchánovy tkáně, zbytků jeho vnitřností. Hezky ven z těla, z úzkých a těsných útrob.

Vylezlo to jen na chvilku. Odhodilo to od sebe třetí gejzír, zalesklo se to ve světle lustru a rychle to zase zalezlo zpátky.

Hýbalo se to. Mělo to nohy. A dvě vypálené díry na boku, které odhalovaly holé maso.

Až teď se ve mně cosi uvolnilo a já vykřikla: „Mariane!“

Odskočila jsem od postele a šmátala po klice. Kolena mě však nechtěla nést, ruce mi klouzaly po dveřích a klika byla mimo můj dosah.

Celou dobu jsem křičela. Hlasivky

mi hořely. Křik mou mysl trhal na dvě oddělené poloviny. Jedna se chvěla strachem, nepochopením a roztahujícím se šokem neuvěření. Ta druhá naopak pracovala zcela logicky. Všechno jí sedělo.

„Mariane! Pane bože...”

Jestliže mu zapálil obydlí a pak jedinou únikovou cestu zasedl... poskytl vlastně jednu jedinou možnost. A instinkt je rychlý, přímý a nepřemýšlí. Najde možnou cestu a vydá se po ní. Jestliže se současné útočiště bortí, je třeba nalézt jiné.

Křičela jsem.

Dveře za mnou se pohnuly, tlačily do mých zad.

„Uхни kurva od těch dveří, Markéto,“ křičel Marian.

Křičela jsem.

Ted' křičel už i tchán.

A já věděla, co přijde.

Nešlo však odvrátit zrak.

Marian vrazil do dveří, odhodil mě stranou. Přímo před postel.

Stačilo jen zvednout hlavu.

Dosud v podstatě nehybný tchán se najednou vzepjal na rukou a prohnul v zádech.

Jeho rozkrok teď mířil přímo do mého obličeje. Dětilo nás sotva pár decimetrů.

Viděla jsem, jak se napjaly svaly na jeho povadlých stehnech. A pod jeho šedivými varlaty...

Věděla jsem, co přijde.

Marian vtrhl dovnitř.

Mezi výkřiky jsem lapala po dechu.

Tchán zaúpěl tak pronikavě, až to trhalo ušní bubínky.

Otvor se zachvěl...

Mé nevyřčené modlitby byly vyslyšeny. Mysl vypnula, všechno zhaslo a ztichlo. Omdlela jsem.

Bylo to krásné a nádherné. Kdykoliv jsem to řekla, všichni jen vrtěli hlavami. Nevěřili mi. Ale je to pravda. Bezvědomí bylo nádherné.

Byl to totiž poslední okamžik klidu, ticha a tmy, kdy jsem to neviděla.

Kdykoliv zavřu oči, vidím přirozené a logické. Živého tvora, dělajícího to, pro co byl předurčen. Snažícího se přežít.

Honza Vojtíšek

Žije v jižních Čechách. Pracuje na železnici. Se seriózním psaním začal v roce 1997. Šéfredaktor elektronického hororového magazínu Howard, editor několika hororových antologií (Sto hororů ve sto slovech, Poslední polibek, Ve špatnou dobu na špatném místě, Jihočeský horor, atd.), sporadický přednášející a organizátor hororových akcí.

Napsal několik realizovaných krátkých komiksových scénářů. Vydal dvě samostatné povídkové sbírky Z druhé strany (Nová Forma, 2013) a Útočiště (Nová Forma, 2014), sbírku s jinými autory společně psaných povídek Sešívance (Golden Dog, 2018) a společnou sbírku povídek s Ondřejem Kocábem Rozpolcení (Nová Forma, 2020).

V roce 2019 vydal svůj první román Kazatel (Golden Dog). S Miroslavem Pechem mu koncem roku 2021 vyšla společná kniha hororových novel S Meluzínou sůl lízat / Milenci ze snů (Milk & Honey). S Petrem Bočkem sestavil výběrovou antologii českých hororových básní a balad druhé půle 19. století Umrličí věnec (Golden Dog, 2021).

Pro texaské nakladatelství Madness Heart Press společně s Edwardem Lee a Lisou Tone editoval antologii extrémního hororu Czech Extreme (2021).

Povídky publikoval v časopisech a antologiích v Česku, Polsku, na Slovensku, v Nigérii, USA a Anglii.



Zuzana Droppová

v **Ďakujem, tetuška**





ĎAKUJEM, TETUŠKA

Zuzana Droppová

Ak sa mu niečo stane, zabijem ňu,“ pohrozila Nora úzkostlivým hlasom. Vravela to vždy, keď bral Arthur malého Tonyho do práce.

„Daj pokoj, nerobím to prvýkrát,“ prevrátil oči. „Pozri, náš syn má 5 rokov a už rok si na seba zarába. Mala by si byť naňho hrdá.“

Bola hrdá. Jej bývalý bol kedysi veľmi slávny. Keď sa brali, zarábal takmer štvrt' milióna ročne. Ona bola iba nevzdelaná atraktívna servírka s pekným zadkom a pevnými kožami. Potom začal piť. Nebol to však veselý opilec. Opustila ho. Najprv na

chvíľu, potom úplne. Začala odzno-va. Syna mu požičiavala častejšie, ako mal určené súdom a on bol za to štedrý. Založil mu účet a za každú výpomoc mu naň uložil slušnú čiastku. Občas si nebola istá, či má Tonyho tak rád preto, že to je jeho syn, alebo preto, že mu pomáha zbohatnúť. Aj iní ľudia zo štábu mali deti, ale z osobných dôvodov ich do jeho programu odmietli požičiavať.

Jeho nová relácia začínala byť veľkým hitom. Tak, ako aj tá, ktorou sa kedysi preslávil.

„Je to nebezpečné a môže poriadne ochoriť,“ zamedákala.

„Bude mať termotričko so zabudovaným mikrofónom. Neustále ho budú sledovať dve kamery. Prestaň s tým už konečne. Ešte nikdy sa mu pri natáčaní nič nestalo.“

Arthur sa otočil k oknu a nervózne si počúchal čelo.

„Potrebujem poriadnu bombu. Mick a Tina mi dýchajú na krk tými ich šibnutými sexi reality show. Sú také hlúpe, ako aj ľudia, ktorí ich sledujú, no akýmsi zázrakom mi ich sledovanosť šliape na päty. Táto epizóda musí byť extra super.“

Nora vzdychla. Vedela, že mu aj tak nebude brániť. Musela však mať aspoň pár námietok, aby sa necítila ako zlá matka.

„Vráť mi ho v poriadku,“ hlesla.

„Spoločni sa,“ povedal a zabuchol dvere.

Ψ

Tričko hrialo, ale málo. Tepláky ešte menej. Tenisky boli ako z ľadu.

Svetelná tabula na blízkej lekární ukazovala dátum, čas a vonkajšiu teplotu.

Tony prešľapoval a neustále sledoval meniace sa číslice. Chcelo sa

mu močiť a bola mu poriadna zima. Teplota klesla z mínus 5 na mínus 6. Zuby mu mimovoľne zadrkotali.

Chcel ísť domov. K mame. Piekli by medovníky, alebo by pozerali vianočné rozprávky. Vedel však, že si práve zarába na poriadny darček. Možno playstation. Alebo mobil.

Rukávom si utrel ľadový nos. Od predchádzajúcich sopľov bol už vlhký a slizký. Potiahol hlien dnu, ale nepomohlo to. Mal chuť rozplakať sa.

Otec mu vysvetlil, že musí byť silný. Robia predsa sociálny experiment. Nebol si istý, čo presne to znamená, ale oco mu vysvetlil, že jeho relácia učí divákov, ako byť lepšími, ľudskejšími.

Stál v rohu námestia už vyše hodiny. Nikto sa nepristavil, neprihovril. Pár ľudí o neho zavadilo pohľadom, niektorí trochu spomalili, ale potom pokračovali v ceste. Nejaký muž s kávou v ruke mu podal 1 euro, mysliac si, že žobre. Tri dievčatá v santovských čiapkach na neho ukázali prstom a rozchichotali sa, akoby videli klauna.

Studený vietor sa doňho oprel poriadnou silou. Nechcel plakať. Povedal si, že nebude, už je veľký... keď mu odrazu z očí mimovoľne vypadli dve veľké slzy. Ledva sa dotkli líc, už sa skotúľali ako sklenené koráliky a rozpláštili sa na zemi. Pozrel na ne. Takmer okamžite zamrzli.

Čupol si. Od zimy ho nekontrolovateľne triaslo.

Ψ

Arthur si uchlipol z horúcej kávy a popálil si pery. Sykol bolesťou. Očami visel na chlapcovi. Páni, ten je dobrý! Najlepší detský herec, s akým kedy pracoval. Hrá smútok tak presvedčivo, až takmer nenávidel okoloidúcich, že mu nepomohli. Vyzerá ako stelesnené utrpenie. Možno by mu mal platiť viac. Raz ho pošle na prestížnu hereckú akadémiu. Bude slávny, po otcovi. Hrdo sa usmial.

Ψ

„Preboha!“ ozvalo sa mu za chrbtom, „kde máš čiapku?“

Konečne, pomyslel si. Otočil sa za starostlivo znejúcim hlasom mladej ženy.

Pri výklade kaviarne stála pekná

mamička, ktorá pomáhala malému dievčatku vyloviť čiapku z rukáva prešívanej vetrovky. „Mami, ani on nemá čiapku,“ povedala malá tenkým hláskom.

Žena šibla očami k Tonymu. Možno chcela povedať niečo ako „chudák chlapec“, alebo „tak nech mu jeho mama kúpi“, ale nakoniec nepovedala nič. Zaviazala dcérke šnúrky pod bradou, vzala ju za ruku a odišli.

Tonymu už začínalo byť mdlo.

Očami zalovil v dave. Nájde otca, alebo niektorého kameramana a povie im, že to už nemôže vydržať. Dúfal, že ho oco za to neskôr u neho doma znova nezmláti, ako vtedy keď vystresovaný nezvládol natáčanie epizódy o detskom dealerovi. Alebo nedávno, keď pred jeho kolegom povedal, že otec si pred jazdou bežne dáva pivo, aj dve.

V krku mu rástla hrča, pery sa mu roztriasli. Možno by mu za to utrížené euro niekde predali trocha teplého čaju...

Na pleci mu pristála čiasa ruka. Veľká. Teplá ako radiátor. Zdvihol oči k starej žene v peknom fialovom

kabáte s modrými kvietkami.

„Ako sa voláš?“ opýtala sa ustarostene. „Musí ti byť strašná zima.“

„Nicolas,“ odpovedal Tony. Bolo to jeho meno pre dnešnú epizódu.

„Tu máš,“ odkrútila si z krku veľkú čiernu šatku z vlny a zabalila ho do nej ako bábätko. Držal, ani nemukol.

Potom mu na hlavu nasadila svoju sivú čiapku s brmbolcom. Padala mu do očí, ale bola vyhriata a mäkká.

„Kde máš mamu?“ spýtala sa, natáhujúc mu svoje rukavice.

„Zomrela,“ odvetil stručne. Tak mu to kázali.

Sucho preglgla. „A otec?“

Rukou ukázal na vykričanú putiku. „Tam pije a hrá karty. Ušiel som, lebo prehral moju bundu. Chcel aj topánky, ale nedal som. Už s ním nie je reč. Stále kričí a zaháňa sa na mňa.“ Posledná veta nebola tak celkom nepravda.

Šikovný chlapec, pomyslel si Arthur, sediac v aute so slúchadlom v uchu. Všetko videl aj počul. Za normálnych okolností by stál bližšie, ale ľudia ho na verejnosti neustále

spoznávali a oslovovali. Posledný rok chodil v prestrojení, pokiaľ sám hral v niektorej z epizód. Okrem toho bola vonku neľudská zima. Ešteže má Tony to termotričko. Je skveľý, taký prirodzený. On sám by mu uveril, že je na pokraji zamrznutia.

„Si hladný?“ ponúkla mu pani ruku.

Prikývol. Naozaj bol hladný. Mama vravela, že ho otec nakrmi po ceste na plác, ale ten sa dlho rozprával s tou peknou produkčnou, takže zabudol. Možno sa mal ozvať a niečo si pýtať, ale otec bol dosť nervák, hlavne keď bol v strese.

„Pod', niečo vymyslíme.“ A tak sa spolu vybrali preč.

Ψ

„Ideme k nim?“ spýtal sa prvý kameraman Arthura.

„Ešte počkajme, kam ho vezme. Chcem vedieť, či naňho obetuje len 3 eurá za horúcu čokoládu, alebo či je ochotná mu ísť kúpiť vetrovku.“

Na semafore svietila zelená. Vo chvíli, ako vkročili na priechod pre chodcov, preskočilo svetlo na červenú.

„Pod', chytro,“ povedala. Zrýchlili.

Tony chcel zaprotestovať, ale pár ľudí za nimi sa ešte rozhodlo rýchlo prebehnúť, takže ich chtiac – nechtiac pritlačili a prinútili prejsť na druhu stranu. Okrem toho, cítil sa s tou tetuškou dobre. Teplo. Pripomínala mu jeho pani riaditeľku zo škôlky. Tiež bola taká milá a starostlivá.

„Uvarím ti kuraciu polievku s rezancami a rizoto s kukuricou. Máš to rád?“

Ona snád' číta myšlienky! To boli jeho dve najobľúbenejšie jedlá.

„Aj s kečupom?“ opýtal sa v nádeji.

„Kečup nesmie chýbať,“ rozosmiala sa.

Tony si všimol, že teta nemá pekné zuby. Boli sivasto – žlté a na mnohých miestach poodštipované. To ho však neznepokojovalo, jeho mama mala oveľa horšie. Keď boli rodičia ešte spolu, otec sa s ňou neustále hádal, že je vychudnutá na kosť, má hroznú pleť a príšerné zuby, lebo šnupe piko. Dlho nevedel, čo to je, ale potom mu všetko vysvet-

lil Daniel, ktorý býval v susedstve. Mal 10 rokov a kopec rozumov od troch starších bratov.

Tony nepredpokladal, že by tetuška brala drogy, lebo nebola vychudnutá a pleť mala čistú, hoci vráskavú vekom.

„Ja sa volám Amália, ale môžeš ma volať Ama,“ predstavila sa mu priateľsky.

To znie skoro ako mama, pomyslel si a trošku sa usmial.

Ama bola naozaj vysoká a mala dlhý krok. Keby ho nedržala za ruku, musel by bežať. Takto popri nej cupital, čo mu malé nohy stačili.

Ψ

„Doboha!!!“ zahrešil Arthur. „Stratíme ich.“ Vyletel z auta.

Pred priechodom sa takmer zrazil s oboma kameramanmi.

Autá pred nimi sa už pohli, prebehnúť sa nedalo. Bola to cesta, ktorá po dvoch kilometroch ústila na diaľnicu, takže mala v každom smere štyri pruhy pre autá a jeden pre cyklistov.

Bola to najdlhšia červená v Arthurovom živote. Celé tri minúty strie-

davo naťahoval krk, aby ponad premávku uvidel, kam jeho syn odchádza s neznámou a nahlas zúrivo nadával. Okolo neho sa zbieral dav ďalších čakajúcich.

„Môžete s tými vulgarizmami láskavo prestať?“ opýtala sa nervózne mladá žena, vedľa ktorej stáli dvojčky v Tonyho veku. Tvárili sa trochu vydesene.

„Drž hubu, ty krava!!!“ zreval jej Arthur do tváre, až si takmer sadla. Dievčatká sa rozvzlykali. Nejaký dôchodca čosi nespokojne zahundral, no keď sa naňho Arthur bojovne pozrel, odvrátil pohľad.

Na semafore konečne naskočila zelená.

Arthur vyletel ako strela. Bezohľadne rozrážal ľudí, ktorí kráčali oproti nim. Kameramani mu ledva stačili. Boli radšej ticho, vedeli, aký Arthur je, keď má nervy.

„Kde je? KDE JE?!?“ reval. Splašene pobehoval sprava doľava, snažil sa pohľadom nájsť chlapca.

Nikde ho však nevidel. Iba počul.

Ψ

Tony sa obzrel. Nikde nevidel ot-

ca, ani kameramanov. Všade boli davy ľudí. Boli Vianoce, každý nakupoval na poslednú chvíľu, akoby vyhrali v lotérii. Určite sú niekde blízko. Nemal strach.

„Ďakujem, tetuška, že ste ma tam nenechali.“ Sklopil pohľad. „Môjmu otcovi je jedno, čo so mnou je. Určite ma nehľadá. Opije sa a pôjde domov spať.“

Ama vzdychla. „Chudák malý. Ako by som ťa tam mohla nechať? Taký pekný chlapec.“

Zastala, čupla si a chytila ho za obidve ruky. Pozrela mu do očí.

„So mnou ti bude dobre. Nikdy ti nebude zima. Nikdy nebudeš hladný. Okrem toho, pán Pazúrik sa ti bude určite veľmi páčiť. Ma rád deti.“

„Mate kocúrka?“ rozžiarili sa Tonymu oči. Mal rád mačky. Vždy jednu chcel, ale mama bola alergická. Aspoň to vždy tvrdila.

„Si múdry chlapec,“ žmurkla pani jedným okom a zahla s chlapcom za ďalší roh.

V tej chvíli si Tony uvedomil, že už idú hodnú chvíľu a otca nikde. Mal nakázané, aby v takej situácii

improvizoval a dal vedieť, kde sa nachádza. Ak by náhodou nevedel, kde presne je, má pomenovať niečo, podľa čoho by štáb identifikoval jeho polohu.

Poobzeral sa okolo seba. Boli ďaleko od námestia, v uličkách s radovou zástavbou. Tak sa kedysi stávalo. Jeden dom vedľa druhého, občas maličké potraviny, ktoré sa s vypätím síl snažil udržať nejaký turecký, alebo severoafrický imigrant, aby aj jeho deti mali lepší život.

„Kde to sme?“ opýtal sa Tony.

„Sme na mieste,“ povedala víťazoslávne Ama a vykúzlila teatrálnu gesto. Tony sa zasmial, bolo to smiešne.

„Pod', u mňa je teplo.“

Zneistel. „Teta, viete, ale ja ne-smiem chodiť k cudzím ľuďom. Myslím, že by som sa mal vrátiť.“ Nohou nervózne šúchal chodník.

„Nicolas, nevrať si, že otec ťa nebude hľadať? A že si hladný, smädný a je ti zima?“ Ama založila ruky vbok s výčitkou v tvári.

„No áno, ale...“

„Pozri, Nicolas, pod' sa aspoň zo-

hriať, najesť a pohrať s pánom Pazúrikom. Ak nechceš zostať dlhšie, môžeš odísť. Len mi sľúb, že ma ešte niekedy prídeš pozrieť.“

Prikývol. Veľmi nerád klamal, ale začínal sa báť. Otec stále nechodil. Nieže by s ním bol neviem ako rád, no veľmi sa bál trestu. Všetko bola vždy jeho chyba a otcova ruka bola veľmi tvrdá. Keď to vravel mame, zosmutnela, objala ho a niekedy plakali spolu. Neurobila však nič.

Ψ

„Kurva! KURVA!!!“ vrieskal Arthur cez slzy. Vedel, že to posral. Dnes sa mu snívало o svojej babke Maud. Bola živá, celá v bielom a plakala. Pýtal sa jej, čo sa stalo, no ona sa rozplakala ešte viac. Zobudil sa úplne prepotený. Prudko sa posadil a cítil, ako mu hrča kyseliny stúpa hore hrdlom. Nedobehol však včas a vyvrátil žltú vodu priamo pred toaletu na huňatý koberček. Pripísal to včerajšej fľaške Jima.

Keď sa mu naposledy snívало o mŕtvej babke, v ten deň sa stratil jeho pes Dingo. Na druhý deň mu volali z veteriny, že polícia našla Dinga

zrazeného pri večierke, neďaleko od centra. Identifikovali ho podľa čipu v krku a žiadali zaplatenie nákladov za kremáciu v kafilérii.

Napil sa vody, vyčistil si zuby a koberček vyhodil. Potom šiel do práce.

Rozdelili sa. Každý z kameramanov bežal do inej uličky, komunikovali vysielačkami.

Arthur bežal po hlavnej ulici a kričal synove meno. Chlapca však nebolo. Počul v slúchadle, že je v poriadku. Rozprával sa s tou starou ženou. Nahrávanie zvuku bežalo, takže to budú môcť použiť aj bez obrazu. Vlastne možno má konečne ten najlepší filmový materiál v živote. Miniaturná kamera na tele každého z nich natáčala zúfale hľadanie strateného dieťaťa. Ak to dobre zostrihajú, diváci uvidia tú najdramatickejšiu scénu, akú jeho relácia zažila. A tú starú kurvu pošle zhniť do basy za únos. Nemal vo zvyku pripustiť si vlastné zlyhanie. Vedel, že to je pravdepodobne neškodná, dobrosrdečná starenka, ktorá v jeho synovi vidí akési vnúcatko. Určite ho vráti v

novom štrikovanom svetri, s bruchom plným mäsa a koláčov. Najskôr ho však musia nájsť.

Takmer omdlel od hrôzy, keď zisťoval, že ho žena volá k sebe domov. Sviňa prašivá! Bol si istý, že Tony nepôjde. Bol malý, ale bol to múdry chlapec a mal prísne zakázané ísť ku komukoľvek bez opýtania.

Ψ

Dom nemal výťah, iba úzke schodisko. Všetky domy v tejto ulici mali okolo 100 až 150 rokov. Vtedy sa výťahy do mestských domov ešte nestavali. Prvé poschodie. Druhé. Tretie. Štvrté. Vyššie boli už iba malé plechové dvierka na strechu.

„A sme tu,“ povedala s úsmevom Ama. „Pán Pazúrik už určite vie, že ideme. Ma dobrý sluch.“

Veľkým kľúčom odomkla zámok a otvorila dvere. Zaškrípali ako brána na cintoríne.

Tony čakal, že spoza dverí vykukne milá, chlpatá mačacia hlavička, ale nikto ich neprivítal.

„Kde...kde je?“

„Zo začiatku býva trochu nesmelý.“ Rozopla si kvietkovaný kabát a

zavesila ho na vešiak. Pod ním mala čierny sveter a čiernu sukňu.

V byte bolo teplo. Možno až príliš.

Tony si zložil čiapku, rukavice a vrátil aj veľkú čiernu šatku.

„Miau. Miau,“ napodobnil mačacie zvuky vysokým piskľavým hláskom. Vedel, že to takmer vždy funguje.

Z izby za pootvorenými dverami za ozval zvuk pazúrov škrabkajúcich o podlahu.

Tony sa usmial. Vedel, že už čoskoro...

„Pod' do kuchyne,“ povedala Ama. Pán Pazúrik príde sám, keď sa osmelí. Určite je aj on hladný. Vôňa jedla ho priláka.

Chlapec vošiel za ňou do kuchyne. Ak čakal typickú, čistučkú kuchyňu, akú mali babičky v televíznych reklamách na prášok do pečiva, bol na omyle.

Miestnosť bola preplnená vecami. Nebolo tam snáď kúska voľného miesta. Vyzeralo to ako nejaké múzeum starožitností, či blší trh. Od prekvapenia zabudol zavrieť ústa.

„Sadni si,“ ponúkla ho Ama. „Po-

lievočka bude ani sa nenazdáme. Tu máš zatiaľ koláčik.“

Posadil sa a začal sa obzerať po veciach. Chrúmal cookie, ktorý bol veľmi chutný. Vanilkový s kúskami čokolády a nejakým zvláštnym korením. „Ďakujem, tetuška. Výborný.“

V kuchyni nebol neporiadok, hoci sa to na prvý pohľad zdalo. Na stenách boli primontované desiatky rôznych poličiek a skriniek, kde stará pani poukladala všetko možné, čo sa dá aj nedá predstaviť.

Videl viacero starých budíkov, pričom na každom bol iný čas. Zrejme nefungovali. Boli tam porcelánové sošky zvierat, najčastejšie kohúty, čierne kozy, hady, netopiere a vrany. Videl však aj rozkošné prasiatko a čínsku mačičku, kývajúcu labkou. Pomedzi ne boli naukladane malé svietniky, plechovky s perami, knižočky, stojany s nožmi a ihlicami na štrikovanie. A poviazané konáriky. Asi išlo o nejaký druh umenia, ktorý Tony nepoznal. Kam len pozrel, videl rovné konáriky zbavené listov, pozväzované špagátom do

rôznych tvarov. Niektoré pripomínali čudné hviezdy, iné zas ľudské postavy. Alebo len akýsi abstrakt. V rohu kuchyne bola takmer dvojmetrová veža z novín a reklám, ktoré ľudia väčšinou vyhadzujú už pri schránkach.

Okno! Napadlo mu. Ak ho otec stále počuje, možno by mohol povedať nahlas niečo o tom, čo vidí z okna. Snáď to pomôže.

Odhrnul záclonu a nazrel priamo do malej záhradky, ktorá zrejme patrila k bytu na prízemí. Nič iné nevidel, iba sivé nebo.

„Pekná záhradka,“ povedal nahlas. „Vaša?“

Ama sa usmiala. „Vlastne áno, moja. V skutočnosti sa o ňu nikto nestará, takže tam zakopávam kosti, ktoré pán Pazúrik nezje. Niektoré sú priveľké pre jeho malé zúbky. Je to dobré pre krokusy a ten figovník, čo vidíš.“

Tony sa začudoval. Ešte nepočul, aby mačky jedli kosti. V každom obchode majú predsa toľko druhov mačacích granúl...

Ψ

„Nejedz nič!“ kričal zúfalý otec do prázdnej ulice. Už ani sám nevedel, kde presne sa nachádza. S kameramanmi sa zatiaľ nestretol na žiadnom rohu, ale keďže nehlásili nič nové, sústredil sa na rozhovor v slúchadle.

„Hovor! Hovor hocičo! Opisuj, čo vidíš!“ akoby ho mohol Tony počuť. Jediné, čo v ňom vzbudzovalo nádej, bol tón synovho hlasu. Pokojný, vyrovnaný. Nemal strach, bolo mu dobre.

Ψ

Dvere trochu zaškrípali. Do kuchyne nakuklo veľké oko spod čiernej štie.

„No konečne! Len poďte, pán Pazúrik, poďte. Je neslušné nechať čakať hosta, ktorý sa vás nevie dočkať,“ kárala ho Ama naoko vyčítavým hlasom.

Nebol to kocúr. Nebol to ani pes. Vlastne to nebolo nijaké zviera. Asi.

Chlapec prestal dýchať. Od prekvapenia, aj od strachu.

Do miestnosti vošlo niečo malé, chlpaté, s dlhočiznými pokrútenými nechtami na rukách, aj nohách. Kní-

salo sa to zo strany na stranu a cerilo zuby. Tony nevedel, či sa stvora usmieva, alebo chce zaútočiť.

Onemel od hrôzy. Nedokázal sa pohnúť.

„Nicolas, neboj sa pána Pazúrika! Nevidíš, že sa mu páčiš? Ma rád malých chlapcov. Veľmi rád.“

„Čo to preboha je?“ vytlačil zo seba plačlivo. Srdce mu bilo ako na poplach. Chcel utiecť, ale vletel by do náručia toho príšerného zvera, ktorý pri pohľade na neho začal vydávať tiché chrochtavé zvuky.

„Nie čo, ale kto.“ Ama si sadla na druhu stoličku s napoly očistenou mrkvou v ruke. „Pán Pazúrik ku mne prišiel na Vianoce pred trinástimi rokmi. Bol mladší, ako ty. Volal sa Wiliam. Dostal koláčik a rozhodol sa zostať navždy. Je to zvláštny chlapec a ja ho veľmi milujem. Nikdy mu nedovolím vyrásť, kŕmim ho špeciálnou stravou. Navždy ostane mojím dieťaťom.“ Vstala a na sporák vyložila hrniec.

Tony nikdy v živote taký veľký nevidel. Mohol by sa doňho celý schovať.

„Tetuška, ale to bude priveľa polievky pre nás troch, v takom veľkom hrnci,“ povedal ospalo. Cítil, že ma akési ťažké ruky, aj nohy. Asi z toho tepla.

„Pre dvoch, Nicolas. Bude iba pre dvoch.“

Viečka mu padli. Pokúšal sa ich otvoriť, ale šlo to len ťažko.

„Som Tony,“ povedal celkom potichu. „Moje meno je Tony.“

Zvuky počul už iba v polospánku a o pár sekúnd sa rozplynuli dostratená.

Ψ

Na obrubníku sedel muž v šoku. Takmer nežmurkal, pohľad upieral do neznáma. Okolo neho sa hemžila hŕstka policajtov a filmový štáb. Zvuk z Arthurovho slúchadla previedli do hlasného režimu, takže každý počul, čo sa v byte Amálie a pána Pazúrika deje.

Nemohli nič urobiť, iba počúvať. Signál fungoval v okruhu dvoch kilometrov, ale nedal sa zamerať.

„Nebojte sa, pán Pazúrik, vlasy mu hneď teraz ostrihám dohola. Pozrite, strojčekom to ide veľmi ľah-

ko.“

Privolaní zdravotníci sa snažili odvieŕť Arthura do sanitky, no on akoby skamenel. A tak čakali a počúvali. Nádej predsa umiera posledná.

Pán Pazúrik sa škripavo rozosmial. Nerozprával, iba vydával zvuky.

„Tak, hotovo. Vlasý sú preč. Jeho oblečenie o chvíľu spálime. A teraz poďme urobiť tú polievku.“

Otec sa prudko postavil... ale vzápätí sa zrútil na zem. Konečne ho medici mohli naložiť do sanitky a odvieŕť.

Do konca života však počul v hlave slová, ktoré zachytil ako posledné:

„Vy ho držte a ja budem rezať.“

Zuzana Droppová

Známa ako KiRi. Narodila sa v roku 1979 v Žiline. Vyštudovala Univerzitu Mateja Bela v Banskej Bystrici, Žilinskú univerzitu a na Univerzite Komenského získala

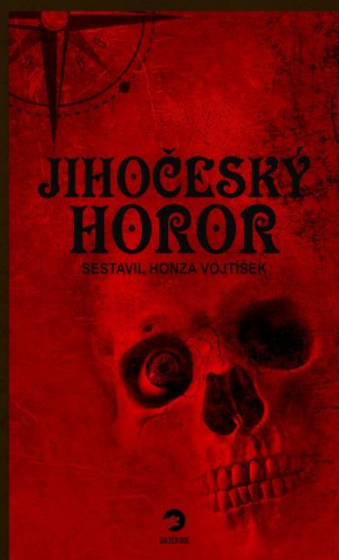
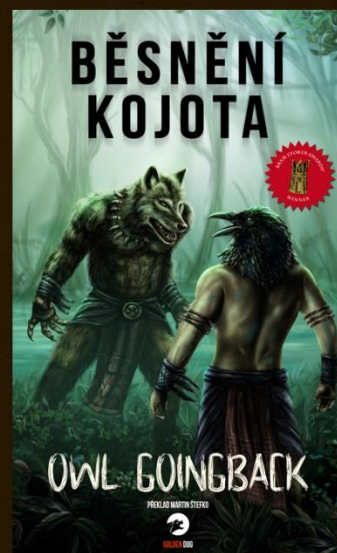
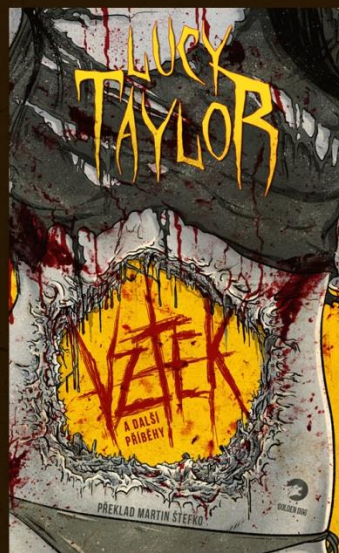
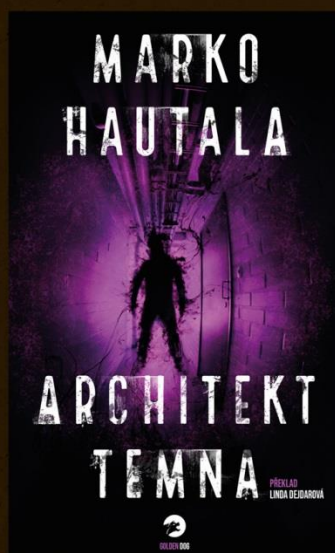
doktorát. V súčasnosti žije a pracuje v Bruseli.

KiRi bola prvá, kto získal Cenu Intel za najlepšie sci-fi pod záštitou Ceny fantázie. Za poviedku „Telo“ bola nominovaná na cenu Československej Akadémie. Tak tiež sa veľakrát umiestnila na popredných miestach v poviedkových súťažiach. Publikovala v mnohých zborníkoch a antológiách, stačí si vygoogliť.

Okrem písania ilustruje knihy v štýle sci-fi, fantasy a horor. Má rada zbrane, knižné a filmové násilie a bojové umenia. Neznáša hlupákov, spomalených ľudí a z nafúkaných balónikov má fóbiu.

Má slabosť pre psíky a rôzne zvieratká. V srdci má špeciálne miesto pre pokazené a trpiace veci. Niekedy je ostrá ako britva, inokedy zlatá ako mačiatko. Nikto nevie prečo, lebo do KiRi a do melóna človek nevidí...

CO MUSÍTE PŘEČÍST... PŘEŽIJETE-LI APOKALYPSU



NAKLADATELSTVÍ
GOLDEN DOG
WWW.GOLDENDOG.CZ

ČESKÝ I SVĚTOVÝ HOROR



NEMÁ ODPOVEĎ

Ingriď Rudavská



CHARON

NEMÁ ODPOVEĎ

Ingrid Rudavská

Ukončil som telefonát a chvíľu som zostal len tak stáť mlčky, civiac do prázdna. V hlave mi doznievali otcove posledné slová. Nemohol som tomu uveriť. Vrátil som sa do kuchyne, aby som priateľke oznámil nečakanú správu. Ivana práve písala na počítači, odpovedala na e-maily a zároveň pracovala na novom projekte. Vedela robiť desať vecí naraz.

„Otec nás pozval na večeru,“ prerušil som ju. Zdalo sa, že ju správa zaskočila rovnako ako mňa.

„Zvláštne,“ povedala po chvíli premýšľania.

Musel som s ňou súhlasiť. Myšlienky nado mnou prevzali kontrolu, nevnímal som Ivanu, akoby som bol v miestnosti celkom sám. Roztápal som sa pod otcovým pohľadom, jeho prísne oči sa mi pozerali dovnútra, analyzovali ma, napomínali, karhali... Opäť som bol bezbranný chlapec ovládaný strachom a obavami.

„Nikdy sme si k sebe nenašli cestu. Neviem, koho je to vlastne chyba,“ vyslovil som nahlas.

„Nikoho, jednoducho je to tak,“ odpovedala mi priateľka, čím ma vrátila do reality.

„Pozvanie som prijal. Dúfam, že ti

to neprekáža.“

„Iste, že nie. Čakali sme na to, odkedy sme spolu. Celé dva roky.“ Písala ďalej.

„Teším sa na neho.“ Samého ma môj výrok prekvapil. „Aj na to, že ti ukážem svoju izbu, dom, kde som vyrastal.“

S otcom som sa nerozprával vyše desať rokov, od maminej smrti. Zomrela na rakovinu, po tom, čo sa moji rodičia rozviedli. Odvtedy som otca nevidel, ak nerátam dedičské konanie. Prečo ma pozval? Čo sa stalo? Až teraz mi došla vážnosť situácie. Musí v tom byť nejaký háčik.

„Nechaj to tak! Uvidíš.“ Ivana hlasno ťukala do klávesnice.

„Zvláštne.“ Sadol som si. „V rodičovskom dome som nebol od svojich dvadsiatich rokov.“

Ψ

Previedol som Ivanu po rodičovskom dome. Takmer všetko mi bolo cudzie, neznáme, vzdialené, moju izbu nevynímajúc. Pripadala mi oveľa menšia, vyblednutá, akoby čas zotrel farby. Na gauči a stoličke boli naukladané ženské šaty a na stole

bol položený šijací stroj. Na tom gauči spávali moji kamaráti, spolužiaci, tri frajerky... Niekoľko rokov sa dá zhrnúť do jednej nerozvitej vety. Obrazy, farby a plátna boli doslova všade. Otcova priateľka Brigita okupovala celý dom a z mojej izby si urobila pracovňu a ateliér v jednom.

Obed bol sýty a veľmi chutný. Otec vždy varil výborne. Potom sme sa premiestnili do obývačky. Otec zapol televízor a pritom sa rozhovoril o dovolenke vo Frankfurte, kde mal posledné koncertné turné. Bol známy skladateľ a korepetítor. Rozprával vtipy, chcel urobiť dojem. Neviem, či na Ivanu, alebo na Brigitu, alebo nebudaj na mňa. Atmosféra bola pokojná, no napriek tomu som bol celý čas napätý ako struna, lebo som netušil, prečo nás vlastne pozval. Nemal som guráž spýtať sa ho na to, zvolil som čakanie. Otec strieľal jeden vtip za druhým, Ivana a Brigita sa zadúšali smiechom. Potykal si s Ivanou, zaujímal sa o jej prácu, voľný čas, koníčky, varenie... S každým chcel byť hneď kamarát, jedine so mnou stále udržiaval for-

málny vzťah. Nevedel som to zmeniť a možno som už ani nechcel. Niekeď som sa v sebe nevyznal.

„Brigitka, ukáž im svoje obrazy,“ vyzval svoju priateľku.

Veľmi sa umeniu nerozumiem, no páčila sa mi farebnosť a expresivita jej obrazov. Vysvetlila, ako maľovať abstrakciu. Počul som to už miliónkrát, ale ani teraz som to nepochopil. Pochválil som ju a otec žiaril. Po umeleckom okienku sme si dopriali krátky odpočinok. Odišiel som do otcovej pracovne na poschodí, zatiaľ čo Ivana zostala v mojej izbe, lebo potrebovala súkromie, aby dokončila projekt. Ľahol som si na trochu nepohodlný gauč a okamžite som podľahol únave. Zakryl som sa dekou, ktorá voňala po Brigitinom parfume, a odobral som sa do riše spánku.

Keď som precitol, bolo päť hodín večer. Spánok mi prospel, cítil som sa odpočínutý a svieži. Zaklopal som na dvere vlastnej izby, čo sa mi zdalo prazvláštne. Všetko je prvýkrát v živote. Veselo som sa pousmial a odchyľil dvere. Ivana sústredene ťukala

do klávesnice, zdalo sa, že môj príchod vôbec nezaregistrovala. Izba bola tmavá ako čierna diera, svietila len malá lampička spoza monitora. Zrak mi padol na posteľ. Ktosi v nej ležal.

„Čo je ti, preboha?“ spýtala sa ma Ivana vystrašene.

Pozrel som sa na ňu, potom zas na posteľ. Bola prázdna.

„Nieкто tam ležal,“ povedal som.

Ivana otočila hlavu. „Nie je tam nikto.“

„Pred chvíľou tam ešte nieкто bol,“ triasol sa mi hlas.

„Kto, preboha? Rodičia sú predsa v spálni.“

Podišiel som k nej, aby som ju objal. „Prepáč. Nechcel som ťa vystrašiť. Asi sa mi to len zdalo.“

„To nič. Môžeme ísť? Zajtra skoro ráno vstávam a...“

Jej slová prerušilo klopanie na dvere. „Nevyrušujem?“ spýtal sa otec. „Je už dosť neskoro, a tak mi napadlo, že by ste tu mohli zostať do rána. Ustelieme vám v hostovskej alebo aj tu. Je tu rozťahovací gauč. Môžeme si pozrieť televíziu, otvoriť

víno, porozprávať sa. Konečne máme čas byť spolu.“

Spýtavo som sa pozrel na Ivanu. Jej neutrálny pohľad som zobral ako súhlas.

„Môžete spať aj tu,“ navrhol.

Predstava, že si opäť ľahnem do postele, v ktorej som spával ako dieťa, sa mi celkom zapáčila. Na tvári sa mi usadil úsmev.

„O chvíľu prídem dolu,“ oznámil som mu.

Otec sa usmial. Hoci išlo len o nepatrný úsmev, mal som pocit, že tentoraz ho nefingoval. Čo sa stalo? Prečo je zrazu iný?

„Videla si to? Usmial sa na mňa,“ povedal som priateľke, len čo sa zatvorili dvere.

„Áno, videla. Choď za ním! Konečne má na teba čas. Ja aj tak musím dokončiť projekt.“

Ψ

Otec pil červené víno a sledoval prírodopisný seriál. Keď ma zaregistroval, ukázal na kreslo vedľa seba. „Kúpil som Brigitte nový tablet, s ktorým sme sa fotili. Ukážem ti fotky z Kanárskych ostrovov. Ivanka

nepríde dole?“ spustil paľbu nesúvislostí, pričom jeho pohľad zostal zapichnutý do obrazovky.

„Niečo dorába do práce.“

„Aj ja si chcem kúpiť taký, ale o trochu menší. Nechcete hriankovač? Kúpili sme si nový. Ten starý je dobrý, darovali by sme vám ho. A máme nové okná. Videl si?“

„Všimol som si.“

„Ešte je tu dosť veľa práce – v záhrade, nové zateplenie...“

„Otec, ako to vlastne bolo s domom?“

Pomrvil sa v kresle. „Čo?“

„Myslím dedičstvo. Prečo nemohol zostať tento dom môj?“

„Dal som ti predsa byt.“ Vôbec sa na mňa nepozrel.

„Áno, ale tu som vyrastal. Mám tu spomienky na mamu, detstvo...“

„Chcem ho nechať Brigitte. Nemá nič,“ skočil mi do reči.

„Lenže ja som predsa tvoj syn. Dáš prednosť frajerke pred mnou?“

„Brigita nie je moja frajerka. Zobrali sme sa.“

Zostal som ako obarený. Nevedel som, či sa mám hnevať, alebo tešiť.

„Kedy? Kedy si mi to chcel povedať?“

Mykol plecami.

„Po maminej smrti si ma prinútil prepísať dom na teba,“ pokračoval som.

„Inak by som ho predal. A to si predsa nechcel.“

Jeho odmeranosť ma zraňovala. Nikdy som sa nemohol zbaviť pocitu, že ho obťažujem. Ako som si mohol myslieť, že sa po toľkých rokoch niečo zmenilo? Ľudia sa nikdy nemenia. Bolo to len moje želanie, ilúzia, ale z jeho strany to bola pretváрка. Nič viac!

„A čo som mal robiť? Vydieral si ma. Doteraz nechápem, prečo si to spravil. Vtedy som bol na tom dosť zle. Nemal som prácu, Ivana ma nechala, k tomu mama, neuvedomoval som si, čo robím. Využil si ma.“

„Upokoj sa a sadni si. Nie si tu sám. Zobudíš Brigitu.“

„Je mi to jedno!“

„V mojom dome nebudeš kričať!“ zvýšil hlas.

Poslušne som klesol späť do kresla.

„Nebud' ako malý,“ napomenul ma.

„Pomáhal som tento dom stavať. Ani si si ma nevšímal, nepod'akoval si mi. Požičal som ti peniaze, ktoré si mi nikdy nevrátil, hoci si to sľúbil.“

„Veď som sa o teba staral. Dával som ti ješť. Niečo za niečo. Čo ešte chceš? A, navyše, som tvoj otec, ak si si nevšimol. Nestačí ti byť? Kto len tak dostane dnes byť?“ Hlasný zvuk televízora ma vytáčal.

„Byť a dom je veľký rozdiel.“

„Tak ho predaj a kúp si dom!“

„Brigita musí na tebe riadne jazdiť.“

„Ju do toho nezaťahuj!“ zvrieskol.

Konečne som natrafil na jeho slabé miesto.

„Prečo by si inak dal prednosť jej? Je v tom sex. Nemiluješ ju. Nevieš mať nikoho rád, len seba. Uvedomuješ si, že si ju vydržiavaš? Predávaš svoju samotu a kupuješ si spoločnosť. Alebo naopak. Čo ak jej ide len o vlastné zabezpečenie?“

Odpil si vína a zadíval sa na obrazovku televízora. Tváril sa, že ma nepočúva.

„Stíš to konečne!“ Vyletel som na nohy celý rozhorúčený. Pot po mne stekal ako slizký had. Tento dom mal byť môj a teraz sa doň nasťahuje Brigita a jej skurvená rodina.

„Vo vlastnom dome si budem robiť, čo chcem.“ Prepol na iný program.

„Ahoj, Radko.“ Otočil som hlavu. Na prahu stála Brigita. „O čom sa zhovárate? Môžem sa pridať?“

Otec vypol televízor. „Idem si už ľahnúť, drahá,“ venoval jej úsmev.

Brigita si naliala víno a sadla si. „Ako ste sa s Ivankou spoznali?“

„Na koncerte,“ odsekol som.

„Kedy to bolo a aký to bol koncert?“

Podľa tónu jej hlasu som mal dojem, že jej na odpovedi vôbec nezáleží, rovnako ako otcovi. Nenávidel som ich oboch.

„Pred polrokom. Bol to koncert Mocnej hrstky.“

„Máš dobrý vkus.“

Vyhol som sa jej pohľadu.

„Macko, mali by sme ísť už spať. Zajtra ideme odniesť obrazy na výstavu, zabudol si?“

Bez jediného pohľadu mi zaprial dobrú noc, chytil Brigitu okolo pása a o chvíľu boli preč. Osamel som. Koľko popoludní som tu presedel s otcom pred televízorom? Koľkokrát sme sa rozprávali o hudbe? Vždy, keď skomponoval novú skladbu, zahral mi ju na klavíri. Okrem vlastnej tvorby miloval Rachmaninova, ja Prokofieva. Naša konverzácia sa odohrávala väčšinou cez hudbu. Vstal som, prešiel k oknu a otvoril som klavír. Prsty mi mäkko dopadli na klávesy a potichu zahrli niekoľko taktov mojej obľúbenej skladby. Prestal som sa venovať klavíru, komponovaniu, lebo otec ma nepokladal za geniálne dieťa. Keby hrali len géniovia, hudba by možno ani neexistovala, a ak náhodou áno, kto by jej rozumel? Rozbehol som sa do svojej izby. Ľahol som si do postele a schúlil sa do kľbka. Hnev a zármutok mnou lomcovali ako s divým zvieraťom.

„Vieš, že ráno idem skoro do práce,“ začul som niekde v diaľke priateľkin hlas. „Mám ísť MHD? Odtiaľto? Ani neviem, akým autobusom.“

Bola rozčúlená. Pozrela sa na mňa. Chcela ma azda svojím uhrančivým pohľadom prepáliť? „Prečo si nešiel autom?“

„Je to problém? Pôjdeš autobusom. Čo je na tom? Aj sem sme tak šli.“

„Nechcela som!“ odvrkla.

Posledné, čo som potreboval, bolo pohádať sa aj s ňou.

„Prečo si s tým súhlasil?“

„S čím?“

„Že tu prespíme, keď vieš, že zajtra idem do práce.“

„Máš tu hygienické potreby, pyžamo.“ Ukázal som na posteľ. Zamrzelo ma, že sa vôbec neopýtala, o čom sme sa dolu s otcom zhovárali, ale mlčal som. „Čo ešte potrebuješ?“ Otočila sa a znova ťukala do klávesnice. Odrazu ma prepadla obrovská únava. Prezliekol som sa a ľahol si. „Prepáč, nedošlo mi to. Pôjdeme spolu hneď ráno do tvojej práce. Súhlasíš?“ pokúsil som sa o zmierenie.

Ticho.

„No tak, nehnevaj sa už. Mala si sa ozvať. Prečo si nič nepovedala?“

„Tvojho otca som videla prvýkrát

v živote a okrem toho som si myslela, že ti to dôjde.“

„Nebúchaj do toho počítača. Za každú cenu chceš vyvolávať hádku. Som už unavený. Keď to dorobíš, pod' si ľahnúť. Zajtra musíme skoro vstávať.“

„Kvôli tebe.“

„Nezaškodilo by ti byť aspoň trochu milá a vďačná. Nechodíme sem často, tak raz za desať rokov by si to mohla vydržať.“

„Odpusti si ten ironický tón!“

Otočil som sa k stene. Nemal som energiu pokračovať. Ivana bola vždy veľmi tvrdohlavá. „Dobrá noc.“

„Dobrá!“ odvrkla.

„Ak sa budeš hnevať, nezaspíš a ráno budeš mať migrénu.“

„Už ju mám.“

„Tak vidíš. Dobrá!“

Zobudil som sa na to, ako si vedľa mňa ľahla. Pozrel som sa na hodiny, boli dve ráno. Otočil som sa k nej a objal ju. Pritúlila sa ku mne.

Ψ

S otcom som sa ešte dvakrát stretol na tenise. K dedičstvu sme sa už nevrátili. Nerozumel som, prečo

som tú tému vôbec načal. Navonok som sa tváril, že je mi to jedno, no vnútri ma to zožieralo. Hneval som sa na otca, ale na druhej strane mi chýbal. Bola to zvláštna kombinácia. Keď som bol s ním, prepadla ma nervozita a úzkosť, a keď som ho nevidel, túžil som po jeho prítomnosti, uznaní a úcte, ktorej sa mi nikdy nedostalo a asi ani nedostane. Rozčuľovalo ma, že si našiel inú a mamu už viac neľúbil. On požiadal o rozvod, zapríčinil maminu chorobu a následne aj smrť. Rozumel som, že nie je ľahké byť celý život sám, ale Brigita sa matke nevyrovnala ani zďaleka. Bývala v tom istom dome, spala v tej istej spálni, v tej istej posteli, milovala sa s mojím otcom... Bolo to podlé. Prenasledovali ma nepokojné sny odohrávajúce sa v rodičovskom dome. Často som v nich bežal domov, k Ivane, ale nikdy som ta nedošiel. Inokedy ma v snoch naháňal pes alebo tmavá postava, možno tá, ktorú som videl vtedy vo svojej izbe. Netušil som, kto to je a prečo som ju videl. Jediné vysvetlenie, ktoré mi napadlo, bolo, že to bo-

la matka. Ivana tvrdila, že v noci kričím. Cez deň sa mi vybavovali útržky sna, najmä tá neznáma postava. Videl som ju v autobuse, v práci, všade. Opantal ma strach, hoci som vedel, že nemôže byť reálna.

„Je len v tvojej predstavivosti.“ Ivana sa letmo dotkla mojej ruky, keď som ju v sobotu ráno zobudil. „Každý si niečo predstavuje, to je normálne.“

„Áno, ale toto je iné. Akoby bola živá, cítim z nej...“ odmlčal som sa, hľadajúc správne slovo „... hnev.“

„Tak to nemôže byť tvoja matka. Celý sa chveješ. Upokoj sa,“ chlácholila ma.

„Možno mi chce povedať, že otec zomrie. Alebo ja či ty.“

Odtiahla sa. „Nefantazíruj! Je to hlúposť.“

„Asi máš pravdu. Prehnal som to. Čo odo mňa teda chce?“

„Si paranoidný. Vymyká sa ti to z rúk.“

„Prečo mi neveríš?“

„Kto povedal, že ti neverím?“

Chytil som ju za ruku. „Prepáč.“

„To je v poriadku.“

„Asi mi pomôže už len psychológ,“ povedal som rezignovane.

„Všetko bude dobré. To, na čo pred spaním myslíš, sa ti ukáže v sne.“

„Takže ty to určite nebudeš,“ podpichol som ju.

„Ty beťár!“ pobožkala ma.

Spomenul som si na to, ako sme sa prvýkrát stretli. Bolo to v lete pred dvoma rokmi. Hrali sme v malom komornom orchestri, ktorý si na to leto naplánoval krátke turné. Ivana mi bola sympatická už od samého začiatku, keď som pred piatimi rokmi nastúpil do orchestra, no hanbil som sa ju osloviť. Vždy som bol plachý. Ivana mi občas venovala letmý pohľad, ale nemyslel som si, že by mohla mať o mňa záujem, preto som to nechal tak. V to leto sme cestovali do Maďarska na pár dní odohrať niekoľko koncertov. V autobuse som si sadol za ňu. Rozprávali sme sa celú cestu, čas nám rýchlo bežal a zistil som, že máme veľa spoločného. Preberali sme literatúru, hobby, prácu. Ivana bola veľmi komunikatívna, veselá a milá. Pri-

znala sa mi, že som jej bol vždy sympatický, ale mala zábrany prihovoriť sa mi kvôli veku. Je odo mňa o desať rokov staršia. Jeden čas som sa nad tým veľkým vekovým rozdielom zamýšľal, ale nakoniec som si povedal, že je to nepodstatné. Stretávali sme sa čoraz častejšie, prežili sme nezabudnuteľné leto. Niekedy by som ten čas rád vrátil. Páčilo sa mi byť slobodný, zaľúbený... Opaľovali sme sa pri jazere, čítali knihy, plávali sme. Potom sme sa vrátil k nej, zmyli sme zo seba posledné zvyšky slnka a ležali len tak vedľa seba, držiac sa za ruky, rozprávajúc sa do noci a pozerajúc jeden druhému do očí. Keď to bolo na mňa príliš intenzívne, odvrátil som zrak. Na strope som zbadal škvrnu. Pripomínala odtlačok ruky a zväčšovala sa. Záclony sa chveli vo vetre, do izby doliehali hlasy zvonku. Zdalo sa mi, že odtlačok ruky bol zreteľnejší. Veľmi pomaly začal zostupovať dolu. Bol som ospalý, ale vedel som, že keď sa ma tá ruka dotkne, zaspím navždy. Oči sa mi zatvárali, no držal som ich nasilu otvorené. Zaspal by

som do sekundy, ale nemohol som. Ruka visela už meter nado mnou. Zostalo mi úzko, na telo mi vystúpil pot. Cítil som sa ako vo zveráku, zbavený pohybu. Chcel som utiecť, urobiť čokoľvek, aby ma tá ruka nedosiahla, ale jednoducho som zamrzol. Zostupujúca dlaň bola masívna, prsty hranaté, nechty ostré. Zrazu sa premenila na odporného pavúka. Kto ho sem poslal? Čo odo mňa chce? Pavúk mieril priamo na moju tvár. Zadusím sa, zadusím! Po tvári mi tiekli slzy a miešali sa s potom. Pavúčie nohy sa roztiahli, aby ma celého obsiahli, zobrali do siete celé moje telo, moju myseľ. Chcel som kričať, ale nedokázal som vydať zo seba žiadny hlas. Triasol som sa, bolo mi horúco a zároveň zima. Ruka zastala centimeter nad mojou tvárou.

„Martin, Martin, čo je ti?“

Čosi mnou kmásalo. Už ma dostala tá ruka. Zdrapla ma. Je koniec.

„Martin, počuješ?“

Otvoril som oči. Nado mnou sa skláňala čierna postava. Vyletel som z postele.

„Martin, čo je?“

Počul som zvonenie telefónu. Mlčky som sledoval, ako čierna postava vstala a zdvihla slúchadlo.

„Dobrý večer, áno, určite mu to poviem,“ prehovorila Ivana. „Bol to tvoj otec. Je mu zle. Chce, aby si hneď prišiel za ním.“

Ako som mohol byť taký slepý? Tá tmavá postava bol otec. Ivana naliehala, že ma bude sprevádzať, ale nechcel som ju vystaviť nebezpečenstvu. Po niekoľkonásobnom prosíkaní súhlasila, že zostane doma. Išiel som najmenej stopäťdesiatkou. Tá beštia ma prenasledovala všade. Objavila sa v otcovom dome a tam si ho aj chce vziať. Ignoroval som červenú. Auto takmer narazilo do plota, ako som zabrzdil pred naším domom. Rozrazil som dvere. Vnútri bola tma. Niekoľkokrát som zavolať na otca, no neozval sa. V momente, keď som siahol na vypínač, prevrátil ma pár oranžových očí. Svetili ani plamene, prerážali tmu. Stál som tam ako prikovaný, nevydal som zo seba ani hláska. Postava, ktorá mi bola stále v päťách, stála uprostred

haly. Predstavovala môj hnev, moju zlobu, celý čas hlodala v mojom vnútri. Všetko sa začalo tu. Zúril som na otca aj na to, že tento dom nebude už môj. Rozbehol som sa do svojej izby. Otec stál pri okne tvárou ku mne. Jeho úsmev prezrádzal radosť, akoby ma tu čakal celú večnosť a bol šťastný, že som konečne prišiel.

„Otec! Čo sa stalo?“ hlesol som.

Ani sa nepohol. Stál tam ako socha, len jeho úsmev sa prehĺbil. Zdal sa mi taký úprimný, až bolo tomu ťažké uveriť.

„Ivana mi povedala, že ti je zle. Stalo sa niečo s Brigitou?“ spýtal som sa.

Prichádzala nemá odpoveď.

„Hneváš sa na mňa?“

Podišiel som bližšie. Fixoval ma očami. Mal som chuť zatriasť ním a prebudiť ho.

„Otec, prepáč. Nechcel som sa s tebou pohádať. Rozumiem, že máš rád Brigitu a čo pre teba znamená. Bol som nazlostený, nemyslel som to tak.“

Ešte nikdy som sa necítil tak

zvláštne. Zrazu mi bolo príjemne. Hnev odplával a s ním aj strach, ale obavy tu stále boli. Zovreli ma do pasce.

„Otec, prehovor už konečne. Preboha!“ zakričal som.

Odpoveďou mi bol len úsmev. Postava predou mnou bola ako zakliata.

„Otec, tak hovor už! Mám strach.“

Dotkol som sa ho. Rozpadol sa mi pred očami na kúsky, akoby bol z porcelánu. Alebo sa mi to len zdalo? Dolu zazvonil telefón. Keď som to drnčanie nevydržal počúvať, vybehol som z izby. Čo ak je na prízemí tá čierna postava? Môže ma zabiť. Zamrazilo ma, no napriek tomu som bral schody po tri. Zdvihol som slúchadlo.

„Haló! Môj otec? V nemocnici?“ opakoval som slová. „Šok? Je z toho vonku? Môžem ho ísť pozrieť?“ neveril som tomu, čo práve počujem. Otec je predsa v mojej izbe. Slúchadlo mi vypadlo z ruky. Vybehol som hore. Dvere izby boli otvorené doko-rán, ale otec tam už nebol. Pozrel som sa na miesto, kde predtým stál,

a vybavil som si jeho úsmev. Niečo na ňom bolo upokojujúce, ako odpustenie. Zrazu som si bol istý, že čiernu postavu viac neuvidím. Rozbehol som sa do nemocnice.

Ingrid Rudavská

Jej rodné mesto je Myjava, ale od šiestich rokov býva v hlavnom meste SR. Vyštudovala Anglický jazyk a literatúru – hudobnú výchovu na PFUK v BA. Pracuje ako vychovávateľka na špeciálnej ZŠ.

K fantastike sa dostala až v dospelom veku, kedy sa jej tvorba vyprofilovala nielen v literatúre ale aj v hudbe a maľovaní. Založila alternatívny hudobný projekt „Love my science“. Je autorkou hudby a textov.

<https://www.facebook.com/Love.My.Science.electropunk/>

<https://soundcloud.com/love-my-science>

Prvé CD „Perfect disorder“, druhé CD „Patterns“ ako aj celá diskografia sa dá zakúpiť na:

<https://lovemyscience.bandcamp.com>

Maľuje klasickú prírodu, abstrakcie, štylizáciu či pochmúrne obrazy s fantastickou tematikou.

https://www.facebook.com/ingrid.rudavska/media_set?set=a.10218401588285296&type=3

Všetky jej umelecké výrobky /obrazy, šperkovničky, notesky.../ sa dajú nájsť na:

<https://www.sashe.sk/handmade?od=najpacivejsich-rok&hladat=Franceslane>



Poviedku Ingrid Rudavskej „Nemá odpoveď“, ako aj mnohé ďalšie,
nájdete v zbierke AFTERPARTY od vydavateľstva ELIST.

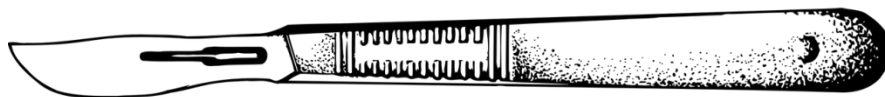
AFTERPARTY

RUDAVSKÁ INGRID



PAVEL SKOŘEPA

PRVNÍ NOČNÍ JE JAKO
DOTEK SAMOTNÉ SMRTI



PRVNÍ NOČNÍ JE JAKO DOTEK SAMOTNÉ SMRTI

Pavel Skořepa

Cernotou noční oblohy začínaly postupně prosvítat sytě rudé červánky a nekompromisně ji trhat na kusy. Vláda noci byla pro tuto chvíli již nezadržitelně u konce. Cítilo to i okolní ptactvo. Začínající příchod nového dne vítali svým zpěvem. Nejprve nespělým a tichým, aby následně do něj vložilo veškerou radost ze svých životů v nádherném koncertu. Koncertu ptačího cvrlikání doprovázeného šuměním větru ve větvích stromů.

Dědoušek přicházející právě vy-

konat svůj každodenní ranní rituál se na malou chvíli na desetiletí vyšlapané cestičce zastavil. Zapřen o svou hůlku, se zaposlouchal do této duši povznášející nebeské symfonie. Cesta vedoucí od vchodových dveří jeho chátrající chaloupky ke zpráchnivělé kadibudce stojící kousek za ní a obrostlé nízkými keři, byla pro dědouška rok od roku náročnější. Ovšem svůj suchý záchod by za ten splachovací v životě nevyměnil. Co na tom, že vlastně neměl ani na výběr. Jeho domov obklopený lesy se

nacházel víceméně na území nikoho. Stál v hustém lesním porostu daleko za hranicí obce. Až na nějakého toho zabloudivšího pejskaře či houbaře jeho poustevnický klid staroby nikdo nenarušoval. Měl to tak rád, na rozdíl od ostatních lidí, kteří byli z pro něj nepochopitelných příčin puzeni neustále produkovat nepochopitelný hluk, snad aby si dokázali to, že jsou stále ještě naživu. Ty upřímně a ze srdce nenáviděl!

Rozvážně přenesl váhu na jednu stranu těla, jednou rukou o to více sevřel rukojeť hole. Zhluboka se nadechl. Uvolněnou rukou si prohrábl hustý šedivý vous a ulízl notně prořídle vlasy dozadu. Při tom labužnický zabafal ze své porcelánové dýmky s vymalovaným obrázkem tetřívka visící mu z koutku úst na dlouhé dřevěné troubeli. Až poté se vydal charakteristicky roztřesenou stařeckou chůzí opět dál, aby dorazil na cílové místo určení k dřevěným dveřím suchého záchodu. Odháčkoval petlici, dveře se s bolestným zavrzáním rezavých pantů pootevřely. Kostnatými prsty vzal starý muž za

madlo a následně razantně trhl, až se celá zchátralá dřevostavba nebezpečně zakývala. Udělal jeden krok do budky. Prkna zapraskala na pozdrav. Pohled mu nejdříve padl, jako pokaždé, na otvor sedáku zející do útrob jímky s nevábně zapáchajícím obsahem, jehož hladina se za ty věky užívání až příliš nebezpečně začala přibližovat k okraji.

Dědoušek tomu už ani nevěnoval vědomou pozornost. Tak nějak fatalisticky cítil, že tento problém on sám už nebude muset řešit. Přece jen byla tato kadibouda, kterou si kdysi postavil na vlastnoručně vyhloubené hluboké jámě, neodmyslitelnou součástí tohoto místa od chvíle, kdy se jej rozhodl přijmout za svůj domov. Takovým svědkem prožitých, dávno uplynulých let.

Sebejistým pohybem si rozvázal provázek flekatých a prořídých spodků. Ty se mu, jak byly volné, automaticky sesunuly ke kotníkům. Hůlku opřel o vnitřní roh místnůstky, přibouchl dvířka a dosedl holou zadnicí přímo na otvor. Něžně vzal hlavu dýmky do dlaně, pohládl ji

konečky prstů, přesunul si ji do druhého koutku a s pocitem uvolňujícího se tlaku ve svých útrobách slastně přivřel oči.

Zaslechl očekávané mazlavé šplouchnutí a než stihl svým ztuhlým nohám vyslat mozkiem vědomý povel k zvednutí, nečekaně pocítil nepopsatelnou bolest. Jako by jeho řitní otvor začal hořet. Jako by mu v útrobách cosi explodovalo a roztrhalo mu to střeva na kusy. Břicho se mu vydulo a zacukala jím bolestivá křeč, která jeho staré tělo donutila k neskutečně rychlému vzpřímení, podobnému zvedané loutce na vodících provázcích, až staré klouby hlasitě zapraskaly. I stářím ohnutá záda se narovнала. Vrásky probíhající celým bledým, jaterními skvrnami posetým obličejem se na okamžik tlakem vehnané krve vyhladily, než se zpětně o to více prohloubily. Oči zvlhly a zarudly popraskanými vlasečnicemi. Současně otevřel pusu v dušeném rybím heknutí, ke kterému se dědouškovým plicím takřka nedostávalo vzduchu z důvodu překvapivého tělesného utrpení. Dýmka

se mu ve spadlém koutku úst několikrát rychle zakývala, než vypadla a s tupým třesknutím se její porcelánové tělo rozletělo v mléčných střepech po podlaze. Nedokouřený tabák, osvobozený z jejího dřívějšího sevření, silně zadýmal s přívalem čerstvého vzduchu a zhasl. Dědoušek se pokusil v neovladatelné křeči v prstech zachytit příčného prkna na vnitřní straně dveří. Nehty se do zpráchnivělého dřeva zaryly a jejich kousky zůstaly zalámané v hlubokých rýhách, jež v něm zanechaly. Před očima se mu zatmělo. Bezvůlné tělo, které už nenesly jeho nohy, se převážilo. Svezlo se na dveře, které se s vrzáním otevřely, a vypadlo ven z kadibudky. Tam zůstalo na břiše v nepřírozeně komické pozici, s vystouplou svaštělou zakrvácenou zadnicí, bezvládně ležet. Jen končetiny se několikrát ještě zachvěly, než dědovo tělo úplně ochablo a vydalo poslední sípavý výdech.



„Vítám Vás! Pan Dobroň, že? Já jsem MUDr. Novák. Děkuji, že jste přišel,“ podal nově příchozímu vřele

ruku muž v zeleném nemocničním oblečení pod rozepnutým bílým pláštěm.

„Proč bych neměl přijít, vždyť jsme byli domluveni?!“

„To víte, na tuto pozici se mnoho zájemců nehrne a většina z nich si to ještě navíc rozmyslí dřív, než sem vůbec dorazí na smluvený přijímací pohovor,“ omluvně pokrčil rameny lékař a podrbal si pleš, „tak proto.“

„Aha,“ pokýval s porozuměním hlavou návštěvník. Vlastně sám se sebou taky bojoval, jestli to byl dobrý nápad.

„Co jsem to za mizerného hostitele!“ teatrálně pronesl lékař. „Prosím, posad'te se,“ ukázal na jednu ze dvou volných židlí před pracovním stolem, sám stůl obešel, sedl si za něj a mimoděk se na své židli zakýval. „Dáte si něco? Čaj? Kávu? Máme tady i celkem slušnou kafomatickou mašinku, pokud byste měl nějaké speciálnější přání,“ významně mrkl, jako by již nenápadně začal dávkovat pracovní benefity.

„Čaj postačí,“ odvětil uchazeč, takže se posadil a sevřel si ruce v klíně.

„Děkuji.“

„Výborně!“ Lékař se zakýval ze strany na stranu, než opět vstal. Přesl ke dveřím, otevřel je a křikl do dlouhé chodby: „Lojzo, připrav tady panu Dobroňovi jeden čaj!“

„Máme višňovej, jestli nevadí!“ zaznělo odkudsi v odpověď.

Lékař se natočil zpět k sedícímu návštěvníkovi.

„Může být?“

„Ano, může.“

„Tak ten višňový, Lojzo! A mně kafe!“

„Dobrá, za chvíli to bude!“

„Výborně! A dej si záležet,“ křikl lékař do chodby, znovu zavřel dveře a usedl zpět na své místo. „Tak mi povězte, proč Vás zaujala právě námi nabízená pozice. Upřímně, z Vašeho životopisu jsme byli nadšení. Několikaletá praxe v nemocnici na interně, na chirurgii u rentgenu, no a potom jediné, co trošku vybočuje, je práce operátora v továrně.“

„Ve dvou továrnách!“

„Prosím?“

„Jen, že jsem potom dělal ve dvou fabrikách, co jsem skončil ve zdra-

votnictví,“ pokrčil zpovídaný rameny, „to jen pro upřesnění.“

„No, dobře. Tak tedy ve dvou. Co Vás k tomu ale vedlo?“

„Co asi? Finanční situace!“ skoro až vyčítavě vyštěkl. „Čerstvě se nám narodilo druhé dítě. Mateřská není nic moc a moje peníze v té době na množství odpracovaných hodin v nemocnici taky za moc nestály,“ dodal již mírněji, skoro omluvně.

„Tomu samozřejmě rozumím,“ pokýval hlavou doktor. „A co se změnilo v tuto chvíli, že jste se ozval nám, abychom se tak říkajíc dostali k meritů věci?“

Znenadání se ozvalo cvaknutí kliky a tupý náraz do dveří, až zpovídaný muž, chystající se odpovědět, s leknutím nadskočil.

„Nese se ta čajda a to kafčo, šéééfe!“ vplul do kanceláře mladík s pěstěným černým vousem a do zelena obarveným čírem ulízaným na patku. Na očích brýle s černou plastovou obroučkou a upatlanými skly. S lékařem si vyměnili významný pohled, než oba hrnky položil na stůl.

„Zdravím, já jsem Lojza,“ oka-

mžitě jeho uvolněná ruka vystřeli na pozdrav, zatímco druhou již strkal do kapsy pláště.

„Těší mě, já jsem Petr,“ odpověděl při stisknutí nabídnuté ruky. Odpovědí mu bylo silné sevření jeho dlaně a bodré zakmitání prakticky celou paží.

„Cukr už tam je. Jo a pij pomalu, ten čaj je fakt horkej!“ rozzářil se až podezřele Lojzův obličej. „Jestli už nic nepotřebujete šéfe, vrátil bych se ke své práci. Rád bych to už měl z krku!“

„Dobře, dobře. Jak chceš,“ odvětil mu lékař, kterému na jinak vážné tváři pocukával koutek. „A nauč se konečně otevírat ty dveře normálně! Kdo si myslíš, že ty dveře zacvaká, když je vyvalíš?! No?“

„Asi já šéfe, co?“ zasmál se srdečně Lojza, otočil se na podpatku a už byl vidět jen mizející cíp vlajícího pláště, než se dveře přibouchly.

„Kde jsme to skončili?“ začal MUDr. Novák, když si v tichém soustředění zamíchal kávu.

„Na patologii,“ ozvalo se s hurónským smíchem z chodby za dopro-

vodu pleskotu vzdalujících se kroků.

„Tak nějak,“ zasmál se i sám Dobroň a usrkl čaje. Byl opravdu horký a přeslazený. „Zjistil jsem, že tu robotickou ubíjející práci v kolbence už dělat prostě nemůžu, pokud se nechci zbláznit. Pak jsem uviděl váš inzerát na asistenta patologie a řekl si, že práce s mrtvolami nemůže být až o tolik horší. Obzvláště za ty peníze, co nabízíte!“ upřímně přiznal a opět se napil. Odkášlal si a znovu nervózně usrkl z hrnku.

„Jsem rád za Vaši upřímnost, pane Dobroň. To oceňuji. Je Vám dobře?“ s hraným profesionálním klidem pronesl doktor. Jeho vysmáté oči však jasně hovořily o něčem jiném.

„Co to?!“ rozkašlal se nezadržitelně Petr, ucítil jak mu hoří celý obličej, pálící oči se rozslzely až se Petrovi celá místnost rozostříla a v slinících ústech má úplné peklo. Pokusil se to zoufale zapít čajem.

Lékař se na okamžik přestal smát, razantně vystřelenou dlaní překryl hrnek s čajem směřující k Petrovým ústům. „Už to prosím nepijte!“ zno-

vu se rozesmál, vzal hrnek Petrovi z rukou a postavil na stůl mimo jeho dosah. Následně přiskočil ke dveřím a otevřel je. „Koliks mu tam toho dal ty hovado jedno?!“ zakřičel do chodby.

„Moc ne,“ ozvalo se se smíchem v odpověď. „Jen jsem koupil novou, kvalitní, s kohoutem!“ zakokrhalsmíchy Lojza odkudsi zpoza rohu chodby.

„Omlouvám se! Je to tady takový náš přijímací rituál,“ poplácal po rameni v obličeji rudého, kašlajícího, sípajícího a slintajícího Petra. „Teď už jste náš! Abyste chápal, anebo lépe abys chápal, že se tak osměluji k ležérnímu oslovení. Ten, kdo nově nastoupí, dostane první den před obhlídkou pracoviště takovýto nášup. Kdo chce kávu, ten si pochutná na pepři a pro čajomilce je to přídavek do čaje v podobě chilli omáčky. Snad se nezlobíš a nezpůsobíš to změnu tvého rozhodnutí, to by nás upřímně mrzelo! To víš, je to docela smutná práce, tak si ji tu různými pořouchlými způsoby trochu zpestřujeme,“ mrkl doktor.

„Tooo,“ zasípal mezi hlubokým tuberovým zakašláním Petr, „je dobré!“ Už i jemu zacukaly trošku koutky směrem nahoru. Ta upřímná lidskost vyzařující z jeho budoucího nadřizeného, byla přece jen nakažlivá. „Ryzí člověčina“, prolétlo mu hlavou. Ne jako ty neupřímně neosobní vztahy ve fabrice. Kdy každý donášel na každého, dělaly se vzájemné naschvály a práci ztěžoval jeden druhému, zatímco se všichni tvářili, jací to nejsou kamarádi!

„Viděl jsem lidi, co se z nich stávali roboti, za ty roky v montovnách a myslím, že tady mezi mrtvými mi nakonec může být i lépe! Ti aspoň už vědí, že jsou mrtví, tak se od nich snad nedočkám nějaké nečekané zákeřnosti.“ uzavřel nahlas své vnitřní přemítání Petr. „A snad tímhle prodělaným přijímacím obřadem, jak říkáte, už nemusím být ve střehu.“

„Nooo,“ ozvalo se opět odkudsi z chodby.

„Ty kušuj!“ autoritativně vyštěkl do chodby doktor. „Samozřejmě takové ty občasné vzájemné vtípky se tu pěstují, hlavně na apríla. Jak už

jsem říkal, je to jinak smutné zaměstnání, tak je opravdu potřeba se nad to všechno nějakým způsobem povznést. Tak jestli souhlasíš, tady, tady a tady to podepiš. Jednu si nech dvě jsou pro nás,“ rozprostřel před něj pracovní smlouvu ve třech kopiích. „A říkej mi Oldo,“ znovu nabídl Petrovi ruku s propiskou.

„No výborně!“ radostně tleskl, „ještě tě předám na chvíli Lojzovi, ať tě tady trochu provede a můžeš nastoupit rovnou zítra na noční.“

„Cože?!“ překvapeně sykl Petr.

„To je na seznámení nejlepší směna. Jsi tady zamčený a sám jen s mrtvolami v chladících boxech. Co víc si člověk může přát!“ plácl Petra bodře do zad Oldřich. „Samozřejmě svou první směnu tady sám nebudeš. Budeš tady právě s Lojzou. Ten jen douklízí pitevní místnost a půjde domů, aby měl na zítra o noční dost sil a zasvětil tě tak nějak obšírněji do tvých povinností jakožto patologického asistenta. Tak pojď! Zběžně ti ještě ukáže, kde co je, beztak už má určitě hotovo. Ať taky můžeš domů za rodinou. A já mám stejně ještě

nahoře meeting a nějaké papírování.“

„Dobře a rád,“ vstal Petr a následoval patologa do chodby.

„Lojzo?“

„Ano?“ ozvalo se v odpověď do chodby.

„Výborně, ještě tu je. Pojd' za mnou,“ mávl patolog na Petra a vydal se na konec chodby k výtahu, který sem Petra svezl. Cestou minuli po pravici dvoje dveře, ty blíže k rohu byly pootevřené, když zleva zpoza rohu vykoukla rozesmátá vousatá Lojzova tvář. „Ještě musím dotřítkousek podlahy, jinak už mám všechno, šéfe.“

„To rád slyším. Tady ti přenechávám nový přírůstek do našeho mortal komanda. Už se upsal i přes ten tvůj „čajíček“, tak se trochu seznámete, ať se sem na zítřejší noční těší. Jo, a hlavně mu to tady ještě teď trochu ukaž. Já vás opouštím, mějte se, pánové,“ zamával doktor, udělal posledních pár kroků ke dveřím výtahu, v podpaždí nějaké dokumenty včetně Petrových pracovních smluv a tlačítkem si ho přivolal. Výtah za

okamžik dorazil a s pípnutím se rozestoupila obě křídla. Doktor rychle vstoupil, aby z něj byl jako poslední vidět rozevlátý konec pláště.

„No a osířeli jsme,“ zasmál se Lojza. „Tady naproti ty dvoje dveře, jak vidíš, tak ty pootevřené vedou do našeho šmajchlkabinetu. Tam si odkládáme věci, když přijdeme do práce a taky se tam dá natáhnout, anebo si pustit film v případě, že se nic neděje a všechno máš hotový. Prostě a jednoduše tam budeš trávit většinu pracovní doby,“ mávl Lojza rukou zmíněným směrem. „To víš, tady se nějaké výkonnostní tabulky neřeší a nemusíš se bát, že by tu po tobě někdo šlapal a stál ti věčně za prdelí, jestli děláš přesně to, co máš!“ mrkl významně. „Samozřejmě, pokud by sis svou práci nedělal, dostal bys to vyžrat, to je snad pochopitelné. Chci jen říct, že to, co máš v popisu práce se dá lehce zvládnout v pohodě a klídku, bez zbytečného stresování.“

„Dobré vědět,“ s jistým pocitem uspokojení dodal Petr.

„To mi povídej! Práce snů, co?“

rozesmál se znovu Lojza. „No a ty vedle, to je úklidový kumbál, kde máš sklad čisticích prostředků a pomůcek, které ti zrovna dojdou tady,“ mávl pro změnu za sebe, na znamení, aby jej Petr následoval do míst, z kterých Lojza před chvílí vyšel.

„Jak vidíš, tohle je sanitační místnost. Tady se za normálních okolností umeješ, oblékneš do eráru a jdeš na věc. Teď to necháme tak, páč už je vedle prakticky čisto, tak tam můžeš, jak jsi. Jen se ničeho nedotýkej. To snad zvládneš.“

„Jasan,“ vyhrkl Petr a nakoukl zvědavě do otevřeného prostoru vedlejší místnosti, kde zahlédl dva pitevní stoly, o bližší byl opřený kýbl s mopem, jedny větší nerezové dveře z boku a vzadu volný široký průchod do další místnosti. Následně si všiml shluku pojízdných stolků s nástroji, postavených u zdi tak, aby nepřekážely běžnému průchodu, a v rohu dvou vozíků, zjevně na převážení mrtvol. Lojza se sehnul pro kýbl a zamířil právě do onoho kouta. Kýbl opět odložil, odšoupl oba vozíky a

zběžně podlahu, kde stály, přejel namočeným a vyždímaným mopem.

„A hotovo!“ zaradoval se Lojza a vozíky šoupl zpátky do kouta. „Tak tohle je náš malý sál. Pitevní stoly poznáš. Za nimi ta lesklá vrata, to je malý chladíák na těla a ty futra vzadu vedou do druhého sálu, kde jsou dokonce tři stoly a logicky ještě větší chladicí box. To ti stačí si pro teď jen představit, zítra se tam mrkneš,“ vysvětloval při namáčení a ždímání mopu. Špinavou vodu vylil do výlevky v sanitační místnosti a opláchl vše ještě pod tekoucí vodou, než náčiní opřel spokojeně do rohu. Následně si stáhl gumové rukavice a vyhodil je do jednoho z košů. Svlékl nemocniční košili. Tu hodil do dalšího a začal se omývat naučenými úspornými pohyby v hlubokém nerezovém umyvadle uprostřed místnosti. Poté si z regálu vzal čistou osušku, důkladně se otřel a i tu mrštil do koše, kam předtím letěl nemocniční erár.

„No kámo, musím ti říct, že jsem rád, žes nastoupil,“ znovu se rozpovídal Lojza a zamířil polonahý rov-

nou do zaměstnanecké místnosti. Podržel Petrovi dveře a nechal jej projít prvního, aby mu ukázal na jednu ze židlí u malého stolečku. Petr se posadil a zběžně si místnost prohlédl. Hned u dveří byla kuchyňská linka s několika poličkami, šuplíky a skříňkami. Na lince u dřezu rychlovarná konvice, mikrovlnka, láhev se šťávou, Jarem, v odkapávači talířek a pár hrnků. Vedle skříň, evidentně na osobní věci, neb se k ní Lojza hned vydal, z jejích útrob vylovil tričko Slipknot a přetáhl si ho přes hlavu. V rohu bylo kanape a nad ním polička s několika knížkami. Podle hřbetů většinou odborných, i když několik se jich vymykal.

„Koukáš na ten Necronomicon, co?“ vědoucně hlubokým hlasem pronesl Lojza, „tak ten je můj!“ dodal s hrdostí. „Klidně si ho budeš moct přečíst, jen mu nic neudělej, aby ti to nevrátil!“ hurónsky se zasmál. „Kde jsem to skončil?“ promnul si v zamyšlení černé vousy. „Jo už to mám! Jsem rád, žeš to vzal. Vypadáš v pohodě. Nejsi žádnéj su-

char a taky na první pohled nevypadáš na nějakého úchyla, co by chtěl na patologii pracovat z důvodů ukájení nějakých svých ujetých choutek. No né, nesměj se. Jednoho takového jsme tady měli. Trvalo docela dlouho, než se přišlo na to, že si tady o nočních pořádkách s mrtvolama soukromé párty a dokonce občas sem vodil za úplatu sobě podobný. Vlastně po něm se to místo uvolnilo.“

Petr zůstal zaraženě koukat, s otevřenou pusou a nevěděl, co říct.

„Ale no tak, do rozpaků jsem tě dostat nechtěl!“ s omluvným pokrčením rameny dodal Lojza. „Neboj, občas tady zažiješ neuvěřitelné věci. A je jen dobře, že ti o nich teď něco povím,“ sedl si za stoleček naproti Petrovi. „Některé budou i strašidelné. Sám víš, jak lidská představivost začne fungovat na místech jako je tohle, zvlášť když je na nich člověk sám a kdejaký zvuk je hned podezřelý a jen ji přiživuje. Ale i neskutečný absurdity tady zažiješ. Jako třeba já,“ udělal dramatickou pauzu a zahoupal se na židli, než se srdečně rozesmál. „Kámo, představ si. Jed-

nou mi takhle přivezli na noční tělo. Mladej týpek, ale docela jsem se s ním nadřel, než jsem ho přes celou chodbu od výtahu rampy převezl do chladáku. Jinak to jsou ty výtahové dveře vpravo od dveří kanclu, kde tě Olda přijímal. No tak jsem se s tím tlouštíkem docela zapotil, než jsem ho zaparkoval do chládku. A už jen tím mě zaujal, tak když už jsem měl ty jeho přijímací papíry v ruce, tak jsem se rozhod, že si ho trochu důkladněji prolustruji, až ho budu dávat do systému. Ty vole, ještěže jsem zrovna nic nepil, bych poprskal celej počítač,“ Lojzova ramena se zachvívala novými záchvaty smíchu, „si představ, nějaký Marek Vlček, tak se jmenoval. Jako příčina úmrtí uvedeno zadušení mraženým kuřecím stehnem! No to nevymyslíš! Týpek se zhulil, ale řádně! Při pozdějších výsledcích rozboru krve měl v žilách tolik THC, že by Snoop Dogg uznale smeknul klobouk a v očích by se mu zaleskla čistá závist!“

Petra nakazila bezprostřednost vyprávění a sám se také rozesmál a dychtivě očekával pokračování ab-

surdně humorného příběhu.

„No tak si to představ! Ten Vlček se tak spařil, že na něj dolehl obrovský hulihlad. A teď doma asi nic moc neměl, nebo bůhví co ho to popadlo, vytáhl z mrazáku to zmrzlý stehno a začal ho ohryzávat. To mu pochopitelně moc nešlo. Tak jak měl tu pažravou, začal to stehno cumlat jako nějaký nanuk a rvát si ho krku. No asi si ho narval do toho krku hluboko až moc a ono mu tam vevnitř vzpříčilo nebo přimrzlo a milý nenažraný Vlček se zadával svým soustem. Tohle fakt nevymyslíš!“ nemohl se přestat i po skončení svého vyprávění smát Lojza.

Petr mu upřímně sekundoval. „A to takhle lustruješ všechny?“ dodal ochraptěle, když konečně popadl trochu dech.

„Ale vůbec!“ v doznívajícím smíchu ze sebe dostal Lojza. „Většina příběhů našich „klientů“ je fádni a vlastně jen smutná a je lepší si jich moc nevšímat. Fakt je lepší to celé kolem brát jen jako rutinu. Prostě jako práci, kterou taky někdo musí udělat. A jelikož ji nikdo moc dělat

nechce, tak vlastně i je docela slušně placená," významně mrkl na Petra a při zhoupnutí na židli dozadu v gestu rozpřáhl ruce, „a hlavně ten klid, ten je tu k nezaplacení!“

„Vlastně i proto jsem to vzal. I přes ten tvůj výživný čaj!“ naoko s výčitkou zvažněl Petr.

„Copak zasvěcovací nápoj! Mně dali do kafe sojovku, páč pepř zrovna nebyl,“ za smíchu vstal a pokynul Petrovi, aby učinil taky tak. „Je nejvyšší čas odtud vypadnout!“ přešel ke skříni, navlékl se do lehké větrovky, na hlavu si narazil čepici s rovným kšiletem, lehce nakřivo. Přes rameno si přehodil batoh a vyšel z místnosti směrem k výtahu. Petr jej následoval.

„Tak zejtra! Těším se,“ podal na rozloučenou Lojza Petrovi ruku před vchodem do nemocnice. „A přijď včas!“ zaslechl Petr už jen zpoza mizujících Lojzových zad, než i on se rozešel za svými záležitostmi.



„Tak co to tu k sakru máme?“ křikl autoritativně muž v civilu a dlouhém hnědém plášti, přicházející

k hloučku několika dalších osob většinou oděných v uniformách. Když se u nich zastavil, automaticky pohlédl na své urousané nohavice. Bezděky si přiložil ruku na hrud', aby se vydýchal.

„Mrtvíka, co bysme tu taky měli, šéfe,“ ukázal jeden ze skupinky k opodál ležícímu tělu.

„No dobře, můžu si za to sám, že se neptám dostatečně konkrétně!“ zabručel nově příchozí. „A nějaké podrobnosti by nebyly?“

„Základní ohledání těla s fotodokumentací je již hotovo. Tělo tady leží nejspíš už pár dní,“ zalistoval pro efekt ve svém notýsku se zápisky odpovídající policista, „a našel ho nějaký zabloudilý houbař z města.“

„Hm,“ zabručel velitel, „tak proč ještě není v pytli? To nevidíte, jak se vám nafukuje? Ten už jen čeká na vhodnou příležitost, kdy prasknout!“

„Cože?“ překvapeně se zpět k tělu otočil příslušník, „když jsme tohle místo konečně našli, z popisu toho houbaře, tak takhle nafouklé ještě nebylo, když jsme ho ohledávali. A pak jsme taky chtěli počkat na Vás,

šéfe!“ dodal notně dotčeně.

„To jako, abych nepřišel o ten božský pohled na starou vyšpulenou a zkrvavenou prdel?!“

„Tak nějak, protože při obhlížení místa jsme stopy žádného cizího zavinění nenašli. Takže asi jen umřel při vykonávání potřeby. Ale pořád nám kladete na srdce, že záleží na detailech, které vidí jen zkušené oko.“

„Dobře, dobře. Tak ho oblečte do černé pláštěnky a odvezte ho do márnice. Ještěže je chladno, jinak by nám tady už tekl, jak tak koukám.“

„Chlapi zabalte ho a sneste k autu, než se začne stmívat!“ autoritativně rozkázal policista zbytku hloučku, ve kterém byli i dva sanitáři, kteří se této činnosti okamžitě chopili a začali tělo balit do igelitového pytle, než jej mohli přenést a přikurtovat na rozkládací nosítka. Ta zatím čekala složená a opřená o nedaleký kmen stromu.

„A ještě něco šéfe. Poslali jsme mladýho do nejbližší obce, aby o totožnosti mrtvoly zjistil něco víc, protože v tom chlívě, kde žil, se nám to-

ho zatím moc najít nepodařilo,“ ukázal pro změnu na zchátralé stavení, u kterého se již začaly prodlužovat stíny blížícím se smrákáním. Už se ani nevracel, že to nemá cenu a stejně nemá u sebe baterku ani nic jiného na noční vejšlap zpátky. Aspoň mi to nejdůležitější pro představu nahlásil do vysílačky. Počkejte,“ opět zalistoval v bloku, „dotyčný se jmenoval Jan Karas. Byl to takový divný pavouk. Nikdo ho prý neměl rád, zrovna jako on neměl rád nikoho. Bydlel tady sám, co si jen místní vzpomínají. Ve vsi ho moc rádi neviděli, naštěstí tam nijak často nechodil a sem ho navštěvovat necho-
dil nikdo, o kom by místní věděli. Nebýt toho houbaře, tak by si tady poustevnický dědek hnil vesele ještě dlouho,“ zasmál se svému vtípku příslušník.

„Bacha na hubu!“ zavrčel detektiv.

„Ne, vy to nechápete, pane. Prej na těch lidech byla vidět čistá radost a úleva, když se dozvěděli o jeho smrti. O něm i o tomhle místě se mezi místníma povídají fakt divné věci. Mladej to všechno prý co ne-

jdřív hodí na papír.“

„Promiňte,“ přerušil jejich hovor saniťák a podával detektivovi papír. „Tady mi to prosím podepište, ať od tud už můžeme s kolegou vypadnout. Mám z tohotohle místa tak akorát husí kůži a za tmy se mi ani jemu s těma nosítkama lesem vláčet k autu fakt nechce!“

„Tady,“ podal mu v rychlosti podepsaný protokol, „se vám chlapi ani nedivím! Taky se tu necítím nijak zvlášť dobře, a to tu jsem jen chvíli.“ S pochopením pokývl hlavou směrem k usedlosti.

„Ten dědek byl prej vážně zlej! Dokud byl mladší, stavěl tady kolem různé pasti, aby mu sem nikdo nelezl. Dokonce se šušovalo i o jeho spojení s temnými silami, znáte přece lidi. Ovšem je pravda, že po tom, co se občas ztratilo nějaké to domácí zvíře, nebo se někomu něco nevy-světlitelného stalo tady v okolí, měli jasného viníka, a to tady přítomného mrtvého. To je asi tak ve zkratce všechno.“

„Mám!“ ozvalo se zvesela z útrob chalupy, „už jsem myslel, že tady

budu muset být přes noc!“ vyšel ve tváři veselý, jinak s úplně zašpiněnou uniformou další policista. „Nášel jsem občanku i rodný list.“ Okamžitě k němu přiběhl saniťák, aby si do lejstra doplnil chybějící údaje.

„No výborně!“ hlasitě tleskl policista v civilu, „sbalte všechno potřebné a zbytek dořešíme zítra! A tělo ať je co nejdřív v chládku, aby ráno mohla proběhnout pitva!“

„Rozkaz šéfe!“ ozvalo se, s viditelnou dávkou ulehčení, v hlasech z různých úst již na nic nečekajících a rychle odcházejících mužů.



„Jak jako, že tady budu sám?!“ zavřískl nevěřícně Petr, jen co vystoupil z výtahu do chodby patologie. Ovládán smíšenými pocity z toho, co na něj čeká na jeho první noční směně. Už litoval, že ho vůbec napadlo zkusit tuhle práci.

„Jednoduše! Dvanáct hodin tu budeš sám!“ dodal nevrle mladík, oblékající se ve šmajchlkabinetu do svého civilu. „To přežiješ! Kdyby byl, nedej bože, příjem, prostě mrtvolu jen převezmeš a dáš ho do chladáku,

ať zbytečně nesmrdí po chodbě a papíry hodíš Oldovi k počítači. Ráno ho už někdo zpětně zanes do systému,“ přetáhl si přes hlavu mikinu a pokrčil rameny. „Olda říkal, že ti už Lojza předběžně ukázal, kde co je a stejně tady nemáš kde zabloudit. Prostě z jednoho konce chodby na druhou.“

„No ale vždyť jsem tu měl být aspoň tu jednu směnu s Lojzou?!“ zkusil ještě zoufale naposled Petr.

„Hele, rád bych se s tebou vybaloval, ale už něco mám a jdu pozdě, takže soráč! Tohle není můj byznys. Lojza tady už měl dávno být, abych mu předal směnu. A když jsem před chvílí mluvil s Oldou, tak se mu nedá dovolat. Ani bych se nedivil, kdyby tady na tebe někde čekal schovaný, aby ti první směnu zpříjemnil pořádným vystrašením,“ nesmlouvavě i když o dost příjemněji ukončil rozhovor kolega z jiné směny, na kterém bylo až příliš patrné, jak se nemůže dočkat, až odtud bude pryč. Čapl nadutou igelitovou tašku, až v letu za ním zašustila, udělal několik rázných kroků ven z místnosti ke

dveřím výtahu, kde zmáčkl tlačítko. Netrpělivě přešlápl, než se otevřely dveře. A se slovy: „To dáš!“ zmizel v hukotu odjíždějícího výtahu.

„No to mě poser!“ ulevil si Petr, hodil batoh ke skříni a zrovna, když se chystal zničeně svalit na gauč, rozeřval se v chodbě bzučák. „Co to do prdele je?!“ lekl se, vystřelil na chodbu a rozhlédl se. Zpoza rohu opačného konce chodby problikával odraz oranžového světla majáčku.

„Aha! Ty vole!“ zakřičel nahlas do chodby, když mu došlo, že se jedná o signalizaci ke zvonku u rampy pro příjem těl. Nevěděl, jestli víc nasušeně nebo nervózně přešel přes celou délku chodby. Přivolal výtah a vyjel nahoru.

„Zdar ty stará zdechlino!“ přivítalo ho místo pozdravu. „Ááááá, ty budeš tenovej! Kde je Lojza a kde máš doprdele vozejk?!“ ozvalo se z temného nitra sanitky.

„Co vozejk? Lojza?!“ vyhrkl ze sebe překvapeně Petr.

„Ty vole, voni už berou i retardovaný!“ zajíkal se se smíchem chvějícími zády vystupující saniťák a vyta-

hoval lehátko s přikurtovaným černým vakem.

„Nech ho bejt! Vidíš, že je tu novej!“ kontroval řidič vykukující skrze stažené dveřní okýnko z kabiny sanitky. „Ale pro vozejk si zajed', nebo chceš abychom ti tohohle novýho klienta hodili na záda jako pytel brambor?“

„Co?! Jo, dobře,“ zajíkl se Petr. „Lojza tu měl být dneska se mnou,“ vysoukal ze sebe, „ale není a ani se mu nedá dovolat, aspoň co mi říkal ten, co jsem se s ním míjel.“

„To musel být Emil, anebo Květák.“

„Květák?!“ překvapeně ze sebe vyhrkl Petr.

„Jo, Květoslav, ale všichni mu říkají Květák! A pohni pro ten vozík!“ byl už podruhé během krátké chvíle odbyt Petr.

„Vozík, jo dobře.“ Zalezl zpět do výtahu, sjel dolů a vydal se pro jeden z vozíků, pod kterými viděl včera Lojzu vytírat podlahu. Přišlo mu, že si vybral ten s nejvrzavějšími kolečky, když jej před sebou tlačil zpátky k výtahu rampy.

„To byla doba!“ štěkl saniťák, který mezi tím stihl odkutrovat svůj náklad. „Tak šup! Chytni ho do teplejch na druhé straně a hej rup!“ poručil saniťák Petrovi a přehodili pytel. „Ještě mi tady podepiš předání a sbohem!“ strčil mu netrpělivě svazek papírů pod nos.

„Kde?“

„Tady!“

„A nemáte tužku?“

„Ty kráso! Von u sebe nemá tu podělanou propisku!“ sáhl saniťák do náprsní kapsy. „Tady, na! Psát už snad umíš sám! A dělej! Už se vidím někde úplně jinde a ty nás tady akorát tak zrdžuješ!“

„Tady to je!“ podával bojácně Petr všechny papíry zpět i s propiskou.

„Jen ten vrchní, dyfino! A propisku si nech,“ vzal si lapiduch vrchní lejštro a prázdný vozík naučeným pohybem poslal do útrob sanity, aby následně nastoupil sám. Zavřel oba díly dveří a z útrob se ozvalo zabouchání dlaně na plech. Sanita nastarovala. Popojela jen kousek. „Jo a nezapomeň ho dát okamžitě k ledu, je trošku odlezelej. A rozhodně ten

pytel neotvírej, jestli se svou první šichtu nechceš pozvracet," vykoul opět z okýnka daleko příjemnější řidič. „Čau!“

Petr koukal s otevřenou pusou, úplně konsternován střídavě na obsah svého vozíku, na papíry v ruce a zadek mizejícího sanitního vozu.

„No tak to mi to kurva teda pěkně začíná!“ pozoroval na sobě, jak nervozitu začíná zcela jistě nahrazovat oprávněný vztek. „Že já jsem sem doprdele vůbec lezl!“ zatáhl vozík z rampy do výtahu a jakmile se zavřely dveře, vztekle připlácl svazek dokumentů sepnutých darovaným peřem na černý igelit.

Tělem zatížený vozík tlačенý přes úzkou chodbu kladl vrzavý odpor ještě o to víc. Než se jej Petrovi konečně podařilo dotlačit na její druhý konec, zatočit přes sanitační místnost do prvního sálu, byl už celý propocený. Rukávem si utřel orosené čelo. Současně se s charakteristickým bzukotem rozblikaly zářivky. „Asi reagují na čidlo,“ proletělo Petrovou hlavou. Nechal vozík vozíkem a došel středem mezi pitevními stoly

ke dveřím chladáku. Zde se situace se světlem opakovala, jen co otevřel.

„Doprdele!“ přehlédl přeplněný prostor chladícího boxu. Nacházelo se v něm naskládáno šest bílými prostěradly zakrytých vozíků. „To je nějaká umrlčí sezóna, nebo co?“ zabouchl. Pak mu došlo, že logicky bližší chladící box bude využíván častěji než ten vzdálenější.

Došel zpátky k vozíku a roztlačil jej do vedlejšího, většího z obou sálů, kde byl i druhý chladák. Zde už naštěstí bylo místa dost, jak hned s ulehčením zjistil po nakouknutí do jeho útrob Petr. Mezi pitevními stoly protlačil nesouhlasně vrzající vozík do boxu. Nechal ho stát u nejbližšího ze čtyř zakrytých „obyvatel“, automaticky zhodnotil, že by se jich sem vešlo ještě jednou tolik. Vzal papíry a chladák s ulehčením zabouchl. Opět si setřel studený pot z čela, než vkročil do již ve tmě ponořené vedlejší místnosti.

„Kurva! Mám já tohle zapotřebí?“ vztekle zavřískl, poposkočil a zamával rukama. Než fotobuňka zareagovala a místnost opět zalilo bílé světlo

zářivek, nacházel se už v půlce malého sálu a jen zázrakem nenarazil do žulového rohu pitevního stolu. „Tak tohle by mi k dokonalosti začátku první směny v nové práci úplně chybělo!“ řekl si v duchu a už se nemohl dočkat, jak se svalí na gauč ve šmajchkabinetu. Ještě předtím si napustil vodu do skleničky připravené v odkapávači snad přímo pro něho, aby uhasil žízeň.

Chladná voda přímo z kohoutku chutnala lahodně a jeho vyschlé hrdlo děkovalo. I to málo stačilo k tomu, aby se Petrova rozháraná mysl začala pomalu uklidňovat z právě prožitého stresu a jeho tělo z nečekaně podstoupené námahy. Došel nebo spíš se dopotácel ke gauči, rozsvítil lampičku v koutě, vzal bezmyšlenkovitě první knihu z poličky a praštil sebou do zvoucích náruče pohodlného gauče.



„Co to?!“ proletělo Petrovi hlavou, než vytřeštil oči. „Kde to sakra...“, chtěl křiknout nahlas. Nešlo to, zrovna jako mu nešlo pootočit hlavou za tušeným podezřelým zvukem,

který jej vytrhl ze snu. Vybavila se mu hned Lojzova slova: „Na takových místech jako tohle, je každý zvuk podezřelý!“ Periferně, v jediném zdroji světla, kterým byla rozsvícená lampička, viděl na matně osvětlené pootevřené dveře, za nimiž tušil v temnotě se utápějící chodbě zdroj onoho tušeného zvuku. O spánkové paralýze už slyšel, ovšem nikdy netušil, že ji někdy zažije na vlastní kůži. A ještě navíc na místě jako patologie! Chtěl nervózně polknout. Ani to mu nebylo dopřáno. Jen cítil, jak se jeho tělo chvěje napětím z tušeného nebezpečí.

Ze tmy se ozvalo velmi tiché kovové zavržení.

Další!

A znovu!

Z dálky.

S veškerým vypětím sil své snahy se soustředil na možnost se pohnout.

Nešlo to!

Něco zašustilo.

Opětovné zavržení.

Několik tupých ran.

„Jestli je tohle nějaký zasraný vtí-

pek toho Lojzy!?” ani v tu chvíli nebyl schopen dokončit myšlenku, co by se stalo a co by z toho vyvodil za důsledky. Vždyť se sakra nemohl ani pohnout!

Bouchnutí.

„Co jsem to jen,“ myšlenky utíkaly před hrůzným představami k poslední věci, kterou si jeho vědomí pamatovalo, než vypnulo, aby se se zdrcujícím trýzněním děsu, podobno zpomaleně přehrávanému filmu, vrátilo k okamžiku, v němž bral knihu z poličky.

„Necronomicon!“ zazářila mu v mysli jasná písmena na hřbetě knihy.

„Cože?! Jak? Já?!“ zaplavoval jej nový, vše požírající příval děsu!

Četl si v Necronomiconu a ještě na takovémto místě?! Už je opravdu zralý na psychiatra!

Ozvala se nová série zvuků.

Několikanásobné cinknutí drobných kovových předmětů o dlažbu.

Přerývavě dýchal, hrozila mu hyperventilace. Ovšem paralyzované tělo mu ani tento druh úniku pozornosti od blížících se zvuků nedovoli-

lo.

Pleskavé zvuky bosých nohou po hladkých dlaždicích podlahy. Nepravidelně se opakujících, vícečetných a neoddiskutovatelně se přibližujících.

Když se najednou k Petrově děsu rozblikala zářivka za rohem, kde, jak věděl, je sanitární místnost a za ní je... Proboha!“ křičel by.

To už zahlédl první ze stínů, lámající a promítající se přes podlahu na dveře výtahu.

Lidská silueta!

Na setinu vteřiny mu v mysli proplula iracionální představa, jak by byl šťastný, kdyby se jednalo o Lojzu a jeho morbidní kanadský vtípek.

To už se připojil k tomu stávajícímu další stín.

A další.

Začaly se vzájemně kývavě přerývat.

„Je jich víc! To nemůže být Lojza! Anebo může?!“ další jeho myšlenky utnul hrůzostrašný výjev. Do Petrova zorného pole se dostala na zlomek chvíle lidská ruka, než opět

zmizela.

Na okamžik.

Bohužel.

Došlo mu, co se děje.

Další výjev to jen potvrdil.

Bílé blikající světlo zářivek se odráželo od šedé kůže nahých těl.

Klátivými pomalými kroky, se zkracujícími se stíny, počaly vycházet zpoza rohu sanitační místnosti.

Jako by zaslechl uvnitř své hlavy hluboké tóny syntetizátorů.

Petrova mysl je automaticky začala počítat.

„První!“

„Druhý, třetí!“

„Čtvrtý, pátý, šestý...“

Počítání skončilo u hrůzného čísla: „Jedenáct!“

Všichni obyvatelé obou chladících boxů!

„Dopr...!“ vykřičel by se do bezvědomí.

Nešlo to!

Postavy se pomalu, ale jistě přibližovaly.

Křečovitě škleby obnažených zubů ze scvrklých a rozpraskaných rtů.

Mrtvé rybí oči upřené Petrovým

směrem.

Na některých byly patrné, hrubými stehy zalátané řezy po již proběhlých pitvách.

Nejbližšímu tělu se dokonce jizva v oblasti podbřišku rozšklebila a z nově vzniklého otvoru začaly postupně vylézat vnitřní orgány a s pleskáním dopadávaly na podlahu chodby.

Následovaly mlaskavé zvuky, jak po nich nekompromisně šlapala chodidla dalších z mrtvol.

To už se ovšem začali umrlci přes sebe tlačit futry šmajchkabinetu.

Komíhajícími se nataženými pažemi napřed.

Zbývalo jim překonat již jen nepatrnou vzdálenost přes místnost k nehybně ležícímu Petrovu tělu.

K cíli jejich hladové cesty.

Nic jim nestálo v cestě!

Napřažené paže, lačné výrazy ďábelského hladu ve tvářích.

V pařáty, k drásání čerstvého masa připravené zahnuté prsty.

Vražedná vlna, kterou nelze nijak odrazit.

Jako dotek samotné Smrti!

Mrtvoly stály rozestoupeny kolem
bezmocně ležícího Petra.

Jeho tělo bylo těmto neživým – nemrtvým odevzdáno úplně napospas.

Z niter se jim ozývalo tlumené, po ukojení hladu lačnící hluboké chrčení.

Petr, pokud to je jen možné, se připravoval na nepředstavitelnou bolest, jejíž příchod očekával, až mu napřážené paže se zahnutými prsty začnou trhat tělo na kusy.

Už cítil první chladné doteky končků jejich prstů, těsně předtím, než dojde k penetraci kůže.

A najednou to šlo!!! Jeho tělo ožilo.

„Uuuuuááááá!!!!“ rozkřičel se a ze všech sil sebou začal házet.

Ozvalo se tupé plácnutí.

Ten zvuk, jako by pocházející z jiného světa, jej umlčel.

Z hrudi mu totiž sjela otevřená kniha a naplocho padla na podlahu vedle gauče.

Zamrkal.

Ležel na gauči úplně propocený,
cítil zmuchlanou látku svého oble-

čení přilepenou na kůži.

Vydýchával se, vyděšeně kroutil hlavou a nervózně těkal pohledem kolem sebe.

Po umrlících návštěvnicích nebylo nikde ani stopy.

„Ty píííííčóóóóó!!“ vřískl skrze ještě křečí děsu zaťaté zuby. „On to byl jen sen?!“ nevěřil svému úsudku! Nikdy nic takového nezažil. Co pamatoval, takhle živý sen v životě neměl, a to už několik exkluzivních nočních můr prodělal. „To tohle prostředí, to působí na moje podvědomí!“ problesklo mu hlavou a nasucho polkl.

Celé tělo mu svou ztuhlou bolestivostí dávalo jasně najevo, co právě prodělal. Nejděsivější okamžik svého života!

Podobným stylem, jako zombie ve filmech, které si dobrovolně snad již nikdy v životě nepustí, se ztěžka zvedl z gauče. Zpomaleně, až mu několikrát prokřupaly všechny ohebné části těla, se sehnul. Ještě nevěřicně do zesláblého úchopu třesoucí se ruky stiskl a zvedl ležící Necronomicon a dal knihu zpět na původní místo v

poliště. Otočil se, že si u dřezu napustí vodu do sklenice a opláchne hořící obličej, když zaslechl tlumený, velmi tlumený a neméně podezřelý zvuk.



Intermezzo:

Samo sebe si to na nejnižší možné úrovni uvědomovalo vlastně vždy. Problémem byla absence časové perspektivy, v jaké by se uvědomování bytí tohoto tvora, snad přesněji parazita, dalo definovat jakoukoliv hmotnou, duševní a duchovní ohraničeností jeho existence. Dříve šlo o čistý instinkt, potřebu být součástí nějakého jiného organického materiálu, bez čehož by TO samo o sobě existovat ani nemohlo. Postupný vývoj této entity do objektu probíhal podle určitého podvědomě přirozeného vzorce bez možnosti jakékoliv zkratky. Od nejjednodušších forem k těm složitějším, které zevnitř pomalu požíral, napodoboval a přerostl, aby získal z těchto fragmentů živých tkání maximum biologických vlastností a schopností obsažených v této mrtvé a rozkládající se hmotě. To s

sebou neslo i časově nedefinovatelná období latentních stádií završujících probíhající metamorfózy, v nichž mohl přetrvat samostatně, až do příhodného okamžiku možného proniknutí do nového „hostitele“. Fyzicky pevná podoba tomu byla prozatím odepřena. Vždy něco ze stráveného organického materiálu se stávalo jeho vlastní součástí. Části tkání, metabolitů, zrovna tak jako úlomky kostí, zubů, drápů a dalších kožních výrůstků. S každou další proměnou spojenou s vývojem to získávalo nové smysly a u těch stávajících se funkce jejich možnosti vnímání rozšiřovaly. Až do chvíle, kdy se odkudsi počalo vynořovat ono abstraktní JÁ s mlhavým, postupně se vyjasňujícím tušeným vědomím záměru. A i když to neznalo svůj původ, vědělo to, že již nastal ten pravý čas pohltnutí a ovládnout určitého živého tvora. Pokud by to mělo přístup ke znalostem pojmového názvosloví, označilo by toho tvora výrazem Člověk.



Pohledem nervózně střelil na zá-

pěstí. Hodinky ukazovaly 3:12.

„Co to sakra bylo?!“ prolétlo Petrovou myslí. Celé tělo se mu ještě chvělo po prodělaném hrůzném snu, v hlavě měl zneklidňující zmatek.

Představivost okamžitě rychlými střihy měnila scény sesouvajících se bílých prostěradel, mrtvých těl, co začínají trhaně pohybovat nejdřív končetinami, následně se hýbou celé, příšer vystupujících zpoza hranic prostoru a času, z trhlin neznámých a člověku nepřátelských vesmírů.

„Doprdele!“ sykl skrze sevřené rty. Zvuk se ozval znovu a Petr neměl sebemenších pochyb o místě, odkud přichází. Právě proto byl tlumený. Vycházel zpoza rohu sanitační místnosti, buď z prvního nebo spíše až z druhého sálu.

„Že bych špatně zabouchl dveře jednoho z chladáků?“ Možné to bylo. Sám sobě odpověděl. Současně si vybavil obvyklá hororová klišé, která by se dala shrnout větou: Hlavně nepátrat po původu podezřelého zvuku a co nejrychleji od něj zmizet, a to co nejdál, co to jen jde!

„Je tohle možné?! Snad se z toho

neposereš!“ řekl si rázně, došel ještě na nejistých nohách k umyvadlu kuchyňské linky. Pustil studenou vodu. Chvilí koukal na její uklidňující proud, než se sehnul, vnořil do něj obě ruce a promnul si navlhčenými dlaněmi důkladně tvář. Přejel si i po rozpáleném zátylku.

Vydechl.

Otočil kohoutkem zpět.

Šum vody ustal.

Oklepal ruce, zbytek vlhkosti si otřel o boky.

Zhluboka se nadechl a vyšel na výzvědy ve směru onoho zvuku. Přece jen měl pocit nějaké zodpovědnosti, i když zde byl první, a jak cítil vnitřní rozhodnutí, i poslední den.

Prošel skrze potemnělou sanitační místnost. Vkročil do prvního sálu, zastavil se a zamával rukama. Okamžik čekání, než na jeho přítomnost zareaguje fotobuňka, využil k tomu, aby se soustředěně zaposlouchal. Jak předpokládal už předtím, zvuk pocházel z druhého sálu. Nyní ho však slyšel zřetelněji. Jednalo se o tlumené čvachtavé a bublavé zvuky. Ihned si představil horký vzduch

probublávající viskózním bahnem.

Zářivky zahučely a zablikaly. Mohl jít dál.

Přešel plynule a stále odhodlaně do sálu číslo dvě. Opět se zastavil a zaposlouchal se. Ke sluchovému vjemu, který už nade vši pochybnost vycházel z chladicího boxu, se přidal ještě jeden vjem. Pachový. Nezařaditelná směs nevábnych puchů podráždila Petrův nos a žaludek se mu okamžitě zvedl. Současně s tím se rozsvítily zářivky a zrak mu padl na hustou rudo-hnědou břečku vytékající ven z chladicího boxu.

„Tak na tohle seru! To fakt uklízet nebudu, ať je to, co chce!“ Otočil se s rozhodnutím, že vše nechá tak jak je a prostě odejde. Jen počká ve šmajchlkabinetu na příchod kohokoliv, komu řekne, že končí a už ho tu nikdy nikdo neuvidí!

A v tom mu to došlo! Ta kaluž organického šlemu původcem toho zvuku přece být nemohla. To už bylo ovšem pozdě!

Něco za těmi dveřmi boxu bylo! A stejně jako si Petr uvědomil přítomnost onoho neznámého čehosi, ono

si to plně uvědomovalo přítomnost Petra. Ozval se razantní náraz na dveře, které je od sebe vzájemně oddělovaly, až popraskala a opadala omítka kolem veřejí.

Při druhém nárazu, následujícím za zlomek vteřiny po tom prvním, se dveře vypouklily a třetímu nárazu už neodolaly a vyvalily se z pantů.

Petr zděšeně zavřískl a vyrazil na útěk. To už však kaluž vědomou stopou záměru dosahovala až k jeho nohám, které následně v okamžiku obtekla. Noha, kterou se hodlal odrazit, se mu nepřírozeně vychýlila a podklouzla, až Petr místo rychlého sprintu hodil postranní šipku na dlažbu. Spadl do zapáchajícího šlemu a kinetická energie jeho těla zapříčinila to, že se zatočil a sklouzl špatným směrem. Div si nerozbil hlavu o krajní pitevní stůl. Na poslední chvíli náraz zbrzdil natažením rukou před sebe. I přes vyražený dech, se dokázal jednou zvednutou rukou zachytil hrany stolu. Druhou se s námahou zapřel o podlahu a vytáhl se opět na nohy. To už však stál tváří v tvář původci toho všeho.

Nedalo by se to popsat jinak, než jako hrouda v podivných pulzech prosvítajících organických zbytků těl, po nichž zůstala v chladáku doslova nechutná spoušť šlemem potřísněných převrácených zohýbaně potrhaných vozíků a zastříkaných stěn.

Petra pohled na toto cosi děsil i fascinoval současně. Sledoval, jak se povrch této hmoty chvěje. Chvilími prosvítajícími částmi, umožňovala tato obří nechutná hrouda nahlédnout do svých útrob, v nichž vířily další části těl, útržky orgánů, kostí a dokonce celá jedna hlava, točící se uvnitř dokolečka, jako by sama nevěřila tomu, co se s ní děje.

Na okamžik se chvění a víření zastavilo. Právě na tak dlouho, aby si Petr všiml temného předmětu či tvora, sám nevěděl, v úplném jádru oné hroudy. Připomínal podlouhlý lusk fazole nebo tučnou rousnici. To už si ovšem uvědomil, že by měl zmizet!

Prudce otočil hlavou k průchodu do předchozího sálu. „Sakra!“ pomyslel si. Právě tam opět pohasla

světla.

Masa se pohnula směrem k Petrovi. S tím se opět rozvíbroval její povrch a nitro rozvířilo. Nyní však rychleji než předtím a stále to zrychlovalo. Petr cítil, jak se chvění přenáší vzduchem směrem k němu. Zářivky zareagovaly hlasitým bzučením, než vzápětí svorně všechny popraskaly.

Nastala naprostá tma.

Petrovo tělo se chvělo vyplaveným adrenalinem. On sám bojoval s panickou touhou začít křičet z plna hrdla, právě jako předtím v děsivé noční můře, kdy se k němu blížil zastup mrtvol. Pud sebezáchovy byl naštěstí silnější.

Tělo samo převzalo iniciativu. Nohy se pokrčily, do té chvíle se opírající ruce jej odrazily od hrany pitevního stolu a, i přes počáteční smýknutí, se daly do běhu. Když se rozsvítila světla ve vedlejší místnosti, byl Petr již skoro na jejím konci. Málem by narazil čelem do zdi, kdyby se na poslední chvíli instinktivně nenatočil bokem a nesnažil se zabrzdit. I přesto byl náraz silný.

Ohlédl se.

Oproti mase měl jen nepatrný náskok.

Ta se pohybovala plavným sunutím podobna obřímu plži. Zanechávala za sebou cestičku červenohnědého šlemu s patrnými úlomky kostí a cucky tkání. Přesně kopírovala Petrovu stopu, takže i ona sama narazila do zdi. To už však Petr probíhal sanitační místností. Došlo mu, že výtah nemá cenu ani zkoušet. Jen by se mačkáním tlačítka zdržel a ztratil drahocenný, ač nepatrný náskok. Jediná možnost byl výtah na rampu.

Do běhu dal poslední zbytky sil!

Utíkal o život!

Za zády cítil chvění.

Snažil se jej nevnímat.

Neotáčet se!

Nerozptylovat se!

Nezpomalovat!

Najednou jako by nad ním přeletěl stín.

Proti předchozímu rozhodnutí trhl hlavou ke stropu.

V tu chvíli ztratil veškerou naději!

Nejen, že ho již nechutná hrouda

prakticky dohnala, ale přes stěny a strop vytvářela slizkou a páchnoucí kopuli, do které běžícího Petra uzavírala.

Přelila se kolem něj, nad ním a pokračovala ještě dál před něj. Poté už jen stekla opět na podlahu a vytvořila uzavřenou kapsli. Vše kolem Petra v tomto páchnoucím slizkém vězení potemnělo v načervenalé záři omezeně pronikajícího světla.

Petr to vzdal.

Prudce zabrzdil.

Stejně již žádné síly k dalšímu běhu neměl. Navíc se chtěl doteku s nechutnou hmotou uchránit co nejdéle to půjde.

Nohy se mu podlomily a on se svezl na dlažbu. V předklonu se zapřel rukama, svěsil poraženecky hlavu a v nesmyslné snaze svého těla chytit dech se rozeštkal. Cítil horké slzy stékající po hořících tvářích. Sůl v nich obsažená na pokožce doslova pálila. V uších mu nesnesitelně hučelo.

Celý se chvěl.

Smrad byl nesnesitelný. I přes plný nos Petr cítil ten puch hniloby,

výkalů a vnitřností. A ještě něčeho, co jeho mysl nemohla zařadit. Něčeho děsivého, prastarého. Něčeho, co nepatřilo do normální reality.

Očekával konec každickým okamžikem.

Vše stále více temnělo, jak se vězení sliznaté hmoty přibližovalo k jeho na smrt unavenému tělu.

Přibližně v metrovém poloměru kolem schouleného Petra její pohyb náhle ustal.

Ta bláhová naděje!!!

Její záblesk projel Petrovým srdcem jako otrávený nůž. Dokonce jej přiměla k něčemu iracionálnímu. Ke snaze opět se vydrápat na nohy.

Ramena však zůstala poraženecky svěšená.

Zatočil se na patě.

Vůbec neměl sebemenší představu, co bude následovat, v hlavě černou prázdnotu.

Co ta pekelná, nechutná hmota chce, snad jen krom toho, že se ho chystá pozřít? Ovšem proč otálí?! Na co proboha čeká??

V tom opět zahlédl ono tmavé tělíčko. Natočil se k němu čelem.

Petrovi se zazdalo, že se přibližuje. Zamrkal.

Nebylo to zdání!

Opravdu se ze slizové masy vynořovalo a začínalo mít tím pádem ostřejší kontury. Pulzovalo temně modrou září. Na jeho povrchu byly patrné rýhy.

Chtěl se instinktivně oddálit. To se mu však už nepovedlo.

Ani si nevšiml, ale byl v okamžiku znehybněn šlahouny ze všech stran. Poslední mu zafixovaly i hlavu, takže sledoval přibližující se objekt.

Ten se najednou pohnul.

„Červ! A je živý!“ byly Petrovy poslední přičetné myšlenky. Poslední myšlenky jeho vlastního Já.

Z masy vystřelil přísavkový trychtýř s červem uprostřed. Přisál se neprodyšně s nechutným mlasknutím na Petrův obličej. Ten ještě pocítil tlak a svrbění v nosní dírce, než jej ochromila nezvládnutelná bolest uvnitř hlavy, po které to tělo vzdalo a vypnulo se.

Vše potemnělo v zatažené černé opony lidské smrtelnosti.

Organická masa, která již ztratila

sebemenší kontakt s vědomou silou, jež ji do té doby držela pohromadě, se rozprskla a roztekla po celé délce chodby patologického oddělení.



Dveře výtahu se s charakteristickým cinknutím otevřely.

„No do prdele!!!“ ozval se rozčilený hlas. „Co se to tady sakra dělo?!“ nechápavě a šokovaně vyšlo z v údivu doširoka otevřených úst MUDr. Oldřicha Nováka, jakmile uviděl chodbu. „Co je to za spoušť?!“ Tohle opravdu po příchodu do práce nečekal. Hlava mu to ještě nebrala. Ta se těšila jen na první ranní a hlavně klidné kafe, ale tohle?!

Udělal pouze jeden krok a už seděl na naraženém zadku ve šlemu a zbytcích organického odpadu. Z plných plic neartikulovaně zařval, jak už za velmi dlouho ve svém životě ne. Reakcí mu byl rámus za zavřenými dveřmi úklidové komory, které se následně prudce otevřely. Vyletělo z nich několik košťat, mopů a kýblů, následovaných zmuchlanou vousatou postavou, zelené číro rozvrkočené. Postava sebou okamžitě hodila

do hroudy masa a šlemu, aby udělala několik improvizovaných plaveckých temp. Překvapenou a zasviněnou tváří zamžourala vodnatými nechápavě vytřeštěnýma očima zpoza skel brýlí.

„Co to?“ zakňoural Lojza ochraptělým hlasem.

„To se ptám já!!!“ zakřičel doktor a pokoušel se znovu neúspěšně vstát, čímž si jen způsobil novou bolest již naražené kostrče.

„Ale šéfe, vždyť já...“ snažil se Lojza odporovat.

„Nechci slyšet žádné tvoje výmluvy! Do prdele!“ zavrčel patolog. „Chci vědět co se taky sakra v noci dělo? A kde je vůbec ten nový?!“

„Já vůbec nic nechápu, nevím!“ pokoušel se Lojza probrat svou šokovanou, z předešlého večerního čekání a krácení si dlouhé chvíle, ještě intoxikovanou mysl. „Normálně jsem tady čekal v kumbálu na vhodný čas, abych nového malinko vyděsil, ale asi jsem trošku zachrápal, no!“

„Trochu?! Tomuhle říkáš trochu?!“ chytil se MUDr. Novák zašpi-

něnýma rukama za hlavu, až to o jeho pleš plesklo a šlem se rozstříkl kolem. „Z tohohle bude průser! Megaprůser, který tahle nemocnice ještě nezažila! A to všechno jen proto, že jsi takovej, bez prominutí, věčně vožralej a zfetovanej KOKOT!!!“

Pavel Skořepa

Básník, spisovatel a snílek. Milovník všeho tajemného, mystického, přesahujícího až do temných zákoutí fantazie, ať už jsou kdekoliv a vedou kamkoliv, do nichž se „normální“ člověk bojí jen nahlédnout. Jeho vidění světa je pokřiveno kaleidoskopem, které přenáší i do své tvorby.

Ve své tvorbě nevyužívá žánrová kliše jako neměnná dogmata a spíše je staví do pitoreskního světla. Rád využívá různých vyjadřovacích symbolů subžánrů fantastiky a lepí je do černohumorných koláží svých prozaických, ale i básnických sdělení.

Na svém kontě má příspěvky do nepravidelné hororové přílohy časopisu Milk&Honey, časopisů Abdon,

Smrtisyn a nyní i nově vzniklého Charona.

Knižně přispěl ve sci-fi antologii Zajtra bude včera (Hydra 2020), antologie hororových básní Co číhá v temnotách (Golden Dog 2020) a další se chystají.

V loňském roce mu vyšla samostatná kniha Zlověsti (Art Floyd 2021), která je sbírkou povídek a básní. Své básně zveřejňuje na své Facebookové stránce Pavel Skořepa Poetry.



DOSTUPNÉ NA:
www.vydaf.sk/e-shop

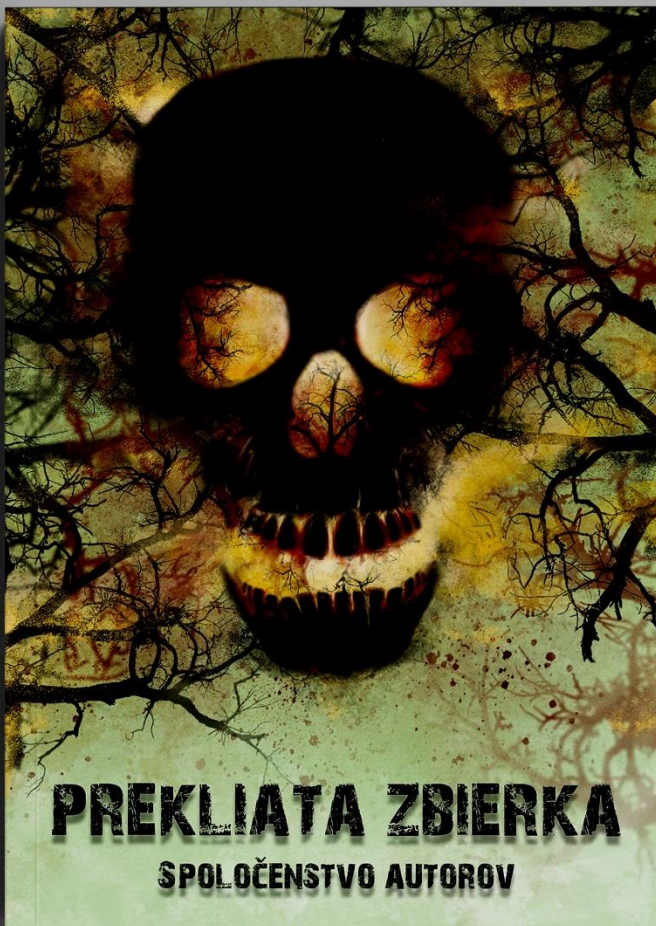


Milý čtenáři,
nenalhávej prosím sám sobě, že tvá iluze vlády nad vlastním životem, sny a touhami je tak neporušitelná, aby jí od základů nedokázalo otrástit nic přicházejícího z vnějšku. Kupříkladu příběhy zachycené na stránkách knihy, již právě držíš v rukách. Příběhy pojednávají o lidských bestiích, démonech, prokletých místech i předmětech, zkrátka ve svědectvích o Zlu v jeho nejružnějších podobách. Pokud dáš této knize svou důvěru, ona tě na oplátku obdaruje třinácti povídkovými příběhy a osmatřiceti básněmi, do nichž se autor nezalekl zaplést i nemalé množství humoru černého jako bezměsíčná noc, anebo i něco na zamyšlenou.

Inu, odvážíš se?

Z L O V Ě S T I

P A V E L S K O Ř E P A



PREKLIATA ZBIERKA OD VYDAVATEĽSTVA PRÍBEH

ZBIERKA JE TVORENÁ ZAČÍNAJÚCIMI
NÁDEJNÝMI SLOVENSKÝMI AUTORMI
NA PREZENTOVANIE ŽÁNROVO
NEOBMEDZENEJ TVORBY, KTORÁ SA
VŠAK VO VÄČŠINE TOČÍ OKOLO SMRTI.

DIELA DOKRESL'UJÚ NÁDHERNÉ
ILUSTRÁCIE VYTVORENÉ
V UNIKÁTNUM SPRACOVANÍ
V OSOBITOM ŠTÝLE AUTORA.

KNIŽKA BUDE V TLAČI UŽ KONCOM
APRÍLA A ONEDLHO NA TO AJ
V PREDAJI!



„Lesom sa ozývali len naše kroky, škrípajúce kamienky pod našimi podrážkami a zavíjanie vetra. Sem tam sme počuli aj šušťanie listov vo vetre. Na lesnú cestičku, vyšliapanú v tráve, nám svietili slnečné lúče prenikajúce pomedzi koruny stromov. Z úst mi vyšiel obláčik teplého vzduchu do chladného počasia. V hlave sa mi pomaly začínali vynárať myšlienky beznádeje. Dostávali sa ku mne pochyby či sme v lesoch nezablúdili, či ideme stále dobrou cestou. Všetko okolo nás vyzeralo rovnako a pusto.“

HOTEL
Ley Ofriens

„Nastal deň, kedy sa podľa tradície mal vydať dvanásťčlenný sprievod do západných hôr a odovzdať pokorne dlh, za mier s krvílačným tvorom.“

ASGERSEN A LEGENDA O DRAKOVÍ
Jaimix

„Lesník Vlado Kamenský bol práve tým typom osobnosti, ktorú by ste nazvali malý človek. Malý človek, nie kvôli výške, ale vďaka jeho videniu sveta, kde si pripadal veľký a dôležitý, no v skutočnosti bol maličký a nedôležitý človečik, ktorý vykonával nepodstatnú prácu v lese. Vlado bol presne ten človek, ktorý vám prepichne pneumatiky, keď stojíte s autom pred jeho domom alebo pridá v momente, keď okolo vás prefrčí na svojom džípe a zároveň na vás vykúzlil pokrčenú grimasu, ako keby bol v tom momente samotný Rambo. Náhoda tak chcela, možno aj niečo iné, že zlá udalosť sa začala písať v jeho susedstve počas teplej letnej noci.“

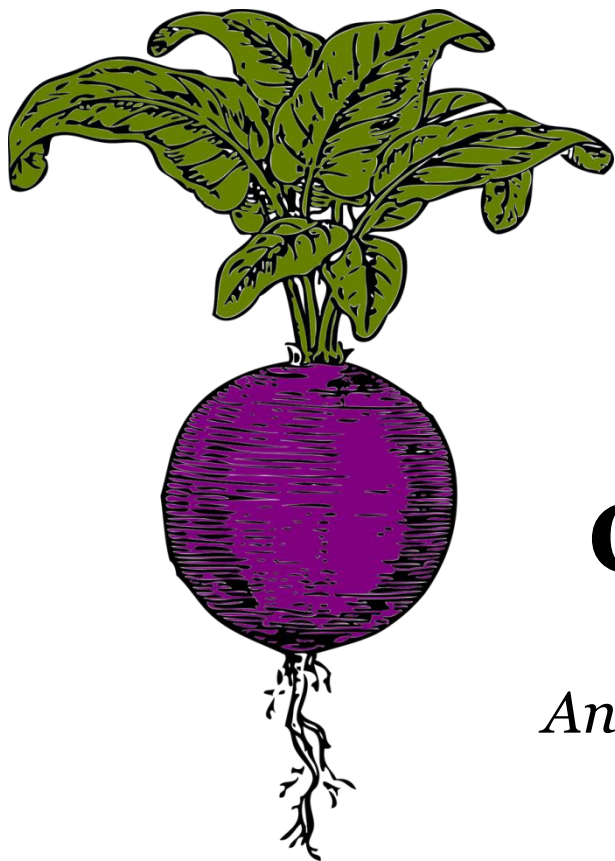
VÝKRIK V MOČIARNOM
Lukáš Polák



CVIKLA

A black and white photograph of two beets with their roots exposed, resting on a wooden surface. The beets are positioned diagonally, with one in the foreground and one slightly behind it. The roots are dark and gnarled, contrasting with the lighter, textured skin of the beets. The wooden surface has a visible grain pattern.

Andrea
FARKAŠOVÁ



CVIKLA

Andrea Farkašová



JOZEF

1

Jozef sa rozhoduje

Župan sa mu roztvoril, ako sa nakláňal z kresla po plechovku piva. Smrkol si a s nechufou prehltol produkt svojho nosa. Mal by sa vysmrkať. Radšej otvoril plechovicu, ani sa neunúval prikryť takmer nahé telo fľakatým županom. Darček od maminky.

Zo záhybu vypuklého brušiska vykúkala klobása. Neodhryzol si, bola stará. Navyše smrdela a na jej koncoch sa objavila akási nevábna ze-

leň. Poriadne si odrgol, rýchlym pohybom dvihol z opierky vreckovku a podržal si ju pred ústami – grgá sa distingvovane. Dobré spôsoby ho naučila maminka.

Chlpy na tele sa mu zježili, keď začul za sebou vrzgot podlahy. To ženuška kráčala vo vyčaptaných papučiach a bielych ponožkách do záhrady. Neobzrel sa, nepozdravil. Celú pozornosť sústredil na televízor. Práve sa hokejisti bili. To nevidel. Sledoval škvrny na obrazovke. Od jej prstov. Rátal ich celé hodiny, počítal ich obvody a obsahy, študoval v mihotavom rytmickej svetle televízo-

ra odtlačky, ich pokrútené čiary, vlnky.

Mal to rovno pred očami. Ako drží v ruke na dotyk hladkú handričku a čistí televízor. Strašne sa na to tešil. Keď vyčaptané papuče vyjdú po schodoch, vrznú dvere kúpeľne, spustí sa sprcha, potom vypne, papuče zamieria do spálne a cvakne lampička. Nasleduje chrápanie. Vtedy Jozef, pre manželku Jožo, vstane, zo zamknutého, samozrejme tajného šuplíka vytiahne hladkú, na dotyk jemnú handričku a fľaštičku so špeciálne namiešaným ekočističom z prírodných materiálov a začne na obrazovke odstraňovať jednu škvrnku od jej prsta po druhej. Vyzlečie si župan s čmuhami umiestnenými v presne vypočítaných radoch, kruhoch, no jednoducho geometrických útvaroch – na tom si dal záležať – od maminky. Poskladá ho a uloží na milované vysedené kresielko. Ešte odfúknuť smietku prachu. Vytiahne si klobásu zo záhybu, ovonia ju, či ešte vydrží pár dní, položí ju na tretiu škvrnu zľava v záhybe pravého ramena župana tak, aby škvrne zod-

povedala. Skrčenú plechovicu však hodí lebabolo za seba. Dopadne na hordu ďalších vedľa gauča.

Kľakne si a vzdychne. Každá škvrna mu spôsobuje nevídanú rozkoš. Čistí ju pomaly, precízne, krúživým pohybom. Až sa mu ježia chlpy na tele. Prsty na nohách sa mu stiahnu, hryzie si do spodnej pery, ústa mu produkujú množstvo slín, tak ich rýchlo hltá. Smrkne a prehltne.

Keď skončí s čistením, vstane a stiahne si slipy. Obrazovka je tak čistá, že mu odráža prirodzenie ako v zrkadle. Obzrie si ho z jednej strany, z druhej a pochvalne potľapká. O chvíľu vypustí napätie z čistenia rovno na koberec. Aj tak toho nie je veľa. Pár kvapiek. Naráta ich päť. Na prstoch ruky. Zošpúli ústa a zaženie myšlienku na návštevu urológa. Má už svoj vek, nemôže to byť oceán.

Bosý sa oprie o zábradlie dreveného schodiska a s fučaním vyjde hore. Vojde do spálne, vyzlečie sa a tak, ako ho boh stvoril, si ľahne vedľa ženušky.

Ψ

„Večera?“ Naľakala ho prísna otázka z ženinej časti postele.

„Ne,“ odpovedal.

„Prečo? Máme toho jak sliepky sračiek a nikto to nechce žrať!“

„Tak to nevar!“ Obrátil sa na bok a zadržoval plyny.

„A čo s tým?!“ ozvalo sa zúfalo.

„Nepestuj to!“

„Ale u nás sa tomu darí jak u nikoho.“

„Predávaj.“ Smrkol, fuj.

„Nechcú.“

„Sa nedivím.“

„Ale repa je zdravá!“

„Tak si ju žer sama. A spi!“

Ticho.

Zadržal dych. Čakal, kým sa ozvalo odľukovanie. Celé telo mu strnulo. Necítil sa dobre, stačilo o tom len rozprávať. Telo zareagovalo vlnou plynov, ktoré sa snažil vypúšťať potichu, aby ženu nezobudil. Každý večer mu pílila uši tým, ako nejedáva špeciality z repy. Cvikla mu ale liezla hore krkom. Vlastne všetkými otvormi. Občas mal pocit, že aj šušne majú cviklovú príchuť. Že od cvikle páchne všetko. A čo sa mu eš-

te len snívало! Nie jeho žena vŕzgala po parketách v papučiach, ale cvikly. A pravidelne sa zobúdzal vedľa obrovitánskej repy so zelenými listami miesto vlasov a koreňmi miesto nôh.

Nie, to muselo skončiť!

Ale neskončilo to, hoci prestal jesť všetko, v čom bol náznak cvikly. Mal pocit, že už aj vo vode zo studne je chuť tej červenej obludy. Sviňa to je a nie zdravá zelenina!

2

Jozef sa číní

Trucovala. A potom sa dvihla ako generál, nasadila si popolníky s grimasou, pri ktorej sa jej skrčili všetky vrásky na tvári – mala ich presne päťdesiat tri. Jozef ich rátať každé ráno a zapisoval si vzrastajúci počet do zápisníčka. A začala variť.

Raňajky – cviklové palacinky s cviklovou šťavou. Desiata – surová cvikla s kmínom a citrónom. Obed – cviklová polievka, cviklové čatní s cviklovými plackami, olovrant – varená cvikla s cukrom a octom, večera – cviklový koláč, po večeri cviklové

kvasené vínko. Z cvikle robila kom-póty i šaláty.

Nakladajú ju, údia, sušia, zavára-jú, solia, robia cviklový čaj, cviklový pečený čaj, džem, strúhanú mrazenú cviklu, cviklu medium rare, praženú, varenú, dusenú, pečenú, zapekanú, cviklovú nátierku, cviklový nákyp, cviklovú nádivku, plnenú cviklu cviklou.

Z cvikly začala vyrezávať hračky a dočasný riad. Dokonca vymyslela cviklový čistiaci prostriedok a prala v cviklovom prášku. Preto mal žu-pan geometricky rastúci počet škvŕn. Nesmel sa zničiť cviklovým praním. Dedičstvo po maminke!

Schudol dve kilá. Zvyčajne sa naj-edol mimo domova. Robo mal pre-ňho dvere otvorené, odkedy začalo cviklie šialenstvo. Mal plnú chlad-ničku mäsa, buď požehnaný! Lenže odtiaľ potiaľ.

„Jožo, šak nečo urob. Ty si pán domu. Buchni po stole a bude.“

Buchol, len sa cvikla skotúlala pod stôl a spravila na podlahe škvr-ny, ktoré ihneď musel porátať a premerať.

„Tak zakáž!“ radil Robo. Dobráči-sko.

Zakázal, len dostal pod vianočný stromček sveter z cvikly. Keď rozba-lil aj cviklové slipy, skríkol.

„Šmahni jej po papuli.“ Chudák Robo, ako keby bol sám násilník.

Dvihol ruku, len ho trafila do pa-pule letiaca cvikla. Krista!

Jozef dumal, aj Robo dumal. Vy-dumali nasledujúce:

Jozef nechal v noci svietiť vonku, Robo preskočil plot, psa nemali. Jo-zef vykročil, keď začul odľukovanie a obaja všetku repu vykopali z pekne upravených záhonov, nahádzali ju do Robovej dodávky, náklad odviezli k rybníku a vysypali.

Korpulentným telám to trvalo do rána. Keď sa uťahaná Jozef vrátil domov, našiel ženu stáť vo dverách. Pozrel na jej päťdesiattri skrčených vrások, zaťaté zuby a stisnuté pery, blesky v očiach.

„No?“ spýtal sa.

Obrátila sa. Zbalila dve igelitové tašky a odišla.

Sadol si na kreslo a čakal. Nemala kam ísť. Obrazovka televízora bola

zase docapkaná. Miloval to. Pretože na skle pribudli capance. Milované odtlačky prstov. Koľko ich bude tentokrát?

Mal zapnutú nejakú talkšou, no v skutočnosti si prepočítaval škvrny, veľkosť, tvar, obvodové nezrovnalosti. A začul šuchot papúč.

„Je tam zima,“ povedala a igelitové tašky hodila za dvere. Vyšla do záhrady a začala kvíliť.

3

Jozef ľutuje

Odmietla ísť do postele. Už bolo desať hodín. Jozef sa spotil. Vypil toľko piva ako ešte nikdy predtým. Srdce mu búšilo od rozrušenia a nespokojnosti. Ak by si nesplnil večernú povinnosť, nezaspal by. Škvryny museli stoj čo stoj zmiznúť. Lenže ona nie a nie ísť spať! Sedela v zástere na tom svojom veľkom zadku v záhrade a nariekala za repou, akoby jej niekto zahrdúsil decko. Vyšiel von, postavil sa vedľa nej a pozrel na oblohu.

Hviezdy. Nádherné svietiace

škvryny na oblohe. Koľko sa ich napočítal, koľko mladického uspokojenia pritom zakúsil.

„Pod' spať.“

„Moja repaaaaaaa. Repaaaaaaa,“ plakala, zachrípnutá.

Stál a nevedel sa pohnúť. Aj na župan zabudol, až teraz si všimol, že ho ťahá po zemi. Škvryny, ach!

Najskôr odniesol župan, poskladal ho a uložil na kreslo. Klobása, nedopitá plechovka, musí sa postarať o potrebné veci.

Len v slipoch vyšiel a dvihol ženu. Držal ju pred sebou ako nemohúcu handru. Ovisla mu v rukách. Mohol by ju odhodiť do smetiaka. Ech, čo by povedali susedia. S natiahnutými rukami pred sebou s ovisnutou korisťou kráčal k domu. Ten zadok bol ťažký. Zastavil. Padla jej papuča. Nemôže odísť bez papuče. Vrátil sa, potkol a obaja sa zrútili na zem.

Rýchlo sa pozviechal. Ani si nevšimol, že ho susedia sledujú s otvorenými ústami.

Keď to zaregistroval, pokúsil sa ospravedlňujúco usmiať a povedal: „To tá repa.“

Hádam to pochopia. Sme predsa ľudia.

Nazul jej papuču, opatrne ju dvihol a doniesol k schodom.

„Ale tadeto to nezvládneme.“ Premýšľal. Musí byť v posteli. Ale musí tiež vykonať všetky úkony.

Doniesol deku a vytiahol ju na nej po schodoch. Potom ju ťahal ku kúpeľni, kde cvakol vypínačom, pustil sprchu. Nasledovala posteľ. Chvala-bohu. Odfukovala.

Tak zbehol po schodoch a oddal sa večernému rituálu.

Lenže spať nemohol. Premýšľal. V hlave počul kvílenie. Repaaaaaa, moja repaaaaaa.

Hádam to len bola chyba. Každý pre niečo žijeme. Čo by som robil bez škvŕn? povedal si.

A tak hodil presne päťdesiat tri kamienkov do Robovho okna. Býva s maminkou, nesmie ju zobudiť, pýtala by sa. Hoci Robo zareagoval už po troch kamienkoch, musel pridať aj päťdesiat. Lebo ide o ženu. Jeho vráskavú ženu.

Robo otvoril okno, keď si už bol istý, že viac kamienkov nevyletí.

„Čo?“

„Repa.“

„Čo s ňou?“

„Dáme ju späť.“

Robo si najprv nebol istý, či dobre počul. „Počkaj.“ Zavrel okno, obliekol sa a zišiel potichu dolu. Dverami prešiel tak nenápadne, že si ho Jozef nevšimol a naľakal sa. Robo dvihol obočie.

„To tá noc,“ ospravedlnil sa Jozef.

„Chceš späť repu?“

„Tak.“

„Ale veď si ju nechcel.“

„Nechcel.“

„Už ju chceš?“

„Chcem.“

„A čo?“

„No, zober dodávku, donesieme ju späť.“

Robo tam stál ako tĺk. Oproti Jozefovi, ktorý tiež stál ako tĺk.

„No dobre.“

Zobrali dodávku a odišli k rybníku.

4

Jozef váha

Dodávka bola na mieste. Robo vy-

pol motor. Nik sa nehýbal.

„Hmla,“ komentoval Robo.

„Hmla,“ pritakal Jozef.

Sledovali, ako sa hýbe. Svetil mesiac aj hviezdy, dosť bolo svetla. Ale tá hmla. Jozefovi sa to nepáčilo. Báľ sa. Báľ sa vojsť do hmly. Hmla je jedna obrovitánska škvrna a nie je stabilná. Nedá sa určiť jej veľkosť, obvod, obsah, objem, štruktúra, tvar. Stále sa mení. Jozefa to znerózňovalo. V hmle sa menil na škvrnu on. Nemysliteľné!

Robo sa zase báľ, aby z hmly nevyskočil muž s maskou a nerozpíľil ho na kúsky. Alebo naňho zletí netopier a hryzne ho a on ochorie nevyliciteľnou chorobou a nakazí Joža, jeho ženu, susedov, ich deti. Všetci začnú chodiť pomaly, zmení sa im farba na modro a čierne a budú slintať ako jeho pes predtým, než zdochol. Ale oni už budú zdochnutí. Alebo odtiaľ vyletí jeho otec, alebo nejaká stará žena, ktorej sa zmení tvár na príšeru. Alebo čarodejnica, ktorá s ním bude chcieť obcovať a napokon si ho uvarí v kotli.

A tak tam sedeli. Dlho. Sledovali

hmlu.

„Čo repa?“ spýtal sa Robo, keď začalo svitať.

„Ideme,“ odpovedal neochotne Jozef, lebo svitať síce začínalo, ale hmla nepoľavovala. Naopak, s vychádzajúcim slnkom začala meniť farbu na žltú, oranžovú, trocha červenú. Pripomenulo mu to cviklu. Cviklová hmla.

Otvorili dvere, ale nezabuchli za sebou. Pre istotu. Keby náhodou chcú utekať. Jozef pozrel na Roba, Robo na Jozefa. Hold, rozumeli si bez slov.

Vošli do hmly.

5

Jozef sa čuduje

Zamierili k tomu miestu. Kde do rybníka kydli všetku repu z dodávky. Poznali ho naspamäť, veď tam boli pri včerajšom svitaní. Bolo tu plytko. Keď včera odchádzali, okrúhle netvory, čo im hovoria repa, trčali z vody. Akoby im kývali. Veď sa čoskoro uvidíme. Jozef sa postavil na breh a ruky dal vbok. Smrkol, vy-

pľul.

Robo si pretrel oči. „Kde je?“

Repa tam nebola.

„Utopená?“ myslel Jozef. Vyzul boty, vyhrnul gate a vošiel. Vo vode to mrzlo. Aj hmľa bola studená.

„No?“ vyzvedal Robo. Bezpečne z brehu. Ohol chrbát a čumel do mútnej vody.

„Šak mi pomôž,“ supel Jozef. Nohami prehrabával breh. Len blato a okružliaky. Burina a dačo nechutné medzi prstami. Fuj. Slizké ako úhor. Robo sa neochotne vyzul a vošiel k Jozefovi. Omočil aj ruky. Hľadal.

„Nemohla zmiznúť,“ čudoval sa.

Aj Jozef sa čudoval.

Repa bola fuč.

6

Jozef objavuje

Korpulentné postavy sa vyteperili na breh. Sadli si a odľukovali.

„Tak čo?“ spýtal sa Robo.

Jozef pokrčil plecami. Nechápal. Kam sa podela? Boli to kilá. Nieкто ju zožral? Hádam nie všetku. Nestihol by. Voda odniesla? Hádam by

ostalo trocha, aspoň na dne. Repy tu bola kopa.

„Sme na zlom?“ skúsil Robo.

„Kde!“

Jozef vstal, váhal. A hop zasa do rybníka. Omrzal, ale musel. Chcel. Kopal nohami, šuchotal. Hlbšie, už bola voda po kolená. Stehná, br. Omočil gate, čo už, osušia sa. Voda sa dotkla pupka, oj, to je už trocha príliš. Prechádzal sem a tam. Robil kruhy. Robo ho pozoroval.

„No?“ ozval sa Robo.

Ale Jozef dumaľ. Nič nevydumaľ. Poškriabal sa po plešine. Nakrčil nos.

„A!“ vykrikol.

Robo vyskočil na nohy. „Čo?!“

„Nečo do mňa džuglo.“

„To tá repa,“ rozrehotal sa Robo, až mu zabehlo.

Jozef sa obzrel, ale Roba nevidel. Bol v hmle. Červenej, svietiacej hmle. Akoby s ním vyprávala. Cviklová hmľa. Rehotala sa.

Mávol rukou. Hladina sa sčerila. Ej, to mu už nebolo jedno. Cúvol. Ryba? Blížila sa dajako rýchlo. A džugla doňho druhýkrát!

„Bisťu!“ vykrikol Jozef trochu ohúrene. Čľup, na povrch niečo vyplávalo. Jozef sa natiahol a vylovil. Bola to repa. Malá guľatá potvora. Zasmial sa.

„Ha!“ Triumfálne dvihol ruku s repou. K Robovi. Vyšiel na breh. Lenže bol prázdny. „Robo!“ zručol Jozef a nahneval sa.

Hmla zhltnula celý breh. Zakryla rybník a hojdala sa. Po Robovi ani smrad. Robí si posmech, myslel Jozef. Chce strašiť ako decko. S repou v ruke sa pohol k dodávke. Sadne si, zavrie a počká. Nebude hrať hry na strašidlá. Čo je malý?

Kráčal k dodávke. Obzeral sa, no nič, len hmla. Žiadny Robo. Ani hu. Cítil ale pach cvikle. Hmla bola napáchnutá. Asi aj voda.

Čo s repou? Vráti žene jednu? Vysmeje sa mu. Nebude stačiť. Zajtra skočí do obchodu a kúpi semená. Veľa semien. Pomôže v záhrade. Bude kopať, kypriť, polievať. Jozef to žene vynahradí. A bude jesť všetko, čo navarí. Bez reptania. Aspoň zo začiatku.

Dodávka stála v hmle. Hmla sa

cez ňu prehánala, akoby do nej fúkalo. Mala otvorené dvere. Veď tak ich nechali. Jozef to zbadal hneď. Na sedadlách niekto sedel. Robo? Tak si nerobil posmech. Krivdil mu. Len od strachu zutekal, chudák Robo.

„Čo si nečakal?“ vybafol Jozef a skúsil úsmev. Dvihol repu pred Robov nos, aby videl. „Aha! Ale len jedna.“

Robo ale kukal strnulo pred seba. Mal vypúlené oči, nehýbal sa, triasla sa mu spodná pera. Na čele kvapky... nie, potoky potu. Aj pod nosom. Kvapkali mu do rozkroku.

„Robo...“ Jozef zaváhal.

Robo pohol očami. K Jozefovi. „Jožo,“ zapišťal priškrtené a oči presunul na opačnú stranu. Na sedadlo. Tak sa Jozef nahol, nech tam kukne. Takmer spadol z nôh.

7

Jozef sa bojí

Aj on ustrnul s otvorenými ústami. Chcel ovládnuť nohy, roztriasli sa ako huspenina. Na jazyku sucho, nemohol prehltnúť. Ježiši, zle vidí!

Alebo prelud? Zacítil pot. Nie Robov, svoj. A malá červená repa z rybníka mu zrazu sama vyskočila z ruky a kotúľala sa na sedadlo spolujazdca. Poskakovala, akoby jej hrali. Vyskočila a spojila sa s tým, čo tam už sedelo. Ako časť celku. Ako puzle, ktoré nemal Jozef rád.

Na sedadle sedelo repie monštrum. Nesúmerná kopa repy. Repí netvor. Repia hrôza. Jozef tú hrôzu cítil. Stiahlo mu žalúdok a takmer sa pokadil od strachu.

Monštrum zdvihlo cípik tenkého koreňa a obmotal ho okolo Robovho krku. Druhý korienok zachytil volant. Robo pochopil. Naštartoval a dupol na plyn. Ešte stihol hodiť prosbu v očiach k Jožovi a už sa rútil.

To bol povel, ktorý Jozef potreboval. Zdrevenené nohy sa rozkývali a zavrzgali. Vyštartoval a skočil na zadné dvere dodávky. Trhol, nech sa otvorí a naskočil. Držal sa hocičoho ako kliešť. Dodávka sa totiž rútila v šialenej rýchlosti, na ceste jazdila zo strany na stranu ako opilec. Prešla aj po trávniku, potom späť na cestu –

učila sa riadiť. Nechcela sa zabiť. Zapadla do bočného jarku, takmer sa prevrátili.

Zabočili do dediny. Do Jožovej a Robovej dediny.

Ako sa valila po hlavnej, vypadávali z dverí na strane spolujazdca malé repy. Každá v presne určený smer. K domom. Jozef počul, ako rozbíjali okná, rozrážali dvere. Dedina sa zobudila. Ozval sa krik, rev, vreskot, jačanie, aj nadávky. Volanie o pomoc. Jozef zbadal psa, ako sa púšťa do repy. Zdrapol ju do papule a trhal, no repa mu v papuli vybuchla a s ňou aj tlama psa. Zakňučal a zdochol.

Jozef si zapchal uši. To zdesené „repaaaaaa, repaaaaaa“ tentokrát nekvílila jeho žena.

8

Jozef čaká

Dodávka zabrzdila pri Jozefovom dome. Na prahu dverí stála žena. Ako včera. Jozef vykukol a zbadal zmenšené repie monštrum, ako sa vytláčalo z dverí. S chrčaním sa po-

súvalo po chodníku k dverám. Tam sa poklonilo a natiahlo koreň. Žena ani nemrkla. Zakvačila rameno do koreňa a nechala sa zaviesť do útrobov baráku.

Jozef sa vydesil. Žeby ho žena vymenila za repu?

Vybehol z dodávky, aj na Roba zabudol. Preliezol plot a schmatol lopatu. Repie hovado sedelo v kuchyni za stolom. Žena mu pripravovala čaj. Držala rýchlovarnú kanvicu a zalievala repí sakel.

Jozefovi sa dvihol žalúdok z repieho smradu. Skočil do kuchyne pred repu a zrukol: „Á!“

Repa sedela. Žena stála a usmiala sa. „Host, Repa,“ ukázala prstom na repu. „Muž, Jožo,“ prešla prstom na Joža.

Jozef sa posadil vedľa repy. Občas ho myklo, keď dnu spoza závesov prenikli zvuky repieho šílenstva. Ľudia vrešťali, akoby ich z kože drali. A nasledovali zvuky explózií. Potom ľudské výkriky zmĺkli.

Žena postavila na stôl tri šálky s repím čajom. Repie monštrum sa nahlo, očuchalo a usrklo. Čaj vylie-

valo do malého čierneho otvoru. Zachrčalo a pohár obrátilo celý do seba. Natiahlo korienok a pochvalne ženu pohladilo po tvári. Žena sa hanblivo usmiala a očervenela. Koreň zišiel k ženiným prsiam.

Jozef buchol päšťou do stola. Žena nadskočila, repa sa zvalila na dlážku ako kopa hnoja. Korene jej pomohli späť do sedla.

„Čo?!“ zrukol Jozef odvážne. No cítil strach o život. Srdce mu poskakovalo, hrdlo stiahnuté.

Repa zrazu vstala a knísala sa k oknu. Počkala, kým tam obaja nepozrú a víťazoslávne trhla závesmi. Nazrela do okna, ale nič tam nebolo. Tak zastrela a sadla si na stoličku. Žena jej ponúkla ďalší čaj.

Repa čakala. Aj žena. Aj Jozef.

Repa sa dvihla, odtiahla závesy. Prázdne cesty. Aj ulice. Všade bolo pusto. Len ten krik, teraz už len občasne. A výbuchy.

To sa opakovalo. Repa striedavo sadala, pila a odostierala závesy. Jozef nechápal. Uhladil si plešinu. Zase sa potil.

Len žena vyzerala spokojne. Vari-

la nový a nový čaj. Dokedy bude Jozef čakať?

9

Jozef končí

Zrazu Robo. Skríkol: „Ááááá“ a vpadol do kuchyne s lopatou. Tváril sa šialene, bol červený od námahy. Ani nepočkal, zahnal sa lopatou a odsekol lístkový vrch repieho monštra. Preletel kuchyňou a rozprskol sa na bielu stenu. Narobil množstvo rôznorodých červených škvŕn. Žena zakvílila, repa zakvílila. Vonku to kvílilo, aj Robo kvílil a sekal repu lopatou.

Jozef bol ticho. Stál pri stene a rátať škvŕny. Zrýchlil sa mu dych a zväčšili sa mu zrenice. Triasli sa mu končatiny. Chcel poňať každú jednu škvŕnu. Spomenul si na jemnú handričku v tajnom šuplíku. Rozkoš, vzrušenie, extáza. Už stál tak blízko, že sa nosom dotýkal steny. Táto škvŕna je výnimočná. Ten tvar, tá línia, tá štruktúra.

Jozef zabudol, čo sa deje okolo. Zatiaľ skočila na Roba jeho žena.

Bez prestania vrešťala a zahryzla mu do ramena. Pustil od bolesti lopatu a padol doluznačky so ženou.

„Pusti! Som Robo!“ Myslel, že sa len pomýlila. Ale ona hrýzla a Robo kričal od bolesti. Nedala sa striasť, tak schmatol lopatu a udel ju po hlave. Odkväcla.

Repa sedela rozsekaná na stoličke. Aj na stenách, nábytku a podlahe.

„Jožo!“ skríkol Robo a dychčal.

Jozef ešte nemal spočítané.

„Jožo!“ Robo zatriasol Jozefom.

Nič.

Repa sa zachvela a začala chrčať. Chrčanie sa stupňovalo. Jozef rátať, Robo stál. Sledoval repu.

Repa explodovala. Jozefa s Robom to odhodilo do steny. Preborili sa von. Nebola to jediná diera v dome. Ostatné domy boli červené od repy alebo od krvi. Žiaden človek, žiadna repa. Len prskance. Škvŕny. Po dvoroch, záhradách, trávnikoch, barákoch.

Zvíťazili, dumal Robo medzi troskami domov.

Keď sa dvihol Jozef a zbadal tú spúšť, zaúpel. Už toho bolo príliš.

Všade samé škvvrny, preboha. Splnil sa mu sen! Triasol sa po celom tele. Zuby mu cvakali, prirodzenie sa postavilo do pozoru, niečo sa s pánom deje. To škvvrny. Sú po celej dedine. Zimomriavky, žalúdok na vode, taký bol Jozef. Stratený v sne o extáze. V rauši, najvyššom bode rozkoše, na vrchole.

Robo zbadal zhypnotizovaného Jozefa. Pohyboval sa ako na móle. Bol na mol. Dohnal ho a zatriasol mu telom.

Nič. Je po Jožovi. Chudák Jožo.

Robo si poznal kamaráta. Darmo je, repa ho dostala. A vtedy si spomenul. Rozbehol sa k svojmu domu, veď treba skontrolovať mamu.

ROBO

10

Robo a mama

Nemyslel na nič. Len aby bola maminka v poriadku. Odfukoval a šprintoval nie veľmi rýchlo k baráku. Nebol ďaleko. Mohol to mať za pár sekúnd, keby sadne do dodávky, no na tú zabudol. Spomenul si na

polceste a zastavil. Rozmýšľal, či sa vrátiť, či bežať ďalej. Darmo, je to jeho dodávka. Aby mu ju nezobrali. Ale veď kto? V uliciach ani nohy. Keby tu bol Jožo, vedel by vypočítať. Či pre dodávku a s ňou domov, či utekať domov a kašľať na dodávku. Robo váhal. Pozrel na jednu stranu, pozrel na druhú. Dodávka – mama? Ech!

Tak mama. Šprint pokračoval, pridalo sa krívanie. Zohol chrbát, ruky na kolená a dýchal. Dusil sa, červenel, kašľal. Krista! Mal ísť po dodávku.

Už videô barák! Strechu, bok domu, živý maminkin plot, len nech je aj ona bez cvikly. Trávnik ako obrázok. Ostrov červených ružičiek, ostrov levandúl, ostrov uschnutého hnoja. Vrazil do rozrazených dverí a padol na pupok. Lebo sa potkol. Dychčal, bolelo ho celé telo.

Zrazu šuchotanie. Botník sa hýbal, niečo bolo vnútri a chcelo von!

Robo namáhavo vstal. Schody, nie! Maminka je na poschodí, istotne oddychuje v posteli.

Schody vyšiel po štyroch. Kole-

načky. Zakvačil sa do koberca a ťahal ťažké telo nahor. Škvvrny od potu na hrudi, v podpazuší, na chrbte, aj v rozkroku. Krucinál! Musel sa vydýchať, ale nebol čas!

Postavil sa a kašlúc vpadol rovno do izby maminky. Bola ružová. Izba aj maminka.

Ale posteľ bola prázdna.

„Niéééé!“ kričal Robo a chystal sa vytrhnúť posledné chlpy na hlave. Lenže sa zabuchli dvere a niekto ho treskol po zátylku. Zajajkal a obrátil sa. Maminka!

„Robko!“ Objala ho.

„Maminka!“ Aj on ju objal.

„Čo sú to za svine? Čo sa to robí?“

Až teraz si všimol, že jeho maminka drží v jednej ruke panvicu z kuchyne. V druhej mala sekeru, dedičstvo po tatkoví z botníka. Schody zvládla sama!

Robo chytil druhý dych. „Repa!“

Mama sa naňho pozrela. Pochybovačne pokrútila hlavou. „Rusi,“ povedala presvedčivo.

„Repa!“ nedal sa Robo.

„Imigranti!“ vzdorovala mama.

„Repa!“ zrúkol nasratý Robo.

„Teroristi!“ zrúkla nasratejšia mama.

Nasrdený Robo kráčal k oknu a odostrel záclony. Ukazovák namieril von a precedil: „Repa.“

Mama prišla k oknu, opatrne vyzrela. Vonku sa váľali kusy repy, červené škvvrny. Ale ani jediného živáčka. Ani pes, ani mačka, vták, či človek. Dokonca ani susedia.

„Repa,“ hlesla mama.

11

Robo, mama a susedia

„E!“ Mama zovrela pery, zaľala zuby a pozrela na Roba.

Kývli. Darmo, rozumeli si bez slov.

Robo vzal lopatu zo skrine na chodbe, mama bola vyzbrojená sekerou a panvicou. Pustili sa von. Len pomaly, opatrne po schodoch. Pridržiali sa, vzdychali, fučali. Ešteže zábradlie robil sused. A teraz ho možno niet! Mama pristúpila k skákajúcemu botníku. Aj Robo. Prikývol, mama trhla dvierkami. Z útroby vyletela malá repa. Robo ju šmaril

lopatou, až odletela von vchodovými dverami.

Mama zvreskla a vyletela za repou. Na zemi ju rozsekala sekerkou. Sekera vrazila do betónu, odrazila sa späť. Až to mamu prekvapilo. Bolo po repe.

Robo aj mama si dali háj fájv. Postavili sa doprostred ulice a rozhlíadli sa.

„Čo teraz?“ dumal Robo.

„K susedom,“ mienila mama.

Zamierili ta.

Vošli do domu. Panoval tam čulý ruch. Zbadali susedov, ako sa pohybujú po kuchyni a pripravujú raňajky. Tri decká sedeli za stolom a búchali po ňom lyžicami. Sú hladné, chúd'atká, mali ťažké ráno. Mama nakukla. Veď nebudú rušiť, len sa opýtajú, čo a ako, či netreba pomôcť.

„Dobre?“ vravela mama. A zamrzla. „Betka,“ hlesla, na krik jej neostalo hlasu.

V kuchyni bola celá rodina. Susedia. Betka za sporákom, Rudo zohnutý pod dresom. Decká za stolom. Všetci k nej otočili hlavy. Teda, nie hlavy. Susedia mali telá, ale nie hla-

vy. Miesto nich mali repu. Repie hlavy. Cviklová rodina.

Robo neveril. Chcel kričať, ale ozvalo sa niečo ako z Jozefovej rýchlovarnej kanvice. Repie hlavy zazreli Robove a mamine zbrane. Vstali a hodili telami. Prvá zareagovala mama, sekla Rudovi do tela, sekera tam ostala zapichnutá, no Rudo nič, len zvalil mamu, čo rozhýbalo Roba. Lopatou odrazil Rudovu hlavu. Teda repu. Repa sa kotúľala a rozprskla na stene. Rudovo telo ostalo ležať.

Robo to zopakoval pri Betke. Rovnako. Aj deckám poodrážal repy z krku. Len jedna sa nerozprskla a dokotúľala sa späť k telu najmladšieho hostiteľa. Mama s Robom sledovali, ako sa korienky zasadili do krku decka a repa doňho vhupla ako do zeme.

„Robko,“ povedala prosebne mama a Robo videl, že sa jej zbiehajú slzy, tak sa zahnal a repu rozdrvil. Ostali len telá. Telá bez hláv aj bez repy.



12**Robo, mama a repa**

Robo podoprel mamu. Bola zrozená. Tiekli jej slzy. Naposledy videl mamu plakať, keď jej skončil seriál Columbo. Odvtedy ani kvapka. Dokonca ani na pohrebe muža. Slzy sú pre slabochov, vravela a len Columbo jej otriasol kolenami.

Teraz plakala, ale len chvíľu. Na slzy niet času. Na rade je repa.

Vyšli z domu a zbadali kotúľať sa päť malých gulí repy. Robo sa pripravil, rozkročil, mama dvihla panvicu. Ale repa nezaútočila. Prekotúľala sa povedľa nich a zamierila do domu susedov. Netrvalo dlho, ozval sa ruch z kuchyne. Telá mali spať svoje hlavy – repy. Mama pristúpila k oknu. Ako keby to potrebovala vidieť na vlastné oči. Robo stál a trápil hlavu.

Mama sa nahnevala a vošla do domu. Ozval sa vreskot a údery panvicou. Vyšla a zavrela, zamkla vchodové dvere. A už sa aj kotúľali ďalšie repy. Mama sa napriahla panvicou a repy rozdrvila. Všetky.

A už sa kotúľali ďalšie. Mame odstávali šedivé chlpy na hlave, vyzerala ako šialená. Robo vzdychol. Počkal, kým zlikviduje ďalšiu repiu dávku a pristúpil k nej. Hladil ju po ramenách, kým jej ruky s panvicou neklesli.

Pozrela mu do očí. Robovi sa nepáčilo, čo tam videl. Mala by ležať, prepchávať sa čokoládovými koláčikmi a sledovať telku.

Robo viedol mamu preč od susedov. Vzala si sekerku spať. Poza ich chrbty sa do domu kotúľalo ďalších päť cvikiel.

13**Robo, mama a ešte jeden boj**

Aby sa Robo a mama zahriali a neklesli na duchu, rozhodli sa trochu likvidovať. Vchádzali do domov, sekali, mliaždili, drvili, mixovali mixérom, tĺkli, odrážali, rozprskávali hlavičky repy.

Niektoré repy povychádzali s telami z domov a pustili sa do Roba a mamy. Nastal repí masaker. Repa lietala vzduchom, kotúľala sa po

zemi, skákala, útočila, pršala. Repa sa bránila aj útočila. Robo a mama útoky odrážali, obranu likvidovali. Ulice sa zaplnili repou šťavou, kusmi repy, repími črepinami, repou dreňou, jarkami tiekla repia kaša. Telá padali bez hláv a dvíhali sa s repími hlavami.

Robo aj mama sa zadychčali.

Mama sa oprela o kolená, panvicu so sekerkou uložila na zem. Fučala od námahy. Robo ju bránil. Začali sa k nim kotúľať samotné repy bez tiel.

Ani Robo nevládal. „Bodla by zbraň,“ zahučal. „Jak z filmu, ne?“ Pozrel na mamu, ktorá klesala k zemi.

„Ááááá,“ naštartoval sa Robo, keď ju uvidel. Jedna repa ju udrela do hlavy. Robo takmer vybuchol. Rozdrvil tú opovážlivku nohou. „Sviňá!“

Zrazu si spomenul, že jeden zo susedov je poľovník. Vytiahol mamu na nohy a podoprel ju. Takto krivkali za útoku a úderov cvikiel k poľovníkovmu domu. Tam Robo zavrel okná, zahasproval dvere, dal stoličku pod kľučku, aby repa neotvorila. Ozvali sa údery a rozbíjanie skla.

Robo položil maminku na šomlík a hľadal poľovnícku pušku.

Poľovník vyšiel z obývačky. S repou hlavou.

„Kde máš pušku?!“ zrukol Robo.

Poľovník pokrčil ramenami.

„Tak zmizni!“

Poľovník sa vrátil do obývačky.

Robo pušku našiel. Ale nevedel, ako sa používa. Tak ju odhodil.

Znova zobral mamu, vyšli z domu, kde sa na nich zvalila horda repy a vytlačila ich z vchodových dverí ako repie tsunami. Postavili sa zase do stredu ulice, rovno na cestu a Robo myslel, že by bodla dodávka. Lenže kam by išli?

Ovládla repa len ich dedinu? Alebo je už všade? Čo ak ovládne svet?! Čo ak bude mať repiu hlavu samotný prezident?! Politici?! Lekári s repími hlavami. Ekonómovia, predavači, záhradníci, poľovníci, policajti, vojači, poštári, žumpári, učitelia, profesori, vedci...?! Čo ak repa spraví inváziu do vesmíru?!

Nie, to sa nemôže stať! Robo pozrel na oblohu. No?! Potrebujem zbraň!

A tak mu priamo z oblohy padla k nohám zbraň. Nabitá, odistená. Pripravená. Robo ju dvihol a strieľal. Do repy.

Repa sa rozprskávala priamo vo vzduchu. Zásobník bol nevyčerpatelný.

„To si ho nemohol poprosiť o niečo iné?“ dychčala mama.

„Nič mi nenapadá,“ dumal Robo.

Mamu napadlo všeličo, napríklad jachta. Ale kto by ju už riadil? Ani ona, ani Robo živú jachtu jakživ nevideli. A peniaze by im teraz boli nanič.

A tak Robo len mieril ledabolo puškou a strieľal. Mama zatiaľ od- dychovala. Rozmýšľala. Čo s tým? Zdá sa, že repy je stále viac a viac.

„Robo!“ Kričala mama. „Je to nahovno!“

„Je.“

„Čo teraz?“

„Neviem.“ Robo bol zúfalý. Za všetko môže Jožo. To on nariadil repu vytiahnuť, vysypať do rybníka a potom ísť zase po ňu. Ale.. On ho navádzal, aby repu riešil. Bistu!

„Za Jožom!“ zavelil Robo.

„Za Jožom,“ opakovala mama. A Robo zatiaľ strieľal.

14

Robo, mama a Jozef

Robo hľadal Jozefa. A strieľal. „Mamo, nenájdem ho, keď strieľam.“

„Daj.“ Mama prebrala štafetu. Stála ako bohyňa pomsty v bielej pyžame postriekanej repou. Šedivé vlasy rozviate, kusy repy lietajúce okolo, celá Lára Kraft, myslel Robo a pyšne na ňu kukal. Mohol by kukáť večne, mamu zbožňoval. Len jej šaty začínali premokať, črtali sa jej tam bradavky ovisnutých prs a ovísajúci pupok. To sa Robo odvrátil, predsa len, je to jeho mama. Odtiaľ potiaľ.

Kým mama strieľala a točila sa dokola, veď repa útočila zo všetkých strán, potvora jedna, Robo hľadal. Kukal všade. Kde budú škvrny, tam bude Jozef. Lenže škvrny boli všade. Úplne. Vošiel do Jozefovho domu a našiel tam jeho ženu. Bez repej hlavy. Veď tá repu milovala, tak jej asi dala pokoj.

„Kde je Jozef?“ pýtal sa Robo.

Žena sedela nad repím čajom. Dvihla hlavu a ukázala prstom do obývačky.

Tam sedel pred televízorom Jozef. Drhol handričkou sklenenú obrazovku. Akurát že to bolo len Jozefovo telo.

Repa ho dostala.

Akurát tá najväčšia, ktorú, Robo myslel, dostali oni. Dajako sa poskladala späť na pôvodnú veľkosť a teraz deformovala Jozefove plecia svojou váhou. Krivila mu chrbát, krk ani nebolo vidieť. Aj telo sa dajako zmenšilo. To tá váha. Jozef mal najväčšiu repiu hlavu na svete.

„Jožko.“ Až Roba myklo. Jozefova žena stála za ním. Vyzerala zronene. Robo myslel, že je šťastná, keď sa jej repa vrátila. Lenže žena plakala. „Môj Jožko. Jožinko.“ Smrkla a prehltla.

„Som myslel...“ začal Robo.

„Chcem Jožka. Nie repu. Tá sviňa mu rozdrvila hlavu,“ hovorila s nenávisťou.

„Žena!“ ul'avil si Robo.

„Ako ju zlikvidujem?“

„Nedá sa,“ vysvetľoval Robo.

„Vonku mama strieľa. Repy je viac a viac. Trebalo by Jozefa. On by vypočítal.“

„Jožka niet. Musíme my.“ Žena vošla do kuchyne a vytiahla tlačik na mäso. Pristúpila k Jozefovmu telu a zaťala tlačikom do obrovitánskej repej hlavy. O chvíľu bola roztlčená. Ostalo zdeformované Jozefovo telo.

Žena odstúpila.

Repa sa sformovala. Jozef pokračoval v čistení obrazovky.

„Niečo z Jozefa tam musí byť,“ mienil Robo. Pristúpil k nemu a zohol sa. „Jozef,“ šepkal, aby repa nepočula. „Ako zničiť repu?“

Repa zachrčala. Počula. Ale aj Jozef počul. Dvihol ruku a ukázal k oknu.

Robo so ženou odostreli závesy a kukli von. No videli len strieľajúcu mamu. A hordy repy. Hľadali.

„Obloha?“ pýtala sa žena.

„Eeeeeee,“ dunelo Jožovo telo.

„Ulica?“ pýtal sa Robo.

„Eeeeeee,“ dunelo Jožovo telo.

„Domy?“ pýtala sa žena.

„Eeeeeee,“ dunelo Jožovo telo.

„Vtáky? Stožiar? Stromy? Červy? Závesy? Sklo? Mama? Zbraň? Repa?“

Na všetko znelo Jožovo dunivé „eeeeee“.

Robo sa spotil. Kukol na zem. Pred oknom bola záhrada. „Záhrada?“

Jožovo telo nevydalo nič, len sa zrýchlilo čistenie škvŕn na obrazovke.

Robo pozrel s otázkou na ženu. Mykol plecami. Žena premýšľala. A buchla sa po čele.

15

Robo, mama a žena

„Zavolaj maminku!“

A tak Robo, mama a žena ťahali repu. Z Jožovho tela. Vrážali do nich desiatky, stovky malých riep. Udie-rali, bili a chceli im odstreliť hlavy. Ale sa nedali. Ani Robo, mama a žena, ani repy.

Ťahali najväčšiu repiu hlavu po zemi. Držala sa Jožovho tela ako repí-č. Čo s tým? Robo so ženou ťahali repu, žena ťahala Joža za nohy. Repa

sa nechcela od Jozefa oddeliť. Kvičala ako prasa. Chrčala. Ale korene nepustila. Robo rýchlo kopal jamu. Chcel malú, ale s Jožovým telom musel väčšiu.

Kopal, až sa spotil. A k tomu tie repy. Nesmie poľaviť!

Mama schmatla zbraň a strieľala. Robo kopal, žena udierala repu, nech pustí Joža. Jožo nemohúco ležal.

„Už,“ zručol Robo.

„Niéééé!“ kričala žena.

Ale mama ju odsotila a strieľajú- dokopala repu aj s Jozefovým telom do jamy. Robo zahrabával.

„Niéééé!“ kvílila žena.

Keď Robo zahrabal Jožovo telo aj s repou, trčali len vrch repej hlavy s pár lístkami a Jozefove nohy. Vtedy repí útok ustal. Repy ostali ležať le- dabolo po zemi. Kade-tade, všade. Bolo načase.

Mama pustila zbraň a sadla na zem. Robo, celý mokrý, tiež. Žena prestala kričať. Opreli sa o strom a odfukovali.

„Tak,“ povedala mama.

„Hm,“ pridala Robo.

Žena sa dvihla a zobrala krhlu.
„Jožka treba poliať.“

A Jozefovi to skutočne prospelo.
Zo zeme mu trčali nohy, no nikdy
nezhnili. Sem tam pohýbal prstami,
keď ho žena poštekľila.

16

Robo a mama

Žena mala Jozefa, Robo mamu.
Lenže mama nemala susedov.

Tak mama pozrela na dodávku.
„Podme,“ povedala Robovi. „Nasad-
neme a ideme do sveta.“

„Mne sa nechce,“ povedal Robo.

Tak mama sama nasadla do do-
dávky. Pripravená na všetko. Ved'
ide do sveta a sama. Naštartovala,
ale motor nenaskočil.

Tak Robo musí opravovať dodáv-
ku.

Andra Farkašová

Žije v malej dedinke pri Váhu. Je
knihomolka, mama a introvertka.
Pekné pojmy a funkcie koexistujúce
vedľa seba.

Je pre ňu ťažké o sebe niečo napí-
sať, lebo nevie, čo koho zaujíma.

Tvrdí o sebe, že je otvorená všet-
kému, lebo zistila, že aj najhoršia
kniha, aj nudný príbeh, aj napohľad
brak môžu v sebe ukryť skvelé myš-
lienky. Každá kniha stojí za prečíta-
nie, každý úprimne napísaný prí-
beh/obraz niečo ponúka. Najkrajšie
je, keď nevedomky do viet a medzi
vety vkladáme ešte ďalšie príbehy.
Tie sa čítajú najťažšie a sú naj.



Lukáš Polák

L'UD LESA



ĽUD LESA

Lukáš Polák

Niekedy môže aj tá najbežnejšia vec spôsobiť prevrat hrozivých rozmerov. Práve v tých najnudnejších aktivitách, ktoré musíš cez deň vykonávať, sa môže skrývať niečo ničivé a podlé, no zrak zahalený nevidomosťou rutiny je voči tomu slepý. Najhoršie je, že prítomnosť temnoty pocítiš, až keď budeš ňou celý nasiaknutý. To bol môj prípad.

Začalo to ako bežný deň – veľa vyšetrení a hromada mailov. Doobedia mám vyhradené na pacientov s akútnymi problémami, popoludní prídu objednaní ľudia a podvečer si prejdem maily. Rutina. Toho dňa

som však dostal mail, ktorý ma zaujal, no nevidel som za ním nič zlé. Chyba.

Dobrý deň, pán doktor Frederik Bledý,

moje meno je Patrik Koreň a píšem Vám v mene dediny Ľudolačno so žiadosťou o pomoc. Z internetu som vyčítal, že ste popredný odborník v oblasti kožných chorôb a práve táto pliaga postihla našu dedinu. Väčšina spoluobyvateľov síce tvrdí, že to nič nie je a prejde to samo, hrstka ľudí je dokonca týmto kožným hnusom fascinovaná a ojedí-

nele sa vyskytli aj závažnejšie štádia tejto chamrade, no ja si myslím, že ide o akúsi kožnú pandémiu. Náš starosta, Ľubo Listový, odmieta záležitosť podať regionálnemu úradu zdravotníctva – práve on je jeden z tých fanatikov, a tak som sa rozhodol konať na vlastnú päsť.

V prílohe vám posielam pár fotiek, čo sa mi podarilo nafotiť na tajňáša. Budem nesmierne vďačný, ak sa nám rozhodnete pomôcť. Kľudne mi odpíšte na tento mail alebo mi zavolajte, číslo nájdete pod textom.

PS: Prosím, v dedine nespomínajte, že ste lekár, zbytočne by to vyvolalo paniku.

*S pozdravom,
Patrik Koreň*

Inštinktívne som klikol na prvý obrázok. Bola to fotka ruky pokrytej veľkou hnedou chrastou. Tiahla sa od ramena po prsty. Nič nezvyčajné. V Afrike som videl aj horšie. Druhá fotka zachytávala nohu. Tu sa chrasť začínala trhať, no nezvyčajné na nej bolo, že vôbec nekrvácala. Ako

keby tú krv niekto vysal. Fascinujúce! Posledná, tretia fotka, bola zo všetkého najznepokojivejšia. Pripadala mi ako nafotená v rýchllosti. Tajne, povedal by som. Hmlistá šmuha pokrývala väčšinu obrázka, avšak, dalo sa rozoznať, že ide o rameno muža, z ktorého akoby vyrastali maličké chrasty pripomínajúce trne. Hotové pole ostrých výstupkov. Záhada. Bol som okúzlený nálezom. Nie preto, že som nič horšie nevidel, v Uruguaji, počas mojich ciest som zažil a videl oveľa hnusnejšie veci, to mi môžete veriť, no ohromila ma rýchla mutácia nákazy a zároveň fakt, ktorý tvrdil Patrik Koreň, že sa to rýchlo šíri po celej dedine.

Dnes to je síce len jedna malá dedina. Štatisticky zanedbateľná vec, no zajtra to môže byť vedľajšie mesto a o týždeň? Celý región? A potom? Nechcem ani tipovať.

Hneď v ten večer som sa spojil s pánom Koreňom.

„Dobrý večer prajem, prepáčte, že ruším tak neskoro. Moje meno je Frederik Bledý a volám vám na základe vášho mailu. Máte chvíľočku?“

začal som pokojne, no dlhšie sa nik neozýval, iba bolo počuť akýsi drapľavý zvuk, až...

„Júlikanení z Kriakov? Žiadne jahody nechcem,“ povedal mladý hlas a opäť sa ozval chrapľavý zvuk.

„Čo prosím?!“ v šoku som zahulákal do telefónu.

Podivný zvuk ustal. „Prepáčte mi, že som na vás spustil takúto somarinu, no nemohol som dopustiť, aby mama vedela, že volám s doktorom. V maili som spomínal fanatikov do tejto choroby, berú to ako náboženstvo. Uctievať to. Ach,“ v hlase bolo počuť vzlyknutie, „kde tá moja mama hlavu nechala?“ Nastala krátka pauza, ja som sa ju neodvážil prerušiť. „Ona patrí k nim a už ju nechcem viac stresovať, stačí sa len na ňu pozrieť a mám chuť plakať. Práve jej ruka bola na fotke, čo som vám poslal,“ povedal Patrik s plačom na krajíčku.

„Áno, práve kvôli tým fotkám vám volám. Videl som už rôzne nákazlivé choroby, no niečo tak rýchlo mutujúce a rádovo rozširujúce sa som u nás ešte nevidel. To si nežiada len

moju prítomnosť, ale rovno aj upovedomiť úrady,“ povedal som odhodlane. Samozrejme ma to priťahovalo a lákalo, ale to som mu nepovedal.

„Prosím nie, to by bola čistá katastrofa! Neviete si predstaviť tých horlivcov. Fanaticky oslavujú po večeroch kožnú pliagu. Bojím sa, že by sa postavili aj samotným zdravotníkom, a práve preto som volal len vám, najväčšiemu odborníkovi, nech sa na to prídete pozrieť a poviete, čo je to zač, kým nás to všetkých neskántri,“ žiadal horlivo o pomoc Patrik.

„Dobre a ako ich mám prezrieť, keď k sebe nepustia zdravotníka?“ opýtal som sa nechápavo.

„To mám vymyslené! Predstavím vás ako môjho bratranca, každý vie, že žije v Bratislave, ale nikto nevie ako vyzerá, videla ho iba moja mama a vtedy bol ešte malé decko,“ povedal s iskrou v hlase.

„Dobre teda, ale mám podmienku, keď „v tajnosti“ prevediem vyšetrenie, tak poznatky odovzdám úradu. To nie je sranda, kludne sa to môže

rozniesť aj za hranice vašej dediny,“ nenechal som sa odbiť. Môj hlad po vzhliadnutí kožného dobrodružstva bol silný, ale ako lekár sa musím správať predovšetkým zodpovedne.

„Chápem, urobte potom ako myslíte, len kým budete u nás ako môj bratranec, prosím, ani slovo úradom a už vôbec nie miestnym. Sľubujete?“ opýtal sa vážnym tónom.

„Sľubujem,“ vypadlo zo mňa. Nechápal som však, prečo mi kladie takéto detinské požiadavky.

„Kedy vás môžem očakávať?“ zmenil tón na milšiu úroveň.

„Ešte dnes sa pobalím a hneď ráno vyrazím. Zistil som, kde sa nachádza vaša dedina, čiže niekedy pred obedom som u vás.“

„Výborne, tesne predtým, ako prídete do dediny, zavolajte mi na toto číslo a prídem vás čakať ku značke. Nechcem ľudí zbytočne zneistiť. Viete, k nám nikto nechodí, sme tu doslova ako v karanténe, len za to nemôže aktuálna choroba, ale naša neprístupná mentalita. Platí?“

„Platí,“ opäť som odpovedal bez rozmyšľania. Nechápal som, prečo

zo mňa furt mámi nejaké uistenia. Čo sme v stredoveku?

Po telefonáte som sa začal chystať, zrušil som všetkých pacientov, ktorých som mal na druhý deň a ľahol som si skoro spať. Svoje slovo som nakoniec dodržal. Regionálnemu úradu zdravotníctva som nepovedal ani slovo. Túžba po nových poznatkoch bola silnejšia. Moja druhá chyba. A najväčšia v živote.

Splnil som aj ďalší sľub a pred príchodom som zavolať Patrikovi. Zrejme ma začaroval nejakou dedinskou „sľubochtivou“ kliatbou. Zasmial som sa nahlas v aute. Pred veľkou značkou LUDOLAČNO stál vysoký mladý chlapec. Tipoval by som mu dvadsať rokov, viac ani o mesiac. Keď som zastal a otvoril mu dvere, tak som si všimol, že je celý bledý. Tvár mal ako omietku a ruky vysušené. Dúfam, že mi v aute neodpadne, pomyslel som si.

„Ďakujem vám, že ste k nám zavítali,“ povedal, keď strčil hlavu do auta. „Ruku vám nepodám, viete, pre istotu. Síce nemám na sebe žiadne znaky tej pliagy, no načo to

riskovať?“ dopovedal a pousmial sa.

„Samozrejme, to chápem. Nestrácajme čas a poďme sa na to pozrieť. Kde začneme?“ Nevedel som sa dočkať, kedy to uvidím.

„Začneme u mojej mamy. Nezaбудnite, tu ste môj bratranec. Meno si nikto nepamätá, čiže sa kľudne môžete predstaviť ako Frederik, no ako priezvisko používajte Koreň. Prisahajte!“ dopovedal a pozrel sa na mňa s vážnou tvárou.

Čo, do pekla, má s tými prísahami? Nie som predsa debil, prebudili sa mi v hlave ohnivé myšlienky. Rýchlo som ich zahasil a pokračoval v konverzácii. „Nemusíte sa báť, budem si to pamätať. Kam mám teda ísť?“ povedal som to najpokojsnejším tónom, aký som dokázal zo seba dostať.

„Rovno a na prvej doprava,“ vyblafol Patrik a vyrazili sme dovnútra dediny.

Približne po troch minútach jazdy sme prechádzali okolo znepokojsivého miesta. Vyzeralo to ako námestie. Bolo štvorcové, dookola lavičky, starožitné lampy a v strede zvláštna

plocha pokrytá hlinou. Okolo nej krúžila partia ľudí v hnedých plášťoch s lopatami. Kopali ako o život. Každý jeden dával do toho všetko, no nechápal som zmysel, keďže nevznikala žiadna jama. Ako keby tú hlinu obracali stále dookola. V nepochopiteľnej slučke. Zvláštno. Nedalo mi sa neopýtať: „Patrik, čo robia tí ľudia?“

„To sú oni, tí blázni, čo som vám spomínal. Cez deň neustále pracujú s pôdou. Dnes kopú, včera som si zase všimol, že tú pôdu hnojili. Po večeroch okolo nej tancujú a spievajú čudesné piesne. Šľak ma z nich traťí, pokiaľ sa to nedá do poriadku,“ povedal a päšťou si buchol po stehne.

„Už to trvá dlho?“ vyzvedal som ďalej.

„Začalo to len pár dní dozadu, keď sa objavilo to kožné svinstvo. Jedného rána som začínal stretávať ľudí v tých nechutných hnedých plášťoch na námestí. Na tvári som im videl chrasty. Najprv úplne drobné, no čím ďalej boli väčšie a väčšie. Včera som videl jedného, ktorý mal celú

tvár obalenú v hnedom hnuse. Fuj, bol to odporný pohľad.“ Patrik sa striasol ako osika. „Aj moja mama chodievala na tieto stretnutia v plášti. Neustále ma presviedčala, že tie chrasty sú dar od prírody. Vraj sme vyvolení alebo niečo také. Nechápal som nikdy, o čom točí. Postupne sa jej to začalo zhoršovať, až sa nevedela pohnúť z postele. Vyzerá fakt hrozne, však sám o chvíľu uvidíte,“ dokončil so slzou na krajíčku.

„Dobre,“ povedal som. Na viac som sa už nezmohol a do konca cesty sme ostali ticho.

Zastali sme pred starším domom s machom zarastenou škridlovou strechou. Patrik v sekunde vystrelil z auta a kýval na mňa, aby som si pohol. Kam sa ponáhľa? pomyslel som si.

Po vkročení do domu na môj čuch zaútočil kyslý puch. Hrozné! Mal som pocit, ako keby mi niekto vrazil nožík do mozgu. Ostal som omráčený a chytil som si rukou nos. Nevedia vyvetrať? preblesklo mi hlavou.

„Maaami, tu si?“ začal kričať Patrik. „Máme návštevu! Spomínaš si

na syna tety Julky? Prišiel nás pozrieť,“ povedal a zastal v miestnosti pred mnou. Bola rozhodne tam a ja som sa už nevedel dočkať.

Na posteli ležala postava staršej ženy, teda, to čo z nej ostalo. Posledná vec, ktorá by sa dala nazvať ľudskou, bola hlava. Ruky mala kompletne obalené hnedastou chrastou a posiate trhlinami. Vyzeralo to, ani keby sa jej koža stala akýmsi tajomným spôsobom kôrou stromu. Riadne starého stromu. Prsty sa jej zlúčili do jedného útvaru, zároveň sa natiahli a pripomínali nepravidelne skrivený konár. Miesto nôh sa jej vytvorili dva drevené objekty. Neobyčajne hrubé a tvrdé. Otrásné, no zároveň aj fascinujúce. Ohromujúci objav. Už som sa nevedel dočkať, kedy si vzorky pozriem u seba v laboratóriu.

„Môžem?“ opýtal som sa Patrika pri nasadzovaní rukavíc.

Prikývnutím potvrdil súhlas.

Priblížil som sa k starej pani. Pohla hlavou smerom ku mne a vydala vŕzgajúci zvuk. Striaslo ma. Čupol som si, pinzetou som sa pokúsil

odobrať vzorku a v tom sa jej začali otvárať ústa. Čakal som, čo povie. Zrejme mi to zakáže a odoženie ma. Nestalo sa. Z útrob zdreveneného tela vyšiel škripavý zvuk a v ústach sa objavil asi päť centimetrov hrubý a špicatý konárik miesto jazyka. To však nebolo to najčudnejšie. Na konci dreveného útvaru sa predieral k životu list. Živý a zelený list. Telom mi prešiel zimomriavkový valec a ruky mi ochabli. V sekunde som aj zabudol, čo vlastne robím, a ostal som zarazený. Ako je to možné? Začínal som pochybovať, či ide o kožnú chorobu.

„Mami, prestaň, však to je tvoj synovec. Frederik. Nespomínaš si? Stále si mi o ňom vravela, že strašne rumázgal v kočiку,“ snažil sa Patrik upokojiť mamu. Mal som však pochybnosti aj o tom, či je o tej bytosti vôbec možné uvažovať ako o človeku.

Jej oči sa obrátili a tvár sa natočila k synovi. Opäť ten škripavý zvuk. Niečo ohavné. Vtedy som si všimol, že mala preriedené vlasy a pomedzi ne klíčili akési drobné výhonky.

Akoby si od vlasov prevzali štafetu a rozhodli sa ich kompletne vymeniť. Srdce mi začalo biť dvojnásobným tempom. Spamätal som sa a rýchlo som pinzetou odobral vzorku z jej nôh. Ona si to ani nevšimla. Nečudoval som sa.

„Vyzerá takto už dlho?“ opýtal som sa Patrika.

„Každým dňom je to horšie a horšie. Ešte včera ráno vedela aj chodiť, ale od večera už len leží na posteli a vydáva ten protivný škripavý zvuk,“ povedal a krivo sa usmial.

„Videl som už všeličo, ale takéto niečo ešte nie. Ako keby sa stávala stromom. Nie som si istý, či ide o kožnú chorobu.“

„Čo myslíte, že to je?“

„Neviem,“ povedal som úprimne. „Viete mi ešte niečo... teda niekoho ukázať?“ Tajne som dúfal, že povie nie a vydám sa domov z tohto desivého miesta.

„Áno, pôjdeme za mojím kamarátom Ondrejom, býva cez ulicu. On vyzeral včera ešte horšie, aj keď sa tomu ťažko verí. Tá tretia fotka z mailu ukazuje práve jeho,“ povedal a

vydal sa k dverám.

Na vlastné oči som videl benígne útvary na koži v Afrike, či malígnymi nádormi posiate telo domorodca v Uruguaji, no na toto sa nechytali. Vážne som pochyboval, či ide o skutočnú ľudskú chorobu. Každopádne to musím preskúmať v laboratóriu. Úprimne, bál som sa toho, čo ma ešte čaká v dedine Ludolačno.

Oprávnene.

Ψ

Patrik kráčal rýchlym tempom, ledva som mu stíhal, no pár metrov od domu z ničoho nič zastal. Vchodové dvere boli vylomené. Nie ako po vykopnutí, oni boli doslova vytrhnuté z pántov a ležali dva metre pred domom. Nevedel som si predstaviť, kto alebo čo mohlo mať takú silu. Strach vo mne narastal.

Vošli sme spoločne do útrob domu. Pomalým a tichým krokom. Obišli sme zničené dvere, prešli opatrne po schodoch a pred nami sa ukázala dlhá chodba.

„Toto čo je?“ vyletelo zo mňa.

Miestnosť bola ako po výbuchu granátu. Podlaha zasypaná kusmi

nábytku, steny posiate nepravidelnými otvormi ako na nejakom šialenom golfovom ihrisku a na strope prebité otvory ako po úderoch baranidlom. Miestnosť sme si obzerali dobrých tridsať sekúnd, kým sme spravili ďalší krok. Patrik zamieril do vedľajšej miestnosti. Dvere boli opäť vytrhnuté a nachádzali sa pohodené na chodbe. Spálňa. Aspoň tak som súdil podľa veľkej postele uprostred izby. Miestnosť, ktorá by mala slúžiť na odpočinok, bola zasněžená perím. Bolo všade – na zemi, na posteli alebo prilepené na stenách. Prebehla tu nejaká pomätená vankúšová párty? pomyslel som si. Rovnakú otázku som sa bál vysloviť nahlas.

Za chrbtom som započul kroky. Rázne a tvrdé, sťa by do domu vošlo stádo slonov. V okamihu som sa obrátil a za mnou stála skupina ľudí v plášťoch. Boli vyšší ako bežní ľudia, to som si predtým neuvedomil. A išiel z nich zvláštny pach. Drevený, drsný, prírodný. Zvláštne. Väčšine z nich nebolo vidno do tváre, no jednému, ktorý sa postavil najbližšie ku

mne, trčala časť spoza kapucne. Krížom cez hlavu, na miestach kde malo byť pravé líce, nos a ľavé oko, sa tiahla drevená vyrážka a uprostred nej bola hnusná tekutina, ktorá mu kvapkala na plášť. Striaslo ma.

„Čo tu robíte? A kto je to?“ prehovril zahalený chlap výzgavým hlasom a ukázal na mňa rukou, ktorá bola kompletne ukrytá v plášti. Tušil som prečo.

„My čo tu robíme? Vy čo tu robíte? Toto je Ondrejov dom a vy tu nemáte čo hľadať!“ zvriskol na nich Patrik.

„Ukl'udni sa, Paťo, sme tu v správnej veci,“ povedal hlas najbližší k môjmu sprievodcovi a dal si dole kapucňu. Pod ňou sa skrývala hlava staršieho pána, síce ľudská, ale tiež začínala mať známky obalenia drevenou skazou. Spod goliera mu vytrčali hrubé a drevité mozole, ktoré sa tiahli až po uši, a na plešinou ovládnutej hlave boli rozsadené malé a ostré konáriky v rôznych tvaroch a dĺžkach. No niečo odpudzujúce.

„Pán starosta, ospravedlňujem sa, nespoznal som vás,“ povedal Patrik

miernejším tónom.

„Povieš mi konečne, kto je ten neznámy človek a čo tu robíte?“ opäť namieril ruku smerom ku mne a pozrel sa na mňa vražedným pohľadom. Nebolo v ňom nič ľudské.

„Nemusíte mať hned' obavy, to je môj bratranec Frederik. Pamätáte? Z Bratislavy, spomínal som ho viackrát,“ povedal, buchol ma po ramene a ja som na znak súhlasu prikývol. „Chcel som ísť skontrolovať Ondreja, už včera sa mi nezdal, no keď sme sem vošli... Čo vám poviem? Ako po výbuchu a po ňom ani stopy,“ povedal Patrik a začal sa rozhliadať po miestnosti.

Medzi skupinou ľudí v plášťoch sa spustil akýsi šumot. Vyzeralo to, že si začali niečo šepkať v jazyku, ktorý som nevedel rozoznať. Trvalo to pár sekúnd a v momente znova ustalo.

„Pod'me,“ zavelil starosta dediny a celá skupina ľudí sa začala vypratávať z domu.

Po chvíli sme tam ostali len my dvaja.

„Ideme?“ opýtal sa Patrik so zvláštnym úsmevom.

„Kam?“ odvetil som.

„Však za nimi. Isto idú pátrať po Ondrejovi. Nenechám ho predsa v ich rukách! Ktovie, aké s ním majú úmysly. Stavil by som sa, že to nebude nič s kostolným poriadkom,“ povedal rázne.

„Tak teda poďme,“ povedal som i napriek tomu, že vo mne vrel strach a pocit neistoty z tohto čudesného miesta. V jednom mal Patrik rozhodne pravdu. Nič tu nebolo v súlade s kostolným poriadkom.

Nasledovali sme zvuk hlasov. Dokázal som rozoznať, ktorý z nich je starostov, ale zvyšok osadenstva znel čudne. Mumlal. Nebolo možné rozumieť, čo si medzi sebou vravia, no zároveň boli dosť hluční. Bolo mi jasné, že im nezáležalo na tom, či ich niekto sleduje alebo nie. Mali svoj vlastný cieľ, za ktorým prahli.

Mrmot bol čoraz bližšie. Zastali. Tiež sme spomalili tempo a začali sme sa drobnými krokmi približovať. Hlasitý chaos prapodivných zvukov ustal a spustil sa zvláštny spev. Nikdy som nič podobné nepočul. Modlitba? Žalospev? Či chorál?

Nevedel som to nikde zaradiť, no i tak mi to spôsobovalo zimomriavky po celom tele.

Pred nami som zbadal husto zarastený ker. Ukázal som na neho prstom a Patrik prikývol. Prikradol som sa ku kríku, zohol som sa a odkryl vetvičku. Patrik urobil to isté. Partia uctievačov kľáčala pred nami v akomsi prapodivnom polkruhu. Spievali a klaňali sa. Začínal som mať z toho mimoriadne znepokojivý pocit a živočíšny strach mi stisol žalúdok. Zrak som zamieril pred partiu šialencov a vtedy som zbadal, čomu sa klaňajú. Tep mi vyletel do neba, dych sa zasekol a žalúdok sa zmraštil do krčú.

Asi meter pred nimi sa rozprestieral desivý výjav. Chaos, ktorý ukradol ľudskosť a nahradil ho hrôzou z lesa. Uprostred veľkého trnistého kríku sa rozťahovala obrovská, až groteskne pretiahnutá hlava. Zrejme Patrikovho kamoša.

Ústa boli neprirodzene otvorené dokorán, v neľudskom úškľabku. Sánka bola odtrhnutá od lícných kostí a celý chrup vyzeral ako keby

ho niekto nasilu rozťahol do obludnej dĺžky. Z rozďaveného hrdla sa tiahli trnité liany, ktoré sa zatačali a prenikali do otvorov kedysi patriacich očiam. Boli to ohavné mosty spájajúce chuť a zrak do nepričítnej kombinácie zmyslov. Z nosa sa stal jeden veľký čierny pichliač a vlasy mal pospletané do jedného kľbka s nespočetným radom ostnatých výhonkov. Vlasy a trnité tenké chápadlá sa okolo seba točili v nekonečnom objatí, ktoré znamenalo ich večné súžitie. Z hrude mu trčali reb-
rá krížom cez pokožku a napájali sa na okolité bodavé výhonky démonického kríku. Kosti v nohách musel mať roztrieštené na maličké kúsky, pretože jeho dolné končatiny sa stali obrovskou do seba zatočenou špirálou, ktorá sa tiahla až poza jeho predĺženú hlavu. Horné končatiny tiež podpísali dohodu s prírodnou temnotou a narástli do hrozivého rozmeru. Z miest, kde kedysi sídlila päť prstov, sa vynárali desiatky lián. Boli zarastené ostňami, prekrížené okolo seba, ponad seba a dokonca cez seba, až vytvárali akúsi nepriro-

dzenú pavučinu plnú hadovitých chápadiel.

Odrazu sa to pohlo. Zvuk prasknutia zaplavil celý les.

Roztriasol som sa. Lesná obluda oblečená do trnitých šiat pohla ozrutnou hlavou a vydala zo seba hlasitý, vysoký tón. Znelo to ako vzlyk samotného pekla. Rýchlo som obrátil pohľad na Patrika. Bol na tom ešte horšie ako ja. Schúlený do seba ležal na zemi a triasol sa ako osika. Príšerne ma to vydesilo. Nevedel som, čo robiť a v tom ma upútala scéna pred nami. Pred zhluk maniakov sa postavil starosta, natiahol ruky smerom k monštru a prehovoril.

„Sláva dokonalému splynutiu človeka s prírodou! Rada je na nás a povinnosť čaká, moji drahí nasledovníci.“

Polmesiac tvorený z ľudí v plášťoch, ak ich ľuďmi ešte môžem nazývať, sa začal neprirodzene triasť. Ako keby ich šľahal z každej strany vietor. Trasenie sa zmenilo na vibrovanie a ich telá sa začali oddeľovať od pôdy. Viac som nezniesol a roz-

behol som sa smerom k autu. Z hlavy mi vypadol Patrik a jeho pohľad uväznený v nekonečnom strachu. Chcel som prežiť a byť čo najďalej od tejto hrôzy, ktorá nemala nič spoločné s ľudskou existenciou a mojím vedeckým chápaním sveta.

Nepamätám si, ako som sa vrátil k Patrikovmu domu. Ani náznak spomienky, či omrvinka prežitého. Nič, ani čiarka. Vtedy som si uvedomil, že som tam Patrika nechal napospas osudu. Nenávidel som sa za to, no pud sebazáchovy bol silnejší. Chcel som len čo najskôr sadnúť do auta a vypadnúť.

Nedalo sa. Moje auto, i napriek tomu, že mohla prejsť maximálne hodina, odkedy som ho naposledy videl, bolo kompletne zarastené predĺženými rukami lesa. Môj šok sa umocnil, ak to ešte vôbec bolo možné. Zdalo sa, že si ho samotný les privlastnil a naveky zobral do náručia.

Nemožné!

Prišiel som k nemu a začal som strhávať pichľavé liany. Jednu za druhou. Bodlo ma to. Ostrá bolesť

mi prenikla cez pokožku a vystrelila až do hlavy. Nezastavilo ma to a pokračoval som ďalej. Išlo to pomaly, ruky sa mi začínali obaľovať do červených rukavíc krvi a strácal som v nich cit. Auto však ostalo bezo zmeny. Pár drevených hadov som síce strhol a vytvoril otvor odhaľujúci okno auta, no to bolo málo. Dohnúť som sa nedostal.

Z lesa som započul pohyb. Doľahol ku mne nečakane, až som z hrôzy skamenel. Blížilo sa to veľkou rýchlosťou a vydávalo pri tom dupot ako črieda byvolov. Mal som pocit, že sa samotný les postavil na nohy a rozhodol sa, že ma dostane. Pulz nabral závratnú frekvenciu, až som mal pocit, že mi srdce vyskočí z hrude. Stuhnutie povolilo a pohl som sa. Prvý krok bol ťažký, moja noha vážila pomaly sto kíľ. Druhý krok už šiel ľahšie.

Stromy, ktoré slúžili ako brána do lesa, sa dali do pohybu. Bolo to už celkom blízko a chcelo ma to vtiahnuť do lesnej temnoty. Nemohol som dačo také dopustiť. Zrak som odvrátil a uháňal som, čo mi len sily

stačili.

Dedina bola prázdna. Nikde som nevidel ani živú dušu, či nepočul ani tichý zvuk. Všetko bolo mŕtve. Nemú prázdnotu preťal hlas, ktorý by som najmenej čakal. Detský spev. Zvláštny zborový detský spev. Už dlhšie som mal pocit, že som uväznený v nočnej more, toto mi to len potvrdilo.

Čo ak tam nejaké dieťa potrebuje pomoc? preblesklo mi hlavou.

Dupot lesa som už za chrbtom nepočul, čo ma aspoň trochu upokojilo, a tak som sa vydal za detskými tónmi.

Prešiel som ďalšiu ulicu, opäť ani živá duša, nasledovala druhá a za ňou som zazrel pohyb. Dlhá, nízka budova – škola. Vedľa nej pozemok za plotom a tam hŕstka detí. Z diaľky som na nich dobre nevidel. Vydal som sa bližšie. Ovládol ma znepokojivý pocit, tvár mi zalial pot a začalo sa mi ťažšie dýchať. S tými deťmi nebolo niečo v poriadku. Zatiaľ som nevedel čo, niečo mi tam však vadilo, časť mňa mi šepkala čosi hrozivé a desivé, no nepočúval som, až keď

som došiel k plotu, tak som musel uznať krutú pravdu. Neboli to už deti, ale choromyseľný zjav diabolského lesa.

Drobné detské postavičky boli pospájané zhlukom drevených červov. Ako keby sa spolu držali za ruky, len miesto rúk ich spájali trnité laná do jedného uceleného kruhu. Malé nôžky mali zahrabané do pôdy, zvyšok tiel bol obrastený machom, ako keby si ho obliekli miesto šiat, no najdesivejšie boli ich hlavy. Z tvár sa im vytratila všetka ľudskosť. Bol som presvedčený, že aj zabudli, aké je to byť človekom.

Ústa mali dokorán otvorené, miesto jazyka z nich vychádzal dlhý ostnatý červík a čo sa mi z diaľky zdalo ako zborový spev, teraz mi pripomínal nárek. Žalospev lesa. Spievali kvôli utrpeniu alebo naopak oslavovali prerod? Temná ária prijatia novej podoby? Prepadli ma hrôzostrašné myšlienky a následne som spravil, čo som nemal. Pozrel som sa jednému stvoreniu do očí. Do prázdnych čiernych očí.

Kreatúra, ktorá bola kedysi ne-

vinným chlapčekom, ma začala hypnotizovať. Nútila ma priblížiť sa. Spravil som prvý krok, potom ďalší. Bolo to silnejšie ako ja, no bojoval som. Najprv to nešlo, snažil som sa uhnúť zrakom na stranu, ale bol som príliš slabý. Uvedomoval som si, že robím niečo proti svojej vôli, no strácal som nad sebou kontrolu.

Od dieťaťa ma delil už len necelý meter a vtedy ma niečo chytilo za ruku. Niečo ostré a bodavé. Zacítil som pálčivú bolesť. Zvrieskol som.

Opäť som prebral moc nad vlastným telom a pozrel som na postavu, ktorá mi zvierala ruku v drvivom stisku. Stredne vysoká žena v saku s veľkou červenou čelenkou, ktorú mala utopenú v hustých čiernych vlasoch. Následne mi zrak spočinul na mieste, kde by mala mať oči. Žiadne tam neboli, ale miesto nich sa tam rysovalo niečo iné. Stislo mi žalúdok a opäť ma zalial pot. Z očných otvorov sa na mňa začínali natáhovať chápadlové laná posiate trnmi. V každom očnom otvore ich mala hústku, neustále šibali okolo seba a začínali sa ku mne približo-

vať. Horko-ťažko som si vyslobodil ruku, ktorá sa mi okamžite zaliala krvou, a rozbehol som sa. Detský žalospev postupne strácal silu a ja som utekal. Najrýchlejšie ako som vedel. Nevedel som kde, no chcel som byť od školy posadnutej hrozi-
vou silou prírody čo najďalej.

Ocitol som sa na mieste, ktoré som spoznával. Išiel som okolo autom, nemal som však tušenie, koľko odvtedy prešlo času. Boli to hodiny či dni? Strácal som rozum. Predo mnou sa začínalo črtať námestie, no jedna vec mi tu nesesedela. Keď som šiel tadeto naposledy, aj keď som sa už nemohol na svoj rozum spoliehať, tak uprostred námestia nebolo nič. Iba kus vykopanej pôdy. Teraz tam však bolo čosi iné, niečo sa tam nachádzalo a bolo to ozrutné. Vyzeralo to ako jeden veľký strom, lenže sa neustále hýbal. Nechápal som, ako je možné, že tak rýchlo vyrástol.

Naozaj mi už rozum neslúži? Jedinú nádej na únik som mal krížom cez námestie, správny smer som si pamätal. Neďaleko má byť hlavná cesta a východ z tejto nočnej mory.

Nech to stojí, čo to stojí. Vybral som sa do srdca dediny.

Obrovský strom bol ustavične v pohybe. Ako keby boli konáre živé a šibali okolo seba sťa bič. Nerozumel som tomu. Keď som prišiel bližšie, zachytil som akýsi nepríjemný zvuk. Postupne sa trieštil na desiatky malých a ubolených hlasov. Ako keby kričali, vrieskali od bolesti. Čo sa tam naozaj deje? Po celý čas som bežal, tak som sa k tomuto znepokojivému výtvoru prírody dostal pomerne rýchlo, no keď som bol už dosť blízko, paralyzoval ma strach a ostal som sa len dívať.

Od samotných koreňov až po korunu tvorila strom zlepená masa ľudských tiel. Spájali sa spolu, prelínali sa cez seba, niektoré do seba aj vnikli a iné zas vychádzali z útrobov ďalších tiel. Premena celej dediny v jedno prírodné skupenstvo bola čochvíľa dokonaná. Ostanú navždy uväznení v chaose, ktorý ich úplne pohltil a vytvoril niečo sadistické, nemorálne a zároveň nadpozemsky beštiálne.

Z každej časti stromu vychádzal

hrozivý spev. Smutná pieseň straty identity, no zároveň aj oslava prepomenia sa do veľkému celku. V jednom momente som nevedel, či som sa už definitívne nepomiatol. Môže byť toto pravda? Stál som tam ako socha a s otvorenými ústami som si obzeral toto rúhavé dielo temnej moci prírody.

Vtom som započul niečo známe. Hlas, ktorý som poznal.

„Patrik!“ zajačal som.

Asi v dvojmetrovej výške, s natiahnutými rukami, na mňa kričala časť Patrikovho tela. Nohy už patrili moci prírody, no hlavu a ruky mal ešte ľudské. Kričal na mňa z plných pľúc, ale nevedel som rozoznať slová. Niečo sa vo mne pohlo a urobil som krok dopredu.

Rozhodne ten hlas patrila Patrikovi, no niečo sa mi na tom nezdalo. Neboli to slová, čo z neho vychádzali, ale akýsi nepochopiteľný plač. Vtom som si uvedomil, že sa neviem zastaviť. Opäť som stratil kontrolu nad svojím telom, tentoraz naposledy.

Moje ruky sa zdvihli dopredu a

spojili sa s Patrikovými. Vtedy mi to došlo a pochopil som plán prírody. Je to nevyhnutné a zároveň úžasné zdieľať svoje telo a vedomie s ostatnými, rásť ako strom, v pokoji čeliť prúdom času a kvitnúť v nekonečnej kráse. Netrvalo dlho a stali sme sa jedným. Úchvatnou prírodnou záhadou. Už som viac nebol doktorom Frederikom Bledým, ale plnohodnotnou súčasťou ľudu lesa. Stromom, ktorý bude zosobňovať dedinu Ľudolačno. Odteraz až naveky.

Lukáš Polák

Narodil sa v Rožňave a vyštudoval Technickú univerzitu v Košiciach. Momentálne pracuje ako technolog pre rakúsku firmu vyrábajúcu výťahy.

Nádejný autor hororu začal písať už pred ôsmimi rokmi, a to pre vtedy neznámy webzine In Vivo magazín, následne si prešiel e-magazínom metalexpress.sk a prispieval do najväčšieho česko-slovenského časopisu o rockovej hudbe Rock Hard.

V roku 2016 založil vlastný portál Hlukoskop.sk, kde je už piaty rok šéfredaktorom.

Pred tromi rokmi sa v ňom prebudila túžba po písaní beletrie.

Už od detstva prechováva lásku k hororom, a tak začal písať poviedky, ktoré sú zverejňované na stránke scifi.sk. Na tomto portáli zameranom na fantastiku je súčasťou redakcie a aktívne píše recenzie na hororové diela.

Na jar minulého roka napísal dlhšie dielo, román KRIAKY, ktorý vyšiel v januári tohto roka.

Aktuálne pracuje na ďalšej knihe, ktorá bude dejovo nezávislá od KRIAKOV, no takisto bude plávať v hororových vodách.

Facebook:

<https://www.facebook.com/lukaszkriakov>

Instagram:

https://www.instagram.com/lukas_z_kriakov/

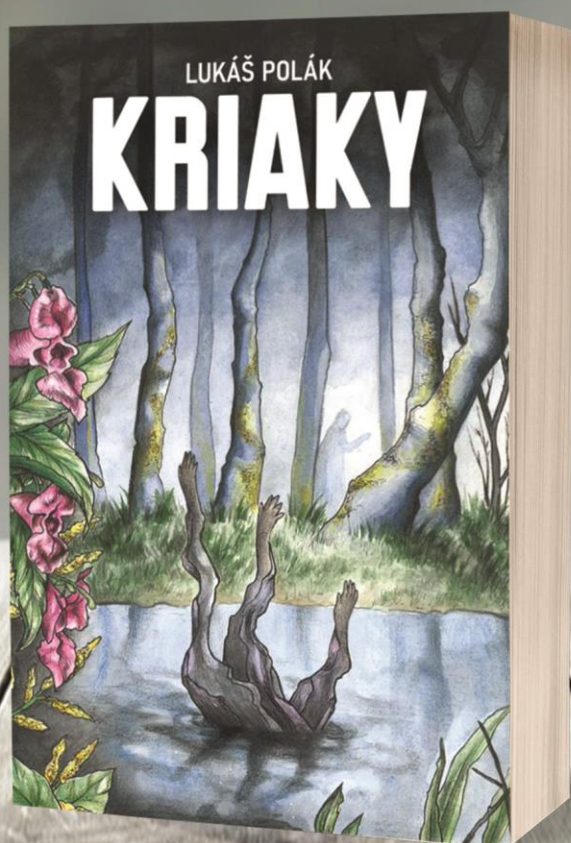
Tiktok: [@lukas.z.kriakov](https://www.tiktok.com/@lukas.z.kriakov)

Lukáš Polák - KRIAKY

Kniha rozpráva príbeh o záhadnom jazere v dedine Kriaky, ktoré má nepriaznivý vplyv na jej obyvateľov a postupne ich mení na neľudské bytosti. Autor tu spája prvky typické pre dvoch hororových veľikánov. Dedinka plná bizarných postáv, kriminálna zápleтка a mysteriózna atmosféra ako od Stephena Kinga a príšery z temných svetov, aké nájdete len v dielach majstra H.P. Lovecrafta. Spojením týchto dvoch svetov vzniká jedinečný príbeh, ktorý nielen zaujme a vystraší, ale aj pobaví.

Kniha je dostupná:

Funtastic.sk
Martinus.sk
PantaRhei.sk
Gorila.sk
knihyprekazdeho.sk
megaknihy.sk
moja-kniha.sk
najlacnejsie-knihy.sk
vydavatel.sk
hrebenda.sk
literama.sk
alterego.sk





Na horor sa často nazerá ako na brakový žáner. Kde je podľa vás jeho miesto v literatúre? Čo špecifické a originálne ponúka čitateľovi?

Honza Vojtišek:

Horor ale je brakový žáner. Výraz brak však nelze vnímat pouze jako cosi negativního a nekvalitního, de-honestujícího. Jde o označení žánerové literatury a i v jejím rámci může být brak kvalitní a hodnotnou literaturou. Vždyť např. Stephen King většinou nepíše nic jiného, než brak – tedy žánerové příběhy „nesplňující nároky kladené na tzv. vysokou literaturu“, abych citoval jednu z mnohých definic braku.

Lze najít prohlášení, že horor je nejplastičtější, nejpružnější a nejpestřejší z žánrů. Je schopen do sebe absorbovat prakticky cokoli a ve svých – notně rozšířených – mezích zpracovávat jakékoli téma a reagovat na realitu. Děsivou nebo mrazivou realitu. Horor je reflexí autorova či čtenářova vlastního strachu, obav a nepříjemného rozpoložení. Každý se bojí něčeho jiného, horor nabízí na jednu stranu výběr a odhalení toho strachu, na stranu druhou jeho ukojení. Umožňuje čtenáři nahlédnout do jeho vlastního nitra a odhalit tam věci, které si nebyl ochoten připustit nebo o nich dokonce vůbec ani nevěděl. Pokládá mu otázky a vyžaduje od něj odpovědi. Já sám

tvrdím, že žiadny jiný žánr se tak komplexně nevěnuje člověku a nejde tolik do jeho hloubky a podstaty.

Horor může být, a nejednou i je, alegorií reality.

Je personifikací osudového: „Co kdyby...“

Kromě toho je to ale, jako jakékoliv žánrové umění, také zábava. Záleží už na autorech a čtenářích, co z toho v hororových dílech hledají.

Zuzana Droppová:

Ten, kto sa na horor pozerá ako na brakový žáner, je ideálnou obeťou do hororu. Poznám veľa ľudí, ktorí tvrdia, že nemajú horory radi. A potom si odrazu spomenú na nejaký, ktorý sa im páčil. A o chvíľu na ďalší. V podstate všetci máme horory radi. Akurát niektorí viac a iní menej. Alebo tak po svojom.

Ani ja nemám rada všetky horory. Napríklad ducháriny mi skoro nič nehovoria. Akosi sa neviem nechať presvedčiť, že by som sa toho mala báť. No tak, ako každý, hneď teraz si viem spomenúť na dve či tri ducháriny, ktoré sa mi páčili.

Ingrid Rudavská:

Vôbec to nie je brakový žáner. Práveže naopak, je v ňom najviac psychológie, introspektívy, vykreslenie atmosféry, pocitov, opisov. Je to najvernejší a najprirodzenejší literárny žáner, presne ako naše základné pocity: strach, smútok, osamelosť... U mňa je na poprednom mieste. Je to najduchovnejšia literatúra.

Čitateľovi ponúka zamyslenie sa nad svojou exstenciou, pocitmi, náhľad do seba, spracovanie pocitov, udalostí, rady, myšlienky ako sa vysporiadať so svojim strachom, úzkosťou, so svojou psychológiou, svojím nevysvetliteľným, často nepoznaným ja – čiže to, čoho sa viacerí obávame. Bojíme sa spoznať sami seba, nazrieť do seba. Čo tam asi odhalíme, koľko zlých, ale aj dobrých vlastností? Horor z tohto čerpá, preto je to najdôležitejší literárny žáner.

Pavel Skořepa:

Ono celkove na fantastiku se hledí jako na okrajový žánr a já úplně ne-

rozumím proč. Do jisté míry si to autoři dělají sami tím, že chtějí být vymezení mimo maistream a nejlépe ještě v rámci fantastiky od sebe navzájem. Za mně je jakékoliv škatulkování uplný nesmysl. Autor má především psát o věcech odehrávajících se v prostředích a zákonitostech žánrů, které jsou jeho nitru blízké, anebo naopak jej dráždí. A vše se dá krásně a dle libosti kombinovat. V tomto smyslu je hororový žánr a obecně celá fantastika nevyčerpatelným zdrojem nápadů. S jejich pomocí se dá pro autora daleko lépe a svobodněji sebevyjádřit. Čtenáři je díky tomu daleko jednodušší takový text zpětně pojmout, ať už jen pro ukrácení dlouhé chvíle či k hlubokému zamýšlení, z kterého až v nitru zamrazí.

Andrea Farkašová:

Horor považujem za rovnocenný žánr a dokazuje to jeho história aj popularizácia filmom. Film má tú výhodu, že pracuje s viacerými rozmermi, ktorými dokáže presvedčiť o svojich kvalitách a možnostiach, aj o

existencii alebo neexistencii hraníc hororu a cezžánrové prenikanie, zároveň si neuvedomujeme, že sa ochudobňujeme o možnosti vystavať si ho vo vlastnej fantázii na rozdiel od toho, keď horor „len“ čítame. Brakovým žánrom bol možno zo začiatku, nie príjemným rožkom literatúry, pretože sa dotýkal emócií strachu, hrôzy, desu – niečoho považovaného za nízke, pudové, nepríjemné, niečoho deštruktívneho, nechceného – takže vlastne náš prístup k hororu odrážal náš prístup k emóciám, ktoré sme dlho popierali a v psychológii nemali plnohodnotné miesto ako niečo hodné skúmania a prijímania ako naša súčasť.

Horor sa týka, ako som spomínala a spomína sa stále – strachu. Teda našej vôle prežiť a prekonávať pritom akékoľvek prekážky. Strachu zhmotneného v ľuďoch a odrážajúceho sa od ľudí. Aj príšery z prírody pochádzajú od ľudí, aj krvilačné zvieratá sú len zhmotnením ľudských predstáv. Psychózy vychádzajú z ľudského nevedomia. Oživené predmety, duchovia, tma... Všetko, čo človek

nepozná, alebo sa bojí poznať, je hororové, desivé. Horor človeku drzo predkladá jeho najhoršie postavy a robí to rôznymi spôsobmi – a to je dobré. Hrôzu vyvolávajú aj formy, ktorými príbeh vykrešľujeme – uhly kamery, rýchly strih, špeciálne zvuky a ozvučenie vo filme, výber črepiení príbehov a pohľady rôznych postáv a ich psychologického rozpoloženia v knihách. Ako bolo povedané v Nekonečnom príbehu – fantázia nemá hraníc, tie hranice si stavíme my sami. Ale to som už asi prekročila hranice otázky.

Lukáš Polák:

Označiť horor ako brak je podľa mňa lenivé alebo to vychádza z nepochopenia žánru, prípadne z odsúdenia z dôvodu strachu. Každopádne, ja vnímam horor ako vznešený, zaujímavý a rôznorodý žáner.

Horor, oproti iným žánrom, ide o krok ďalej, za hranice, kde iní nemajú odvahu vojsť. Či už hovoríme o myšliach šialených vrahov, temných svetoch, rôznych príšerách či monštrách alebo duchoch. Horor

žije v nás aj po jeho vypnutí či zatvorení knihy. Strach a hrôza pretrvá. Spomeňme si, koľkí z nás sa po hore báli vojsť do temnej chodby či pozrieť do zrkadla. Takúto moc nemá žiaden iný žáner.

Zároveň je horor ako žáner mimoriadne pestrý, neviem či pri iných žánroch máme toľko podžánrov ako práve tu, napr. duchársky horor, found footage, folk horor, home invasion horor, gore horor, slasher, giallo, splatter, bodyhoror...

Horor je teda niečo viac ako len literárny alebo filmový žáner, je to okno do desivých svetov, kde málokto má odvahu nakuknúť a možno preto ho radšej odsúdi, ako by si mal priznať, že má strach.

Je nastolená hrôza jediným kritériom kvality, alebo môžu silné stránky príbehu tkvieť aj v niečom inom, než len v zámere vydesiť?

Honza Vojtíšek:

Nemyslím si, respektive nedefinujem horor pouze jako nositele a budite-

le strachu. Horor může vyvolávat i nepříjemné stavy, znechucení, odpor. Zneklidnění, narušení a nabourání klidu, pohody a bezpečí. Podstata hororového příběhu nemusí tkvět pouze v atmosféře ale i v nosném tématu, vycházejícímu z přístupu k němu a jeho vnímání, jak jsem zmiňoval v závěru předchozí odpovědi. Je Vymítač ďábla příběhem o démonem posedlé dívce nebo příběhem o postavení matky samoživitelky vychovávající pubertální dceru v tehdejší společnosti? Je To příběhem o vraždícím klaunovi nebo o hrůzách a povaze lidského zla? Jsou Čelisti (a nemyslím filmovou verzi) o lidožravém žraloku nebo o strastech jednoho manželství? Je Noční můra v Elm Street o vraždícím duchovi upáleného vraha nebo o přechodu z dětství do reality dospělosti a nedůvěře dospělých v dětství? A takto by se dalo pokračovat. Kvalita hororového příběhu může spočívat v mnoha aspektech, byť žánrové zařazení nastoluje jisté předpoklady. Suchý popis očividně děsivé události nemusí zaujmout tak, jako brilantní

odvyprávění jen lehce tajemného příběhu.

Zuzana Droppová:

Mám rada hrôzu, ale nie vydesenie. Podľa mňa zlú povesť robia hororom infantilné jump scares, kde premotivovaný zvukár do úplného ticha odrazu švacne úplne nereálny, príšerne silný, uvrieskaný zvuk, kde všetci vyletia z kože. V knihe sa to, našťastie, urobiť nedá.

Ja mám radšej to, čo nevidíme. Čo iba tušíme. Čo sa domnievame. Naša vlastná fantázia dokáže divy.

Okrem toho, sú príbehy, ktoré sú v bežnom svete považované za drámy, sci-fi, historické, či dokonca komédie, no v mojej hlave sú to horory.

Poviem vám príklad: Matrix. Týždeň som bola vydesená do špiku kostí, že by to tak naozaj mohlo byť.

Ingrid Rudavská:

V kvalitnom horore nejde vôbec len o vydesenie, ale o introspektívu, psychológiu, zamyslenie, pracovaním so svojimi pocitmi, so sebou

samým, o skúmanie samých seba.

Pavel Skořepa:

Určite to není jen o nastolení hrůzy, když dnešní člověk je už natolik otupený vším okolním, že více na něj spíš platí prostředek znechucení, než že by ho daný hororový film či kniha mohly vyděsit. Je to o vyšoupnutí z komfortní zóny a na prostředku závisí jako na dobrém nápadu, kterým se toho dá docílit. Na dobrém autorovi potom je, jak se mu podaří originálně namýchat chutně nechutný či hrůzostrašně úžasný „koktejl“ z toho, co už bylo vyjádřeno i mnohokrát předtím. Ovšem jemu se to podaří tak nějak nově a svěže, jestli je slovo „svěží“ vhodné použít ve spojitosti s hororem, takže „zatuchle svěže“...

Andrea Farkašová:

Samozrejme, ako je to aj v iných žánroch! Obsah aj forma ponúkajú obrovské možnosti ako vyvolať strach. Experimentovať môže ktokoľvek s čímkoľvek. Prerozprávajú sa staré známe príbehy novým spô-

sobom, alebo nové príbehy starými spôsobmi. Hrôza je hlavná ingrediencia, ale nemusí byť pridaná do príbehu hneď na začiatku a rovnako nemusí byť sólovou ingrediencou, môže vzniknúť zmiešaním viacerých zložiek príbehu, postáv, myšlienok, príbehových línií. Hrôza môže vzniknúť mimo príbehu a knihy aj filmu, vzniká aj tak hlavne v hlave človeka, ktorý pozerá a číta. To, že si v predstave prevedieme myšlienku príbehu do pomyselnej skutočnosti (a ušijeme si ju na seba), vyvoláva hrôzu. Pritom je to ilúzia. Ale hrôzu môže vyvolať čokoľvek – aj romantický príbeh alebo dráma. Horor hrôzu berie ako materiál a môže ju násobiť, zosmiešňovať, zosobniť rôznymi spôsobmi, parodovať, zmenšovať, tvarovať, tesať, preháňať... Pracuje s ňou ako sochár s hlinou. A kvalita ako kategória alebo charakterová vlastnosť, črta môže byť subjektívna kategória – záleží od človeka. A od našich očakávaní a nárokov. Ja som mala zo začiatku vysoké nároky, ale znemožňovali mi užiť si horor (nielen) a jeho iné kvality. Tak

som z nich upúšťala a upúšťala až sa mi podarilo dospieť do štádia, kedy si film chcem pozrieť/knihu prečítať bez nárokov. Je to veľmi oslobodzujúce. Tým dávam akémukoľvek žánru šancu zamilovať sa doň.

Lukáš Polák:

Hrôza v horore je dôležitá, to je pravda, no hororový príbeh musí mať niečo viac, aby zaujal, čo záleží aj od toho, čo chce ním autor povedať. Napríklad pri folk horore je dôležité aj „mytologické“ pozadie alebo pri duchárskom príbehu aj pozadie ducha a jeho hĺbka a pri gore zase nápad na kreatívnu „nechutnosť“, takto môžem pokračovať ďalej.

Ako všade, aj tu je dôležitý príbeh a spôsob rozprávania. Keď máme nudný a ničím zaujímavý príbeh a jednu desivú scénu, tak dielo nemôžeme označiť ako kvalitné i napriek tomu, že dokáže vydesiť.

Aké boli vaše prvé skúsenosti s hororom? Čo vás priviedlo k rozhodnutiu venovať sa tejto tvorbe?

Honza Vojtíšek:

O jedné z prvních českých hororových knih se učí už na základní škole. Tedy nevím, jestli ještě pořád, povinnou školní docházku jsem absolvoval ještě v minulém tisíciletí. Takže první byla jednoznačně Kytice. Pak filmová verze Kingova Cuja, to je zřejmě první horor, který si vybavuji, že jsem viděl (nebudu-li počítat Pannu a netvora Juraje Herze). Pak Vetřelci. Později mi matka nabídla k přečtení Osvícení. Nějaká vědomá záliba v hororu se objevila někdy ve třinácti, čtrnácti, kdy u nás probíhal boom „pokleslé“ kultury, kina a videopůjčovny byly plné béckových hororů a my si to užívali. Samozřejmě první obliba byla v nechutnostech a mordech, počítali jsme oběti a mrtvoly, když jich bylo málo, film jsme zavrhlí. Byla to ale skvělá doba – kdy jsme ve videopůjčovně i přes hodinu vybírali horor, který jsme si pak večer pouštěli u kamaráda, jehož rodiče odjeli na víkend. Až později jsem začal odhalovat povahy a odstíny strachu a atmosféry a zjišťovat, co vlastně horor

vypovídá o mně samotném, co dokáže říct o mně mně samotnému, co všechno skrytého dokáže odhalit. Horor mě také přivedl k poznání, že největším zlem byl a je člověk, on je jeho personifikací.

Zuzana Droppová:

Odmalička som bola obrovským fanúšikom filmov a kníh. Ešte na základnej škole som si prečítala hororovú knihu Rybník, ktorú dodnes považujem za skvost. Úplne ma fascinovala autorova schopnosť dostať sa čitateľovi pod kožu. Miestami som nedýchala. Potom nastala moja King-epocha, ktorá trvala dlhé roky.

Keď som videla film Alien, dva dni som nespala. Ale nie od strachu. No dobre, trochu aj od strachu, v podstate som sa skoro posrala, keď ten ohyzd vyletel Kaneovi z hrudníka. Ten film bol asi najlepšie, čo som dovtedy videla a precítila. Bolo mi jasne, že moja sci-fi/hororová dráha je nastolená.

Ingrid Rudavská:

Moje prvé skúsenosti pramenili

z detstva. Domáce násilie a týranie. To bol každodenný horor. Asi preto inklinujem k tomuto žánru, lebo mi najviac pomáhal sa s tým vyrovnávať. Hrdinovia prežívali niečo podobné, dodávalo mi to nádej, rady čo robiť, ako postupovať, ako sa s tým vyrovnáť. Takže skutočný život.

Pavel Skořepa:

Jak už jsem odpověděl výše, je to o potenciálu žánru a o možnostech kombinovat nevyčerpatelnou studnici jeho vyjadřovacích prostředků.

No a první zkušenosti s hororem byly zaručeně v dětství pohádky, z nichž mnoho a mnoho si se svými hrůzostrašnými motivy může s klasickým i moderním hororem podat ruce. Archetypy se prostě nezapřou. Tudíž není nic jednoduššího pro dětskou duši, jak ji „zkazit“ a probudit u ní k tomuto žánru lásku, než právě čtení pohádek na „dobrou noc“.

Pak už byl jen krůček k tajnému sledování filmů o pátečních večerech, když začínalo vysílání TV Nova a hororové páteční noci. K tomu do-

cházelo s väčším či častejši s menším úspechom, pokiaľ došlo k odhaleniu, čož znamenalo vypnutie filmu v tom najlepšom.

A s pribývajúcimi léty se můj vkus už jen krystalizoval do dnešní podoby. I s ideou a potrebou aktivního tvůrčího přispívání.

Andrea Farkašová:

Nič. Prosto som ako decko rada rozprávala hororové príbehy. A keď som ich chcela zapísať, tak som ich zapísala, a potom som už zapisovala rad radom všetko. Nielen niečo hororové. Veľakrát sa žánre prelínajú – ako v živote. Nesnažím sa splniť nejaké žánrové prvky alebo do toho zahrnúť. Vtipná je moja prvý skúsenosť s hororom – mala som koľko, jedenásť, desať? Deväť? Osem rokov? Keď sme si spravili seánsu s rodičmi a spali sme na rozťahnutom gauči v obývačke všetci spolu a naši si mysleli, že hlboko spíme a pustili si doteraz môj obľúbený horor – Lesného ducha. Uprostred filmu som sa zobudila a cez prsty ho pozerala. Tá scénka sa mi vryla do hlavy

– jedno z dievčat pod dvierkami v podlahe vykúka, zmenené, posadnuté lesným duchom a jej hlas, ten hrôzostrašný, neľudský hlas a smiech. Ako sa môže niekto takto zdeformovať? Bola som vydesená aj fascinovaná zároveň. Potom prišiel Cintorín domácich zvieratiek, a to už som bola stratená – moja láska začala. Milovala som, keď mi príbeh napľul do tváre a otváral priestor, o ktorom som ani netušila, že existuje. Nútili ma spoznávať cezeň seba. Ako deti sme milovali so súrodencami, sesternicami, kamarátmi, keď sme v noci mohli „vyvolávať“ duchov a rozprávať si strašidelné príbehy, vsádzať vôkol nás hrôzu, ktorá tam nebola. Doteraz si pamätám svoje príbehy o megačervoch v našej záhrade, kvôli ktorým sestra odmietala zliezť zo strechy, o krížoch a náhrobkoch, ktoré vyrastali z nášho dvora, o hlasoch, ktoré volali malé deti do lesov a podobne.

Lukáš Polák:

Na začiatok môžem spomenúť príhodu, keď som ešte žil v maminom

bruchu, môže to s tým súvisieť. Mama mi vravela, že termíny na pôrod prefrčali a ja som bol stále v bruchu a nie a nie ísť von. Tak si vraj zapla Nočnú Moru z Elm Street a tým, že sa bude báť, vraj, posúri ma von. Asi aby som ju utíšil. Neviem. Doteraz si vraj pamätá na hlas šepkajúci: „Nancy... Nancy...” no a mne ostala závislosť k hororu.

Teraz vážne, už od detstva si pamätám, že ma stále ťahalo k strašidelným príbehom. Prvý film, čo si pamätám, boli krotitelia duchov. Ako trinásťročný som zase dotiahol starú mamu do kina na Hannibala. Po opustení kina ostala v šoku, že čo to videla a ja som vyšiel nadšený. V podobnom veku som dokonca napísal, malo to asi tri strany, pokračovanie filmu Halloween s tým, že Michael zabil Laurie. Vždy som držal palce záporným postavám, čo sa dosť často odzrkadľuje v mojej tvorbe.

Čo sa týka knižného sveta, Stephen King bola moja brána a konkrétne diela – Príbeh vdovy Lisey, To, Preklatie Salemu a potom to šlo.

Následne som sa dostal k Lovecraftovi a môj osud spojený s hororom bol spečatený. Nikdy ma ani nenapadlo, žeby som písal niečo iné ako horor.

**Oblíbení autori alebo knihy?
Čo by ste odporučili skôr novým čitateľom ako vstupnú drogu, a čo tým skúsenejším s odolnejšou povahou?**

Honza Vojtíšek:

Autoři: Graham Masterton, Edward Lee, Marko Hautala, Joyce Carol Oates, Howard Philip Lovecraft, Łukasz Radecki, Shirley Jackson, Stephan Grabiński, Peter James, Karolina Kaczowska, R. L. Stine, dnes už čiastočne Stephen King a Clive Barker. Miluji povídky, takže u knih to budou asi hlavně jen antologie a sbírky: Pach krve, Tichá hrůza, Nebezpečné vztahy a Žhavá krev, Noční směna. Pro mě dosud nejlepší napsanou hororovou knihou je Kingovo To, které bych ale zároveň nedoporučoval jako knihu, kterou s hororem (nebo s Kingem) začít.

Ta druhá otázka je hrozne ťžká a ošemetná. Sto ľudí, sto chutí. K hororu ľudí dokáži priviesť pomerne odlišné veci. Navíc, odhalil jsem, že nejsem vhodný člověk k doporučování, protože buď mám tak špatný nebo naopak ojedinělý a výjimečný (ehm...) vkus, že se dost často má doporučení míjejí s účinkem. Takže sice mohu, i těm zkušenějším a odolnějším, doporučit, např. brilantní ponor do nitra hroutící se lidské povahy Americké psycho, ale nepřekvapí mě, když si pak čtyři z pěti lidí, kterým bych to doporučil, nechápavě poklepe prstem na čelo. Naštěstí, hororová paleta je tak pestrá a nabízí tolik možných (i nemožných) variant, že si v něm každý (i ke svému překvapení) najde to své.

Zuzana Droppová:

Ako dieťa a teenagerka som bola obrovským fanúšikom Stephena Kinga. Vôbec mi nevadili tie jeho siahodlhé opisy a nutnosť vypovedať každú, každúčku myšlienku, ktorú má pri tom v hlave. Neskôr sa postupom času a množstvom prečíta-

ných kníh človek stáva rozmaznanejším a všíma si chyby alebo opakujúce sa algoritmy. Trvalo mi to dlho, ale až pri knihe Dlhý pochod som si konečne uvedomila, že Kingove knihy majú dobrú hlavne prvú polovicu, kde Stephen buduje príbeh a postavy. Avšak od druhej polky všetko zrazu stráca gradáciu a hoci sa autor snaží udržať čitateľove oči dokorán, už sa to nedá. Je to akoby chcel opraviť zlomenú nohu náplastou. Konce jeho kníh sú úplne odfláknuté, akoby už nemal trpezlivosť babrať sa s tým, pretože sa nevie dočkať, kedy začne písať ďalšiu knihu. S novými postavami, s novým dejom. Zato jeho syn, Joe Hill, píše úplne inak.

Ingrid Rudavská:

Jednoznačne Poe, Lovecraft, King, Amis, Blackwood, Susan Hill, Coates, Stoker, Karika... Najlepšia hororová kniha je pre mňa Kniha smrti od Tiggesa, či od Kinga: Dievča, ktoré malo rado Toma Gordona, a Osvietenie.

Pavel Skořepa:

Určitě bych doporučil začít s literární klasikou. Ať už by šlo kupříkladu o klasiky klasik jako jsou Frankenstein, Drákula, Obraz Doriana Graye nebo nádhernou upíří antologii Rej upírů, poprvé vydané v Lido-
vém nakladatelství roku 1970. Ono celkově věnovat pozornost hororovým antologiím, kde si hororový „nováček“ velice rychle a snadno najde svoje oblíbence.

Jinak z těch relativně novějších rozhodně Kniha krve Cliva Barkera nebo kupříkladu Písně mrtvého snivce od Thomase Ligottiho. Ovšem opravdu nejlepší je, když se čtenář řídí svou vlastní intuicí a své mistry případně mistryně si pro sebe nalezne sám. To jsou poté pro něj o to cenější.

A když už jsme u těch autorek, tak netřeba chodit za velkou louží a hned zfleku mě napadá Achnar Ludmily Svozilové a Pozdravy záhrobí Veroniky Fiedlerové obě knihy vydání vloni u Golden Dogu.

Andrea Farkašová:

Každý čtenář je iný. Ak niekto chce čítať horor, mal by si ujasniť, čo od neho očakáva – nové ľakačky, silné postavy, hrozitánske monštrum, ľahkú zábavku na večer pred spaním, niečo nad čím môže premýšľať, niečo čo mu len uvoľní napätie z prežitého dňa? Horor ako žáner spopularizoval film, možno by som nováčikom odporučila najskôr si pozrieť filmový horor, aby pochopil, že nie je horor ako horor – film má silu pritiahnuť človeka ku knihe.

Lovecrafta som napríklad ja začala čítať až po filme, Kinga som ale začala „pozerať“ až po prečítaní kníh. Zaujímavé sú aj knihy, ktoré spájajú fantasy s hororom a sú aj ďalej cez žánrové. Ja čítam všetko – od braku po tzv. kvalitnú (takzvanú preto, lebo je označovaná ako kvalitná) literatúru. Kto chce, dá si tú námahu a vyhľadá si, prekliká sa a dostane, čo potrebuje. Takže čisto horor neviem odporučiť. Ale ak chce niekto niečo nové v horore, odporúčam napríklad pozrieť filmy a seriály Mikea Flanagan.

Lukáš Polák:

Ako som spomenul v knižnom svete mám dvoch najväčších obľúbencov: Stephena Kinga a H. P. Lovecrafta. Stephena Kinga milujem kvôli schopnosti pohlcujúco rozprávať príbehy, atmosfére a skvelému vykresleniu postáv. Príbehy z jeho pera doslova hltám, aj keď už nie sú také kvalitné ako kedysi, česť výnimkám (Outsider), no stále sa teším na nové dielo. Zároveň má u mňa plus, že si vytvára vlastný vesmír (podobne ako Lovecraft), v jeho prípade Temná veža, ktorý spája príbehy do jedného celku.

H. P. Lovecraft písal, podľa mňa, najtemnejšie príbehy. Jeho opisy, atmosféra a celkový dojem stále vo mne budí hrôzu a je nevyčerpatel'ný zdroj inšpirácií. Či už ma napadne Hrôza v Dunwichi, Tieň nad Innsmouthom či Farba z Vesmíru, hneď ma pri spomienke na tieto diela de-sí. Jedna moja poviedka – Výkrik v Močiarnom – je poctou Lovecraftovi a inšpiroval som sa hlavne dielom Hrôza v Dunwichi. To isté platí aj pre môj knižný debut KRIAKY, kde

veľa z príšer je inšpirovaných práve týmto majstrom.

Pre ľudí, túžiacich po vstupe do hororového žánru, by som odporučil podobnú cestu ako ja, čiže Stephena Kinga a jeho To, Cyntoryn zvieratiek (nepáči sa mi tento preklad) alebo Prekliatie Salemu. Taktiež Lovecrafta a prejsť celú jeho tvorbu, najlepšie od začiatku.

Skúsenejším by som odporučil Thomasa Ligottiho. Má podobný štýl a talent ako Lovecraft, a to vytvárať pomocou literatúry temnú mágiu schopnú vydesiť svojho čitateľa. Jeho príbehy sú desivé, bizarné, pritom poetické a úplne svojské.

Ak má čitateľ chuť na drsnejšie a realistickejšie príbehy, tak odporúčam Jacka Ketchuma a jeho dielo „Dívka od vedľa“. Drsný zážitok.

Skvelé archaické horory píše aj Clark Ashton Smith a nesmiem zabudnúť ešte na jedného môjho obľúbenca – Clivea Barkera, ktorý je hotový hororový umelec, či už sa bavíme o „Knihy Krve“ alebo „Hellraiser“.

Pre najodvážnejších, tu mám tip –

seba a moje čerstvé dielo KRIAKY, kde som sa snažil spojiť bizarnú dedinu plnú zvláštnych postáv (inšpirované Stephenom Kingom) a rôzne monštrá a príšery (tu ma zase inšpiroval Lovecraft) v svojský príbeh, ktorý zo začiatku poskakuje na hrane detektívky, no následne sa zvrtné do čistokrvného hororu.

Aký je váš recept na napísanie kvalitného príbehu? Aké parametre musí spĺňať, aby ste s ním boli spokojná/ý?

Honza Vojtišek:

Odpoveď na obě otázky je asi stejná – musí mě zaujmout, čímkoliv. Pokud mě zaujme, je jedno čím – příběhem, atmosférou, napětím, nápadem, ztotožněním, překvapením, šokem. Kvalita příběhu je základná, protože se skrývá v proměnných detailech.

Zuzana Droppová:

Nemám rada ploché postavy. Ani v reálnom živote nie je nikto iba dobrý, alebo iba zlý. Mám rada, keď

ma príbeh prekvapí alebo šokuje. Rada si poplačem, aj zanádam. Takisto je dôležité, aby sa postava vyvíjala, hlavne nech nestagnuje. A rozhodne nemám rada happy-end za každú cenu.

Ingrid Rudavská:

Najdôležitejšie je vykreslenie atmosféry, ani nie tak príbeh. Žiadne strašidelné domy, cintoríny (i keď tie milujem). Skutočný horor je okolo nás, v ľuďoch, v bežných situáciách, a aj v nás samých. Treba perfektne zmáknúť vykreslenie pocitov, psychológie, myšlienkových pochodov, nechať čitateľa v úplnom napätí až do poslednej bodky. A potom úderná pointa, nečakaný zvrät, ale múdry, inteligentný, nezvyčajný. Nie nasilu, aby to bolo akože iné, originálne. Vyjsť z toho so cťou a dôvtipom, ale to je veľmi ťažké. To sa mi možno ešte nepodarilo.

Pavel Skořepa:

Já osobně nejsem vůbec příznivcem vytváření si nějakých pravidel, jak by co mělo vypadat, jsou totiž

svazujúci. Prostě pokud vnitřně cítím, že jsem sdělil co jsem sdělit chtěl a nejlépe jak se v danou chvíli dalo, jsem spokojený.

Každý autor by měl najít svůj hlas a když ho má, je vše v pořádku. A to i když se ten hlas a forma sdělování nelíbí každému čtenáři. Přijde mi chybou, když si začínající autor myslí, že pokud si od jiného autora vypůjčí styl a symbolickou formu sdělení, specifickou pro literární projev daného klasika, sám se automaticky stane dobrým autorem. Není horší iluze než tahle! Vždyť klasici řánru se klasiky nestali, že by někoho kopírovali, ale protože psali a píšou jinak než většina ostatních.

Tím samozřejmě nenarážím na inspirování se jinými autory a jejich díly. To je v naprostém pořádku.

Andrea Farkašová:

Nemám recept. Když píšem, píšem – důležitý je vtedy obsah, čo chcem povedať a ako to povedať – vykresliť, aby to bolo zrozumiteľné. Niekedy ma príbeh alebo obraz, ktorý popisujem, tak pohltí, že prestávam

vnímať jeho schopnosť byť zrozumiteľným. Na to sa sústredím po napísaní obsahu, keď upravujem formu. Tá je tiež dôležitá, zvyčajne potrebuje veľa roboty. Príbeh sa píše sám a často sa zmení a mení v procese. Nevie, aké parametre musí mať kvalitný príbeh, pretože aj nekvalitne napísané príbehy majú schopnosť priniesť kvalitné myšlienky, nad ktorými dumám ďalšie dni a pre ktoré si knihu (príbeh) zapamätám. Vydavateľstvá napríklad majú iné predstavy o kvalite, ktorú skutočne kvalitné príbehy nemusia spĺňať. Toto je ťažká otázka pre človeka, ktorý v živote žiadnu knihu nevydal.

Lukáš Polák:

Základ u mňa tvorí silný nápad, ktorý zvyčajne dostanem pri čítaní alebo pozeraní hororu. Musím byť o ňom dostatočne presvedčený, pre mňa to znamená, že by ma bavilo si o tom prečítať a následne vytváram prostredie a postavy. Pri poviedke len pár, nech nie je chaos a pri románe je to zložitejšie. Pri Kriakoch som ich mal aj pätnásť (tri hlavné

a zvyšok epizódne) s cieľom, aby sa ani jedna nepodobala na tú druhú. Akurát si dávam dokopy poznámky k druhej knihe a zatiaľ mám vymyslených desať postáv, snád' sa mi tiež podarí ich jednoznačne oddeliť, aby každý bol „výnimočný“.

S nami autormi je to ťažké, pretože nikdy nie sme spokojní s našimi dielami. Možno v jednom okamihu, keď sa príbeh dokončí, vtedy si poviem, že som s tým spokojný a takýto príbeh by som si rád prečítal, no po čase už viem, žeby som to zvládol lepšie. Čiže je ťažké povedať jeden jasný parameter, u mňa je to príbeh, ktorý by mňa, ako čitateľa, bavil čítať. Avšak každým ďalším textom (poviedkou alebo románom) sa posúvam ďalej a potom si uvedomujem, že moje predošlé texty mohli byť lepšie.

Stephen King vraj píše vždy ráno, s pohárom kávy, pri zatiahnutých žalúziách a rockovej hudbe, aby sa odizoloval od okolitého sveta. Ako vyzerá váš proces tvorenia a písania? Má-

te nejaké zabehané rituály, zaklínadlá alebo obetné miesta, ktoré sa vám osvedčilo využívať?

Honza Vojtíšek:

Jsem autorská sněhová vločka. Potřebuji naprostý klid. Seběmenší možnost na/vyrušení mi nabourává chuť psát. Nejlépe se mi píše, jsem-li sám doma. Když je někdo doma, potřebuji kompletní odizolování, zavřený v místnosti, sluchátka a hudba. K psaní si pouštím hudbu vždycy. Když mě příběh strhne a pohltní, zvládám i hudbu s českými texty, když psaní drhne, české texty mě odvádí od psaní. Je jedno, jaká to je hudba, styly střídám, prokládám grind core klasickou hudbou, filmové soundtracky electronic body music, industrial popem, black metal country, punk rock shoegaze. Už roky neposlouchám hudební styly, poslouchám hudbu, co se mi líbí, když se mi to líbí, nezáleží na stylu. Málokdy vydržím psát na jeden záťah déle než dvě tři hodiny (to už mě musí příběh jo chytnout, abych to táhl dé-

le). Pak potřebuji pauzu. Zaběhnutým rituálem je, že zpravidla, než začnu psát, přečtu si (a upravím) to, co jsem napsal minule. Nejen, že tak vlastně upravuji text průběžně již během psaní, ale pomáhá mi to naladit se na atmosféru a universum příběhu. Poměrně často se mi stává, že si sednu ke psaní, otevřu soubor, minutu sleduji blikající kurzor, pak soubor zase zavřu a jdu si číst. To se opakuje i několikrát po sobě. Psát začnu třeba až napotřetí napočtvrté. Někdy ten den i vůbec. Problém občas bývají řešerše přímo při psaní. Tuhle jsem hledal nějaké specifické dildo a zabral se do toho na asi dvě a půl hodiny. Objevil jsem při tom, že lidská fantazie a představivost je fakt neomezená a nekonečná.

Zuzana Droppová:

Hm, nad tím som nikdy nerozmýšľala, urobiť si kulisy. Asi to nepotrebujem. Proste mám chuť, tak sadnem a píšem. Problém mám skôr s tým, že sa utopím v čase. Vravím si, budem písať do piatej a potom urobím toto, alebo pôjdem tamto.

No a odrazu je polnoc!

Ingrid Rudavská:

Ticho, sústredenie, zahĺbenie, Večer alebo noc, samota, nič iné špeciálne. Občas čaj alebo káva, dakedy víno alebo brandy, ale to až na záver ako odmena (smiech).

Pavel Skořepa:

Kéž by tomu tak bylo. Se zaměstnáním ve výrobním sektoru v nepřetržitém dvanácti hodinovém směnovém systému jsem vůbec rád, že se k napsání něčeho vůbec dočepu. Alespoň v poslední době to tak mám. Chuti a energie je pomálu a žádné rituály spojené s obětováním černých kohoutů ani upsáním své duše nebo dodržováním jakýchkoliv tvůrčích stereotypů mi prostě nepomáhá.

Asi jsem ještě neobjevil tu správnou oběť ani správný oltář na kterém by se dalo pro zdar tvůrčí věci ono obětování vykonat. Takže tvořím když se k tomu někdy i pod pohružkou násilí donutím, jako kupříkladu už mne začíná tlacit deadline

pro povídku sem do časopisu Charon, ze kteroužto nabídku i celý rozhovor upřímně děkuji Radoslavu Kozákovi.

Andrea Farkašová:

To, čo mám ja a definuje moju situáciu, je hyperaktívna dcéra. To pre mňa znamená adaptovať sa na akékoľvek podmienky, v ktorých môžem písať – píšem, kde sa dá, hoci to nemusí byť vždy ideálne. Spôsob, akým sa dokážem dostať do sveta písania, kreatívneho vyžitia, je jednoducho psychicky sa naladiť. Niekedy stačí si dať na uši slúchadlá (bez čohokoľvek v nich pusteného) a pre môj mozog je to signál, že sa môže prepnúť na iný mód, ale zároveň vie, že treba číhať na to, čo sa deje okolo (rozrazená hlava, modriny, mačky vkrádajúce sa dnu cez pootvorené dvere, pád zo schodov...). Písať môžem kdekoľvek sa môj notebook nachádza, dávno prestalo záležať na tme, časti dňa, pokoji, tichu. To bývalo voľakedy dávno-pradávno, už si tie časy nepamätám. Ideálna je samozrejme hudba,

pretože mám pocit, že pomáha otvárať tú kreatívnu časť mozgu, ktorou sa dotýkam svojho vnútorného ja. Pre mňa je tvorenie práve dotykom tých častí osobnosti, ktoré musia byť počas dňa ticho, vsávajú do seba rôzne vnemy, kvasia a čakajú, kým sa budú môcť ozvať. Príbeh si často píšem najskôr v hlave, napríklad počas práce v záhrade, cestovania, ranného behu – píšem si do hlavy poznámky a počas vzácných chvíľ na notebooku ich dávam na virtuálny PC papier.

Lukáš Polák:

Pravdupovediac, píšem, keď mám čas a pokoj. Niekedy aj počas pracovnej doby (dúfam, že si to môj zamestnávateľ neprečíta) alebo cez víkendy. Musím mať hlavne pokoj a priestor, čo znamená, že minimálne dve hodiny nesmie odo mňa nikto nič chcieť a musím mať pritom ticho alebo zapnutý death či black metal, ktorý ma úplne prevezie von z reality do môjho sveta a tam nechcem byť rušený.

V byte mám vytvorenú miestnosť

so stolíkom, nazývam ju pracovňa,
kde sa zatvorím a píšem príbehy. O
izbu sa delím s mačkou, čiže niekedy
ma prekvapí a pred obrazovkou uvi-
dím chlpatú tváričku, no dokážeme
si nájsť spoločnú symbiózu a neru-
šíme sa navzájom.

Pýtal sa: Radoslav Kozák



CHARON

„Tvoj prievozník do sveta temnoty“

Šéfredaktor:

Radoslav Kozák

Obrázok obálky:

Enrique Meseguer

Poviedky:

Zuzana Droppová

Andrea Farkašová

Lukáš Polák

Ingrid Rudavská

Pavel Skořepa

Honza Vojtíšek

Ilustrácie a fotografie:

Zuzana Droppová

Tomáš Farkaš

Peter Cwoky Murín

Pixabay

Alexandra Power

Ingrid Rudavská

Korektúry:

Petr Boček, Kira Bulat, Tereza Košťálová,

Andrea Farkašová, Radoslav Kozák

Číslo: 1

Rok: 2022

casopis.charon@gmail.com